

Liệt Tinh Luyện Nguyệt

Contents

Liệt Tinh Luyện Nguyệt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	19
5. Chương 5	26
6. Chương 6	32
7. Chương 7	39
8. Chương 8	47
9. Chương 9	53
10. Chương 10	58

Liệt Tinh Luyện Nguyệt

Giới thiệu

Truyện Liệt Tinh Luyện Nguyệt của tác giả Lăng Báo Tư là một câu truyện thuộc thể loại truyện ngôn tình đam mỹ, ti

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/liet-tinh-luyen-nguyet>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Một dòng điện tê dại truyền từ bàn tay y đến khuỷu tay, rồi từ khuỷu tay đến bả vai, sau đó chạy tán loạn, đâm thẳng vào tim làm cho y tưởng trái tim mình giờ phút này đã ngừng đập, mà đối phương bất quá chỉ là cầm một quyển sách tham khảo đưa cho y.

Nhưng y đã có ảo giác, không giống như tay hắn đang muốn đưa cuốn sách cho y, mà hình như là bàn tay xinh đẹp kia đang thân thiết vuốt ve khuôn mặt y.

Y tắt tiếng không nói được lời nào, ngay cả hai chữ cảm ơn cũng nghẹn lại trong cổ họng, dòng điện luyện ái kia cứ thế mãnh liệt cán quét thân thể y, y cũng không biết nói đây là chính mình đang sa chân vào lưới tình hay là bản thân y ngay từ bước đầu tiên đã rơi vào địa ngục.

– ... Cảm ơn!

Phải mất sức chín trâu hai hổ mới phun ra được lời nói, mặc dù mạnh mẽ tự trấn tĩnh, nhưng mà y vẫn không kềm được sự run rẩy trong lời nói còn khuôn mặt lại tự nhiên đỏ ửng lên, may mà hôm nay trời rất nóng, lại là giữa trưa, mọi người cứ ngỡ rằng y đang bị nực nội.

– Thời gian này nhóm chúng ta sẽ thuyết trình, danh sách sách tham khảo tôi cũng đã lên rồi, mọi người về nhà tự tìm sách đọc trước, tuần sau chúng ta sẽ gặp lại để trao đổi về đề tài mà giáo viên đã đưa.

Nói chuyện là một thanh niên cao hơn 180cm, vóc người anh tuấn cùng một khuôn mặt phi thường tuấn tú, lại thêm xuất thân con nhà giàu có mang theo khí chất phú quý, làm cho hắn tự nhiên ngay khi vừa khai giảng liền trở thành mục tiêu chú ý của tất cả mọi người, thành ra bây giờ trở thành nhóm trưởng của bọn họ cũng là một lẽ hiển nhiên. Ngay cả tên của hắn cũng rất kì lạ, hình như trong những cuộc nói chuyện của các sinh viên nữ đều liên quan đến nhân vật phong vân này.

– Thế Ưu, lần sau bạn làm thư kí nhé, tôi thấy chữ bạn rất đẹp, viết cũng rất nhanh.

Vũ Văn Liệt Tinh khi đứng lên nhìn y mỉm cười nói chuyện. Y gật đầu, cố gắng làm như không có việc gì nhẹ nhàng nói

– Không thành vấn đề.

Lúc này nhất định là do mình bị ảo giác. Người rất được hoan nghênh như vậy, mới nhìn qua nhất định là người không thiếu bạn gái vây quanh, như thế nào lại có ý định rờ vào mặt mình.

Chính mình cũng chẳng phải đại mỹ nữ hay là siêu cấp mỹ nam. Y biết rất rõ ràng về tướng mạo bình thường của mình, chỉ trắng trẻo mà thôi.

Từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng có cảm giác kì quái như vậy, mới vừa rồi cảm giác trái tim bị bóp chặt rất chân thật, làm cho y mơ hồ tưởng rằng trái tim mình bị vỡ vụn, sau đó lại làm cho người thanh niên trước mắt thấy rõ nó ngưng đập. Đây là cảm giác kì quái gì?

Y ngẩng đầu nhìn về phía Vũ Văn Liệt Tinh, nhưng trùng hợp bắt gặp ánh mắt Vũ Văn Liệt Tinh, phảng phất như hắn đang chăm chú nhìn y, y lập tức thu hồi ánh mắt của mình, cảm nhận trống ngực không ngừng đánh thùng thùng.

Hắn mới vừa rồi đang chăm chú nhìn mình sao? Tại sao lại nhìn mình như vậy? Hay chỉ là mình bị ảo giác?

Tận lực duy trì sự tỉnh táo, y ngẩng đầu lên lần nữa, bên người Vũ Văn Liệt Tinh đã xuất hiện bạn học Lâm Vi Như – người có thể xem là đại mỹ nữ. Cô ấy nghiêng đầu nói chuyện cùng Vũ Văn Liệt Tinh, vừa nói chuyện vừa cười duyên, chỉ cần là đàn ông, nhất định có đến tám phần đều rất vui mừng được cùng cô trò chuyện.

Ánh mắt Vũ Văn Liệt Tinh đã chuyển hướng sang cô, trước sau đều lộ ra vẻ tươi cười tiêu sái. Người ta đồn đãi Lâm Vi Như tán công Vũ Văn Liệt Tinh, ngay khi vừa nhập học, cô đã thể hiện điều này rất rõ ràng.

Nói cho cùng, cô ấy thật sự là một cô gái rất xinh đẹp lại đáng yêu. Được đại mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ, Vũ Văn Liệt Tinh cũng chẳng phải Liễu Hạ Huệ, những người khác cũng hiểu ý mà tránh ra.

Hai người này sớm muộn gì cũng trở thành một đôi, đây là các bạn học trong lớp lên thảo luận với nhau.

Quả nhiên tất cả chuyện này là do mình bị ảo giác. Kí Thế Ưu tự cười bản thân, đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi. Vũ Văn Liệt Tinh như thế nào có thể chú ý đến y, có một đại mỹ nữ như Lâm Vi Như bên người rồi thì còn ai lại muốn nhìn đến nam sinh bề ngoài bình thường như y?

Huống hồ y cùng Vũ Văn Liệt Tinh căn bản tiếp xúc với nhau không nhiều, khi chia nhóm thảo luận bởi vì có quen biết với các bạn học khác nên Vũ Văn Liệt Tinh mới vào trong nhóm của y, sau khi khai giảng số lần nói chuyện với nhau ít đến có thể đếm được trên mười đầu ngón tay.

Qua tuần, y gần như đã đọc hết tất cả sách tham khảo, y đọc rất nghiêm túc, cũng giống như Vũ Văn Liệt Tinh, trong quá trình thảo luận y làm thư kí, đôi khi còn đưa ra một số ý kiến cho những nội dung quan trọng, Vũ Văn Liệt Tinh cũng gật đầu đồng ý.

Lần thảo luận này hết sức sôi nổi, có lẽ là vừa mới bắt đầu chia nhóm, tất cả mọi người cũng muốn thân thiết với bạn học chung hơn, dù sao cũng phải học cùng nhau bốn năm, cả nhóm thảo luận đến tối muộn, liền đề nghị cùng nhau đi ăn cơm.

Cơm nước xong, đại khái cũng bởi vì là sinh viên không giống như lúc còn trung học bị quản thúc chặt chẽ cũng muốn tận hưởng thời gian hạnh phúc khi làm sinh viên, sau khi ăn mọi người quyết định cùng nhau đến bar chơi.

Cả đám người ào ào kéo vào quán bar, bắt đầu uống rượu, nói chuyện phiếm, trò chuyện với nhau thật là vui, bất tri bất giác cũng đến khuya. Kí Thế Ưu vốn chưa từng uống rượu, cứ tưởng rượu giống như bia, vừa mới uống một chút thì đầu óc quay cuồng cả người xây xẩm, cảm giác chính mình không thể tự chủ được, nhìn người khác bất giác cười khúc khích.

Cũng không biết bản thân như thế nào rời khỏi quán bar, hai chân y hình như đang đi trên mây, mềm nhũn, lơ ngơ. May mà y uống rượu cũng không nhiều lắm, khi tỉnh táo lại được một chút y phát hiện có người đang dìu mình.

Y nghiêng đầu nhìn, đúng là Vũ Văn Liệt Tinh đang dìu y, khoảng cách thật gần, bởi khí trời mùa hè nóng bức y có thể nghe được mùi mồ hôi nhàn nhạt trên người hắn, mùi đó mang theo mùi cơ thể rất đặc biệt. Trái tim y lại như không thể khống chế được điên cuồng nhảy dựng lên, chung qui cảm giác như vậy hình như là rất thân mật, thân mật giống như là bạn trai bạn gái.

– Cảm ơn... Cảm ơn... hình như tôi say rồi.

Y giả bộ trấn tĩnh, nhịp tim tăng lên một trăm, y tại sao lại cùng đi với Vũ Văn Liệt Tinh, một điểm y cũng không nhớ được.

Chỉ nhớ hôm nay bọn họ cũng chẳng nói chuyện gì, bởi vì Lâm Vi Như cả ngày vây lấy hắn, hơn nữa cũng ngồi bên cạnh hắn. Y nhớ rõ ràng Vũ Văn Liệt Tinh ngồi ở bàn đầu tiên còn bản thân mình thì ngồi ở bàn cuối cùng, y và hắn nói chuyện với nhau chẳng quá ba câu.

– Uh! Không có gì. Nhưng bây giờ hết xe rồi, ghé tạm Hotel nghỉ ngơi đi.

– Hử?

Tuy là hết xe bus rồi nhưng vẫn có thể đi taxi mà. Khi Vũ Văn Liệt Tinh chỉ vào Hotel gần phía trước, mặt y tự nhiên đỏ lên, Hotel kia có tên là “Thợ săn tình”, cảm giác cũng không đứng đắn, y vội vàng lắc đầu.

– Không cần đâu, tôi đi taxi được. Tiền taxi rẻ hơn tiền ngủ trọ. Đi xe về cũng tiện hơn.

– Không cần để ý mấy chuyện vặt vãnh đó, tôi trả tiền. Đi thôi.

Hắn dùng lực giữ lấy y, ra sức vây y ở trong lòng, y chẳng biết làm gì đành nép vào ngực hắn giống như tư thế cô gái đang nép vào người đàn ông mà mình yêu thương. Ngực y tự nhiên nóng lên, khuôn mặt đỏ bừng như sắp cháy tới nơi.

Vũ Văn Liệt Tinh lại tưởng rằng y vẫn còn say, cho nên mới dùng sức dìu y đi lên, không cách nào lí giải được hành động của Vũ Văn Liệt Tinh, y cuối cùng phải đưa ra lí do giải thích như vậy.

Y nghe được mùi trên người Vũ Văn Liệt Tinh càng lúc càng đậm đặc, hơn nữa vẻ mặt của hắn khi cúi đầu nhìn y rất lạ, hình như hắn không cách nào di chuyển được ánh mắt chăm chú đang nhìn y, ánh mắt chăm chú của hắn hình như đã có từ rất lâu trước đó, có lẽ từ kiếp trước hắn đã một mực nhìn y như vậy.

Đây là ý nghĩ viển vông gì vậy, Vũ Văn Liệt Tinh như thế nào lại có thể có cảm giác với y!

Y là... y là đàn ông, Vũ Văn Liệt Tinh cũng là đàn ông, hơn nữa hắn chắc không thiếu phụ nữ hay là đàn ông ưu tú. Lâm Vi Như chắc chắn là người yêu của hắn. Từ khí chất cao quý cùng trang phục hàng ngày của Vũ Văn Liệt Tinh, vừa nhìn qua liền biết đó là thiếu gia nhà giàu, chẳng thể nào có khả năng qua lại với một người bình thường hay những nơi tầm thường.

Nếu không phải là cùng một nhóm, có lẽ bốn năm ở đại học bọn họ cùng lắm cũng chỉ có thể xem như bạn học cùng khoa, cũng không có khả năng quen biết thân thiết, hay là nói chuyện nhiều với nhau. Y muốn tránh ra khỏi Vũ Văn Liệt Tinh để tránh thất thố.

Vũ Văn Liệt Tinh hình như phát hiện ý đồ của y, tay nắm lấy y có chút dùng sức, kéo y sát vào trong ngực không thể động đậy.

Chính mình chỉ cao 172cm, thấp hơn người kia chừng 10cm, hơn nữa chân tay cùng cơ thể mảnh dẻ y chẳng thể nào chống lại được khí lực của Vũ Văn Liệt Tinh, hơn nữa chính mình lại đang say, càng không có sức chống cự, kì thật chỉ cần lẳng lẳng dựa sát vào nhau, Vũ Văn Liệt Tinh cũng không dùng sức nữa.

Tựa như ôm hân, là y giờ phút này rất muốn làm một việc.

– Sắp tới rồi.

Vũ Văn Liệt Tinh cầm chìa khóa đi vào thang máy. Sau khi cửa phòng mở ra, đập vào mắt là cái giường kingsize lớn siêu cấp làm mặt Kí Thế Ưu đồ bình. Đây là cái gì hả? Vừa mới nhìn qua giống như là nơi để nam nữ cùng nhau làm chuyện kia. Nhìn phòng ở khách sạn gọi là “Thợ săn tình” này, xem ra đúng là nơi để người ta làm chuyện kia.

– Tôi... Tôi nên về nhà thì tốt hơn.

Y không hiểu vì sao mình lại trở nên khẩn trương, chung qui cảm giác rằng y cùng Vũ Văn Liệt Tinh mặc dù đều là đàn ông, nhưng mà hai người đàn ông cùng ngủ trên giường này, thật sự là rất kì cục.

– Tôi nói khuya lắm rồi, ngủ lại chỗ này đi.

Thanh âm Vũ Văn Liệt Tinh gia tăng sự lạnh lùng, chuyên chế. Kí Thế Ưu lặng đi một chút, y chưa từng nghe Vũ Văn Liệt Tinh dùng khẩu khí như vậy nói với bất kì ai.

Hắn kéo y đang đứng ngoài cửa lôi vào trong phòng, ngữ khí càng không lưu tình

– Huống chi người bạn bây giờ toàn mùi rượu, nửa đêm gà gáy canh ba lang thang ngoài đường rất dễ gặp nguy hiểm.

Kí Thế Ưu thiếu chút nữa bật cười, y là một người đàn ông, thì có thể gặp nguy hiểm gì. Y phá lên cười ha ha, cái ý muốn bảo hộ của hắn nên đặt lên người Lâm Vi Như thì mới đúng, chứ tên đàn ông bề ngoài bình thường như y thì chẳng biết sẽ có loại nguy hiểm như thế nào nữa.

– Tôi xin bạn, tôi cũng không phải là phụ nữ, nếu là đại mỹ nữ như Lâm Vi Như thì may ra còn có khả năng, chứ người như tôi...

– Đó là vì bạn không biết mị lực của mình.

Vũ Văn Liệt Tinh ném ra một câu, y thể nhưng lại cứng lưỡi há miệng

Mị lực?

Từ trong miệng Vũ Văn Liệt Tinh nói ra rằng y là người đàn ông có mị lực, loại ca tụng kiểu này y chưa từng nghe qua, nhưng ngực bỗng cảm giác thật ấm, rất ấm áp. Y vẫn cho rằng mình chỉ là người bình thường, làm những việc bình thường, và cũng sẽ trải qua một cuộc sống hết sức bình thường.

– Tôi, tôi làm gì có, bạn mới là người có mị lực chứ? Bạn vừa cao to lại đẹp trai, lại rất thông minh mà có tài nữa. Rất nhiều bạn nữ tìm có để được nói chuyện với bạn.

Y nói chính là sự thật, nhưng mà vẻ mặt của Vũ Văn Liệt Tinh lại rất lãnh đạm nói:

– Tôi chẳng ưa những bạn đó, tôi ghét phụ nữ lúc nào cũng léo nhéo.

Đúng là người có phúc mà không biết hưởng mà, Kí Thế Ưu thiếu chút nữa bật cười. Y cho tới bây giờ mới phát hiện tính tình của Vũ Văn Liệt Tinh cũng không tệ lắm. Thật ra cho dù không thích những nữ sinh viên đó quấy rầy nhưng hắn lúc nào cũng trưng ra khuôn mặt anh tuấn như đang cười, thái độ chăm chú lắng nghe người đang nói cũng đủ làm mê chết nguyên một đồng nữ sinh kia rồi, căn bản chẳng ai nhìn ra được sự chán ghét của hắn.

– Bạn nói như vậy coi chừng bị toàn thể sinh viên nam truy sát bây giờ. Bất kì nam sinh nào cũng đều muốn bị Lâm Vi Như theo đuổi giống như bạn.

– Bất kì người đàn ông nào? Tính luôn cả bạn trong đó?

Vũ Văn Liệt Tinh nghiêng đầu nhìn y, ánh mắt hần hừng hực giống như hai ngọn lửa. Kí Thế Ưu lại có cảm giác mình rơi vào ảo giác, hơn nữa lại giống như hần đã nhìn mình thật lâu, đã rất lâu rồi, hình như từ khi vừa khai giảng hần đã chăm chú dõi theo nhất cử nhất động của mình.

– Lâm Vi Như sẽ không lựa chọn tôi, cho dù đàn ông trên đời này chết sạch. Tôi biết tôi tuyệt đối không có nằm trong tiêu chuẩn lựa chọn của cô ấy. Y tự giễu nói, mang theo ngữ điệu nghịch ngợm trong đó.

Vũ Văn Liệt Tinh khoe miệng cong lên thành nụ cười phi thường gợi cảm, điều đó cơ hồ làm y ngẩn người. Mình biết rõ đối phương cũng là đàn ông, nhưng mặc kệ đối phương có là nam hay nữ thì cũng chẳng có vấn đề gì, Vũ Văn Liệt Tinh cười rộ lên nhìn đúng là rất rất rất đẹp, hần nếu cứ thường xuyên cười như vậy, một nửa đàn ông trên địa cầu này rất có thể không lấy được vợ.

– May mà cô ấy không chọn bạn.

Ngữ khí nói chuyện của hần ôn nhu bình thản, âm thanh khàn khàn như gió đêm khẽ lướt qua, dễ chịu mà ướn ắt, trượt vào trong ngực y, làm cho trái tim y thoáng chốc trở nên mềm mại thoải mái.

– Chưa từng có cô gái nào chú ý tôi, bề ngoài của tôi không được như bạn, bạn nhất định rất được ngưỡng mộ.

Đại khái cũng rất khó có cơ hội cùng ngồi sao Vũ Văn Liệt Tinh nói chuyện về những vấn đề cá nhân như vậy, bản tính nghịch ngợm của Kí Thế Ưu bộc lộ ra, bắt đầu nói đến chính quan hệ nam nữ của mình.

– Cũng đâu tới nỗi nào đâu, bạn còn là xử nam hả?

Nếu như trong miệng Kí Thế Ưu có nước nhất định sẽ phọt hết ra ngoài, Vũ Văn Liệt Tinh có cần hỏi kĩ đến mức này không? Y há miệng mắt tròn xoe nhìn hần, người này đừng nói không phân biệt được đâu là chuyện không nên hỏi nha.

– Bạn hỏi chuyện này rất khiếm nhã nha.

– Câu trả lời là có hoặc không thôi mà, có gì khó khăn sao?

Thanh âm Vũ Văn Liệt Tinh mang theo ý cười. Hần đang cười nhạo y, nhất định là như vậy, cho dù trên mặt không cười nhưng nhất định trong lòng đang cười. Kí Thế Ưu tâm lí bất mãn lắm lắm.

Vũ Văn Liệt Tinh hướng về phía giường ngồi xuống, sau đó cởi giày, y cũng ngồi xuống phía bên kia giường cũng bắt đầu cởi giày. Mặt y đỏ lên cũng đã cho Vũ Văn Liệt Tinh câu trả lời mà y không dám nói ra.

– Vậy tôi hỏi bạn, bạn có kinh nghiệm sao? Tôi hỏi bạn chuyện này, bạn có thể nói thật sao?

Không nghĩ tới Vũ Văn Liệt Tinh trả lời rất sạch sẽ gọn gàng

– Tôi có, từ hồi trung học tôi đã thực hành rồi.

– Trung học? Không, không thể nào, bạn trưởng thành sớm như vậy hả!

Vẻ mặt kinh ngạc của Kí Thế Ưu nhất định rất buồn cười, bởi vì Vũ Văn Liệt Tinh bật cười

– Khi mới bắt đầu trung học, ai mà chẳng cảm thấy nữ sinh nào cũng phi thường xinh đẹp.

– Hứ! Khoe khoang hả!

Kí Thế Ưu làm ra vẻ mặt cười nhạt, bất quá cũng phải, Vũ Văn Liệt Tinh lớn lên đẹp trai như vậy, như thế nào lại không thu hút được phái nữ, có thể nữ sinh còn muốn ra tay cưới hần để trở thành bạn gái cũng không chừng, ngay cả Lâm Vi Như mắt cao hơn đầu vừa nhập học xong cũng muốn hần trở thành bạn trai kia mà.

– Tôi không có khoe khoang mấy chuyện như vậy, nhưng mà bạn ganh tị sao?

– Việc gì phải ganh tị chứ! Dù sao sau này nhất định tôi cũng sẽ có bạn gái, đến lúc đó thì cũng sẽ có kinh nghiệm thôi. Y ném lại một câu, chỉ là từ ngữ mang đậm ý cười trong đó, nghe như là trẻ con không chịu thua thiệt.

– Tôi đây nhất định sẽ rất ganh tị với bạn cái của bạn.

Trống ngực Kí Thế Ưu một lần nữa lại nhảy dựng lên điên cuồng, y có điểm mờ mịt, vì sao Vũ Văn Liệt Tinh lại nói những chuyện này với y, bọn họ hai người đều là đàn ông, hơn nữa Vũ Văn Liệt Tinh lại là người rất có duyên với phụ nữ, tại sao lại khen y có mị lực, lại còn nói những chuyện hết sức kì cục như vậy.

– Bạn... bạn... đang nói cái gì vậy? Tôi... Tôi...

Mặt y đột nhiên nóng lên, y như tôm đang bị luộc trong nước sôi, y hoàn toàn không biết chính mình nói như vậy là tốt hay xấu nữa, không thể làm gì khác hơn là nhìn chăm chăm xuống chân, nghĩ không ra Vũ Văn Liệt Tinh nói một câu làm y kinh hoàng

– Từ hồi khai giảng, tôi vẫn chú ý đến bạn. Bạn rất đáng yêu, nhất là những lúc cố tỏ ra nghiêm túc lại càng đáng yêu hơn. Mỗi lần tôi nhìn bạn chăm chú, bạn bối rối cúi đầu thì lại càng mê người.

Thanh âm Vũ Văn Liệt Tinh trầm thấp ôn nhu, Kí Thế Ưu hoàn toàn trầm mê trong ánh mắt của hắn. Ánh mắt của hắn thật sâu, rất chuyên chú, hình như muốn đem hình ảnh của y vĩnh viễn dán vào trong đó, giờ khắc này y giống như là côn trùng đang vướng vào mạng nhện, hoàn toàn bị tóm lấy.

Vũ Văn Liệt Tinh chậm rãi tới gần, hôn lên bờ môi của y một chút. Y ngốc lảng, nụ hôn đầu tiên của y...

Bàn tay to nóng rực của Vũ Văn Liệt Tinh vuốt ve lên gương mặt y, nói nhỏ bên tai

– Đã bao nhiêu lần tôi muốn sờ lên mặt của bạn rồi, bạn có biết không?

Cái này không phải là tôi bị ảo giác sao? Y vẫn tưởng rằng đó là do bản thân rảnh rỗi quá sinh ra ảo giác.

– Hiến thân bạn cho tôi được không? Tôi sẽ làm thật ôn nhu.

Hôn môi một lần nữa, Kí Thế Ưu rốt cuộc học được cách thức hôn môi. Đầu lưỡi Vũ Văn Liệt Tinh khuấy đảo trong miệng của y, đùa giỡn đầu lưỡi y. Y bị hôn cả người bủn rủn, toàn thân lại nóng lên. Y chưa từng nghĩ chỉ một cái hôn thôi lại khiến cho y yêu người đàn ông này, y thậm chí còn chưa biết rõ về Vũ Văn Liệt Tinh.

– Bạn rất đáng yêu. Thế Ưu! Tôi muốn bạn.

Trời đất quay cuồng cũng không đủ để nói về cảm giác của chính mình bây giờ. Cách lớp áo quần, Vũ Văn Liệt Tinh khéo léo hôn lên đầu nhũ của y, kĩ thuật của hắn rất cao làm cho y có cảm giác thật tốt, hình như bọn họ làm loại chuyện này như là một chuyện hoàn toàn tự nhiên, đây là chuyện mà cả hai người cùng mong chờ.

Bàn tay Vũ Văn Liệt Tinh lùa vào trong quần y, y không nhịn được nhẹ giọng rên rỉ. Từ khi bắt đầu học chung đến nay, y vẫn nhìn Vũ Văn Liệt Tinh, len lén nhìn bạn học rất tuần tú này, y chung qui cảm giác được chính mình mỗi lần len lén liếc mắt nhìn y một cái thì tâm lí lại thay đổi càng kì quái.

Nhưng mà loại cảm xúc tê dại này, bây giờ khi nằm dưới thân Vũ Văn Liệt Tinh, y lại thấy như mình là người hạnh phúc nhất thế giới.

Y giống như bị thôi miên, đem chính mình hiến thân cho Vũ Văn Liệt Tinh, chuyện đã làm trong buổi tối này khiến y vĩnh viễn khắc sâu vào trí nhớ, nhưng cảm giác vĩnh viễn không quên lại không đơn thuần như y đã từng nghĩ đến, rất đáng giá để gọi là kỉ niệm đầu tiên.

– Chào... chào buổi sáng.

Ngày hôm sau y tỉnh lại với thân hình trần trụi trong chăn, y cảm thấy then không chịu nổi, giữa hai chân đau đớn như bị lửa thiêu mình chứng cho hoan ái đêm qua không phải là một giấc mộng. Y si ngốc nhìn Vũ Văn Liệt Tinh, hắn vừa tắm rửa xong, đang mặc lại quần áo hôm qua.

Trải qua chuyện đêm qua, rốt cuộc y cũng có thể quang minh chính đại nhìn Vũ Văn Liệt Tinh mà không sợ bị hắn bắt gắp nữa.

Hắn thật sự rất tuần tú, cơ thể rất cường kiện, dưới ánh mặt trời nhìn thật là đẹp. Y nuốt nước miếng một cái, bởi vì trên vai Vũ Văn Liệt Tinh có một vết cào, nhất định là do trải nghiệm ban đầu hôm qua rất đau, y trong lúc bất tri bất giác đã cào bị thương bờ vai của hắn, vết cào rất nhanh đã bị quần áo che đậy lại.

– Bạn mau đi tắm đi, người bạn hôi quá.

Khẩu khí Vũ Văn Liệt Tinh thật lạnh nhạt, không một chút nhiệt tình, đã vậy còn nói thẳng y rất hôi, điều này làm cho đáy lòng Kí Thế Ưu tổn thương một chút. Y lập tức nghe thấy mùi trên người mình, đúng là có mùi rượu hòa quyện cùng mùi mồ hôi, đương nhiên cũng có mùi sau khi làm chuyện kia lưu lại, tuy nói không quá dễ ngửi nhưng những cái đó vốn là mùi của Liệt Tinh.

– Uh. Tôi đi tắm. Liệt Tinh, chiều nay bạn có đi học không? Y ngượng ngịu hỏi.

– Có. Hắn cài xong hột nút cuối cùng.

– Tối nay chúng ta có thể cùng mọi người đi ăn không, nhà hàng nhỏ bán cơm ở ngay ngã tư đó.

Trừ ra quan hệ thể xác, mối quan hệ bọn họ càng thân thiết hơn, bắt đầu từ hôm nay, quan hệ của bọn họ đã là giữa hai người yêu nhau rồi.

– Bữa khác đi, hôm nay tôi bận.

Hình như tình huống có gì đó không đúng, nhưng mà Kí Thế Ưu cũng không rõ ràng lắm. Đêm qua thật sự rất tốt đẹp, làm cho y hoàn toàn đắm chìm cùng với Vũ Văn Liệt Tinh, cho dù hai người đều là đàn ông, nhưng mà bây giờ xã hội cũng thoải mái, hẳn là không có vấn đề gì. Y đã hoàn toàn trầm luân vào trong tình cảm lưu luyến mới manh nha này rồi.

– Vậy khi nào bạn không bận...

– Tôi không có thời gian!

– Liệt Tinh...

Vũ Văn Liệt Tinh quay đầu, nét tươi cười hiền lành cùng sự anh tuấn đêm qua đã hoàn toàn biến mất, hẳn lạnh lùng nói:

– Tôi với bạn thân đến mức có thể trực tiếp gọi tên ra sao?

Kí Thế Ưu hoàn toàn rối loạn, Vũ Văn Liệt Tinh không có chờ y trả lời liền rời đi khỏi phòng, y cái gì cũng không kịp nói. Y nhanh chóng vội đi tắm, tẩy đi mùi tình ái, dự cảm trầm trọng trong lòng y bắt đầu dâng lên.

Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, tại sao mới qua một buổi tối thôi mà Vũ Văn Liệt Tinh lại thay đổi như vậy?

Xế chiều y đến trường học, ngay khi y đi vào bạn học chung nhóm sắc mặt đều rất khó coi, đáp lại lời chào hỏi cũng rất xa cách, hoàn toàn không biết chuyện gì đã phát sinh, y chỉ biết là những người trong nhóm đều xa lánh y.

Một tuần nữa trôi qua, lại biến thành toàn bộ người trong khoa lánh xa y, y không biết đã xảy ra chuyện gì, Vũ Văn Liệt Tinh cũng hoàn toàn không chú ý đến y.

Cuối cùng y kéo một bạn học lại thấp giọng hỏi, bạn học rất chán ghét nói:

– Ngày đó sau bạn uống rượu nghe nói đã xúc phạm Lâm Vi Như.

Y căn bản không có nhớ chuyện này, y lắc đầu:

– Tôi không nhớ rõ, thật sự một chút cũng không có nhớ, có lẽ là tôi uống rượu say, nhưng mà tôi... Tôi sẽ không có xúc phạm đến các bạn nữ.

– Nhưng Vũ Văn Liệt Tinh nói như vậy, anh ta nói bạn đùa giỡn bạn gái anh ta, lại còn muốn đưa đi khách sạn, muốn cưỡng bức người ta.

– Vũ Văn Liệt Tinh nói vậy? Bạn gái anh ta?

Vũ Văn Liệt Tinh không biết chính mình đang khóc, nhưng những giọt nước mắt nóng rực không ngừng rơi xuống, lúc nào Vũ Văn Liệt Tinh cùng Lâm Vi Như đã trở thành người yêu, tại sao y một chút cũng không biết, là trước khi Vũ Văn Liệt Tinh dẫn y đến khách sạn sao? Vậy Vũ Văn Liệt Tinh đem y trở thành cái gì?

Hắn rõ ràng nói y có mị lực, cũng là hắn nửa bắt buộc nửa dẫn y đến khách sạn, thậm chí lại còn mở miệng nói y hiến thân cho hắn.

– Tôi không có, thật ra là Vũ Văn Liệt Tinh đưa tôi đến khách sạn...

Sắc mặt bạn học cũng thay đổi:

– Bạn đùa chưa! Ngay cả loại chuyện này bạn cũng nói ra được khỏi miệng. Bạn cho rằng Vũ Văn Liệt Tinh bị mù sao? Hơn nữa Lâm Vi Như cũng nói bạn không tốt, đúng là Vũ Văn Liệt Tinh cứu bạn ấy.

– Không có mà, tôi không có...

Hai người bạn họ căn bản là đang nói dối, buổi tối đó sau khi ăn cơm xong, y căn bản chưa từng thấy Lâm Vi Như thì làm sao có thể làm ra hành động xúc phạm chứ.

Y cơ hồ khóc cạn nước mắt cả đời này của mình, bị người mình yêu thích nhất phản bội, đã hiến thân còn bị hắn đắc ý dựng chuyện đến mức này. Cuối cùng y lựa chọn chuyển trường, cũng thay đổi ngành học, hoàn toàn rời xa người đàn ông vô sỉ Vũ Văn Liệt Tinh kia.

Cái buổi tối y cùng người đàn ông anh tuấn mang theo lời ngon tiếng ngọt kia bị chôn sâu tận đáy lòng, đó chỉ là một cơn ác mộng thôi, nhưng mà trái tim y vì chuyện này mà tổn thương quá lớn.

Hãy quên đi!

Y nói với chính mình hãy quên đi, kì thật buổi tối đó chưa từng phát sinh chuyện gì, chỉ là y nằm mơ thôi. Nhưng mà y càng trở nên cô độc, mất đi nét tươi cười rạng rỡ trước kia, cũng mất đi khả năng tin tưởng vào người khác, càng mất đi khả năng yêu.

Thời gian trôi qua, y tốt nghiệp đại học, thuật lợi tìm được một công việc lương không cao không thấp. Tuy rằng y đã mất đi sức sống nhưng ít nhất y cũng không thể bản thân bị tuột dốc.

Công ty bị thu mua, bên trong nội bộ rối tung cả lên, khi tân giám đốc tiêu sái tiến vào trong công ty, y cơ hồ bị đóng đinh lại góc tường, cả người không tự chủ được mà bắt đầu run rẩy.

Vũ Văn Liệt Tinh không liếc y một cái, đây là chuyện đương nhiên. Từ sau ngày hôm đó, hắn không hề liếc nhìn y một lần, hình như trong mắt hắn y chỉ là một rác rưởi, hoàn toàn chẳng giống đêm hôm đó, hắn đối với thân thể y mê muội, nhiệt tình hôn y vô số lần, nói không chừng chỉ là đem y làm thể thân cho Lâm Vi Như mà hôn lên.

Tối hôm đó y vọt về nhà, nôn mưa không ngừng vào bồn cầu, nôn đến khi dạ dày cũng muốn lộn ra. Ngay lập tức bắt tay viết đơn xin nghỉ việc, y có thể nào làm cùng một chỗ với Vũ Văn Liệt Tinh, lại có thể nào trở thành nhân viên của hắn.

Chuyện tối đêm đó, y hao hết bao nhiêu năm thời gian mới có thể khiến cho lòng lạnh đậm đi một ít, sự đau đớn giữa hai chân tuy không còn nhưng vết thương trong ngực không ngừng rỉ máu, cười nhạo y yêu người không nên yêu để nhận lấy báo ứng bị thâm người người cười chê.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Y đem đơn xin nghỉ việc gửi cho quản lí, quản lí lớn hơn y 10 tuổi vốn là một tay lão luyện, bản tính giống hồ li, bởi vì vóc người cao lớn cho nên cấp dưới mọi người đều gọi hắn là Đại hồ tử đại ca, lại bởi vì hắn cũng họ Hồ cho nên gọi tắt là Hồ ca.

Hồ ca thường ngày đối xử với bọn họ rất tốt, cho nên biến động trong bộ phận so với những nơi khác cũng không nhiều, tất cả mọi người rất thích sự chiếu cố người khác của người này.

Hắn gọi y tiến vào phòng làm việc, uống hớp trà nóng, dùng lời thăm thía bắt đầu nói

– Tôi biết công ty bây giờ điều chỉnh cơ cấu cho nên tình hình rất rối ren, nhưng mà tổng giám đốc mới cũng là người có tài, chung qui so với mớ hỗn loạn do giám đốc cũ làm ra đỡ hơn rất nhiều, cậu chỉ cần cố gắng chống đỡ qua khoảng thời gian này thì mọi chuyện sẽ bình yên lại thôi.

Y đương nhiên không thể nói được nguyên nhân thật sự mà mình phải nghỉ việc, chỉ là vì không nghĩ sẽ làm việc cùng một chỗ với tổng giám đốc mới mà là người nợ có quá nhiều mắc mứu cá nhân, mà đó lại là một đoạn quá khứ khắc sâu vào xương tủy, y chưa bao giờ muốn nhớ lại bất kì điều gì trong đó.

– Xin lỗi, Hồ ca, tôi thật sự muốn nghỉ việc.

– Tại sao? Cậu làm việc rất khá, khách hàng cũng rất thích cậu, mặc dù chỉ làm trợ lý bán hàng, không giống như làm kinh doanh trực tiếp kiếm được rất nhiều tiền, nhưng đồng nghiệp cũng rất thích được làm việc chung với cậu, nói cậu giải thích về sản phẩm vừa đơn giản lại dễ hiểu, rất dễ dàng bán được hàng, cũng là vì cậu kiếm được ít tiền quá, tôi giúp cậu chuyển qua bên kinh doanh trực tiếp, năng lực cậu chắc chắn có thể đảm nhiệm được công việc.

Trong mắt Hồ ca, Kí Thế Ưu là một người trẻ tuổi, rất thông minh nhưng không hề kiêu ngạo, lại rất hòa nhã cùng những người khác, mặc dù không có khả năng ăn nói gì đặc biệt nhưng mà khuôn mặt trắng trẻo cũng có sức sát thương rất lớn, hơn nữa nhân duyên lại tốt, có lẽ ngay chính bản thân y cũng chưa từng phát hiện, người ngoài rất dễ có cảm tình với y, đại khái là trên người y luôn tỏa ra ánh sáng nhu hòa có thể xoa dịu lòng người.

Mặc dù khả năng ăn nói là một trong những vốn liếng quan trọng khi đi làm, nhưng mà Kí Thế Ưu chỉ cần ở đâu, thì sẽ cho nơi đó cảm giác tỏa sáng, cho dù y đứng trong bóng tối, cũng khiến nơi âm u ấy trở nên bừng sáng, hướng hồ khách hàng cũng rất tin tưởng y.

Mà sự tín nhiệm này so với tài ăn nói còn quan trọng hơn, đây cũng là lí do tại sao các đồng nghiệp chỉ đích danh muốn y đi giới thiệu sản phẩm. Cùng một tổ với y, rất dễ dàng bán được hàng, mà tất cả những điều này đều vốn là dựa vào mị lực trên người Kí Thế Ưu, một điểm cũng chẳng liên quan gì đến công việc cá nhân.

– Không phải tôi không muốn làm kinh doanh, chỉ là tôi không còn muốn làm trong văn phòng.

– Kinh doanh không nhất thiết phải ngồi lại trong công ti, cậu mỗi ngày đều có thể đi ra ngoài làm việc, miễn sao đảm bảo doanh số, không cần mỗi ngày loay hoay ở văn phòng. Cậu có muốn thử xem không? Nếu làm không được, đến lúc đó có cần nghỉ việc hay không chúng ta sẽ bàn lại.

Hồ ca đem trả lại đơn xin nghỉ việc của y, dưới áp lực lẫn tình cảm y không thể làm gì khác hơn ngoài gật đầu, cùng lắm chỉ cần y làm việc không tốt, vẫn có thể nói Hồ ca xin nghỉ việc, hơn nữa làm kinh doanh đúng là không cần mỗi ngày ở lì trong phòng làm việc, cũng có thể giảm tối đa nguy cơ tình cờ chạm mặt Vũ Văn Liệt Tinh.

Y đi đến bộ phận kinh doanh, ngay từ đầu sửa sang lại hồ sơ tài liệu cùng tâm trí, trở lại làm một nhân viên kinh doanh. Công ty hiện nay đang ở trong tình huống không tốt, kết quả kinh doanh không hề khởi sắc, y đánh tiếng thăm hỏi một số khách hàng thân thiết trước kia, hỏi rõ tình huống hiện tại.

Đại khái là thái độ thành thật của y khiến cho khách hàng rất hài lòng, nguyên lai ban đầu còn chần chừ có nên tiếp tục hợp tác hay không, bây giờ dĩ nhiên hạ bút kí hợp đồng.

Công việc kinh doanh này so với suy nghĩ của y còn thú vị hơn, y làm nửa tháng đã là người đạt được thành tích tốt nhất, sự ca ngợi của Hồ ca dành cho y lại càng nhiều.

Trở lại, công ty là vì tân tổng giám đốc đến tiếp nhận công việc liền tổ chức dạ tiệc linh đình. Y ban đầu chẳng muốn đi chút nào, nhưng mà cấp trên yêu cầu toàn thể nhân viên phải tham gia, kết quả là tất cả nhân viên nữ hoan hô nhiệt liệt, âm thanh mười phần ồn ả.

Tiếng nhạc vang lên đình tại nhức óc, trước đó đã chuẩn bị sẵn một sàn nhảy, cũng có người trong đó xoay eo lắc hông nhảy múa. Thành tích kinh doanh của y dạo này rất khá, Hồ ca ôm lấy bờ vai y, vừa uống rượu vừa cười to.

– Thế Ưu, cạn li!

– Tôi... Tôi không uống rượu được. Y cất giọng lễ phép muốn cự tuyệt. Trên thực tế, tửu lượng của y quả thật rất kém, thời đại học mới uống có mấy li bia đã say túy lúy, tửu lượng so ra còn thấp hơn cả đám con gái.

– Làm kinh doanh có thể nào không uống rượu chứ! Cụng li, Thế Ưu, li này phải uống cạn đó, chúc mừng thành tích của cậu làm rất tốt, tôi sớm biết cậu là người rất có khả năng. He he, bây giờ ngay cả mấy người giám đốc bộ phận khác cũng tới hỏi tôi rốt cuộc là từ nơi nào đào ra được cậu. Tôi liền nói cậu là vũ khí bí mật của tôi. Ha ha ha. Lúc trước không cho cậu nghỉ việc quả nhiên là đúng.

Mặc dù không tính là bắt buộc nhưng mà tâm tình Hồ ca nhìn qua rất tốt, Kí Thế Ưu mỉm cười nghe hân ca ngợi, li rượu thì cầm ở trong tay, bởi vì nếu đặt lên bàn, Hồ ca sẽ rót thêm rượu.

– Uống cho xong đi, Thế Ưu. Nếu cậu say tôi sẽ đưa cậu về nhà.

Ngồi bên cạnh Hồ ca, cũng chính là vợ của hân, nhịn không được cau mày lâu bầu:

– Em xem anh mới là người cần phải đưa về nhà ấy.

– Làm gì có, tửu lượng của anh tốt lắm.

Vợ chồng Hồ ca nói chuyện làm cho Kí Thế Ưu cười rộ lên. Y rất thích hai vợ chồng họ, cũng từng đến nhà họ làm khách vài lần, y chậm rãi uống li rượu kia, rượu cũng không nặng lắm, nhưng mà sau khi y uống xong thì lập tức có luồng khí nóng dâng lên cổ, hai gò má cũng từ từ đỏ hồng lên khiến cho đồng nghiệp trêu ghẹo:

– Đáng yêu quá, nhìn cứ như trẻ con, hai má cũng hồng hồng kìa.

– Mặt quả táo, thì ra cậu là mặt quả táo hử, Thế Ưu!

– Thì ra Thế Ưu lại đẹp trai như vậy nha, có bạn gái chưa?

Người xung quanh nói tới tấp, Hồ ca say rượu đứng lên, đỡ lấy vai y nói:

– Bạn gái của Thế Ưu chỉ cần xinh xắn là được. Thế Ưu của chúng ta là người tốt, nhanh nhanh giới thiệu cho cậu ấy đi.

Hồ Ca nhừa nhựa lớn giọng, làm cho mặt y càng đỏ hơn, không phân biệt được đâu là do rượu làm, đâu là do e lệ.

– Hồ ca, anh say rồi.

– Không say, không hề say, mọi người sẽ giúp Thế Ưu giới thiệu. hehe!

Rõ ràng say tới xoay tới ngã lui vậy mà đối với chuyện tìm bạn gái cho Thế Ưu lại hết sức phấn khởi, sau Hồ Ca lại còn gọi đến một người làm ở bộ phận khác, đó là một cô gái rất đáng yêu, Hồ ca còn nói cô gái kia ngồi bên cạnh y, thật sự là xấu hổ đến cực điểm mà.

– Xin lỗi! Thế Ưu nhỏ giọng xin lỗi.

– Không, không có gì, dù sao Hồ ca say, hơn nữa bên bàn chúng tôi cũng ăn xong rồi, bên bàn các anh vẫn còn nhiều, tôi vừa may lại có thể ăn thêm một chút.

Cô gái ấy mặt mũi rất sáng sủa, tự giới thiệu mình họ Ngụy, tên là Ngụy Phách Uyển, giới thiệu xong thì bắt đầu ăn, vừa ăn vừa bắt chuyện với Kí Thế Ưu.

– Thế Ưu, có phải trước đây tôi từng gặp anh không? Tự nhiên có cảm giác nhìn anh rất quen, chúng ta có khi nào học chung trường không?

Trao đổi qua lại tiện thể nói đến cả trường trung học, đại học nhưng hoàn toàn không có học cùng, cũng không có tình cờ tham gia những hoạt động ngoại khóa nào, càng huống chi hai người chênh lệch nhau vài tuổi cho nên bạn bè chung chắc cũng không có đâu.

– Tôi thật sự cảm thấy hình như đã từng gặp anh ở đâu rồi! Ngụy Phách Uyển khẳng khái việc cô đã từng gặp y.

– Tôi có khuôn mặt phổ biến! Kí Thế Ưu tươi cười.

– Phổ biến mà có thể đẹp trai như vậy sao?

Kí Thế Ưu bị cô khen mặt tựa như bị lửa đốt

– Bạn cũng rất đáng yêu đấy thôi.

– Cảm ơn! Đổi lại là Ngụy Phách Uyển đỏ mặt rồi.

Hai người y trò chuyện với nhau cũng thật vui, khi Hồ ca lớn tiếng cổ vũ, còn muốn bọn họ cùng nhảy với nhau một bài. Kí Thế Ưu trước giờ không biết nhảy, chung qui cảm giác rất mắc cỡ, Ngụy Phách Uyển thế nhưng lại phóng khoáng hơn rất nhiều.

– Không sao đâu, cùng nhau nhảy một bản cũng không vấn đề gì, chỉ cần tùy tiện bước qua lại một chút là được.

Bọn họ chọn một bài chậm, kĩ thuật nhảy của Kí Thế Ưu rất kém, lại còn dẫm lên chân cô mấy lần, cô đau muốn rớt nước mắt làm cho Kí Thế Ưu càng thêm xấu hổ, may mà giữa chừng cô có một bạn nam khác mang đi, Kí Thế Ưu mới có thể thở phào một hơi, y thật sự rất không hợp với mấy chuyện nhảy múa, người này xem ra đã cứu y rồi.

– Tôi về ngồi trước!

Y đối với Ngụy Phách Uyển cười nói, nét tươi cười ôn hòa nhưng khi nhìn đến bạn nhảy của Ngụy Phách Uyển lại hoàn toàn cứng đờ, huyết sắc trên mặt cũng biến mất, đừng nói tới trái tim lúc này đã ngừng đập tự bao giờ.

Vũ Văn Liệt Tinh cách y rất gần, bất đồng chính là trên người hắn bay lên mùi nước hoa, thân thể cũng bọc trong bộ âu phục được thiết kế hoàn mỹ, không phải là trang phục thoải mái như hồi sinh viên. Sự hòa lệ hòa hợp với khí chất cao quý cùng khuôn mặt anh tuấn, bộ âu phục hoàn toàn phô diễn cơ thể cường kiện của hắn, cũng làm nổi bật khí hoàn toàn chất bất đồng so với những người bình thường xung quanh.

Cơ thể này y từng chạm vào, đôi môi y từng hôn lên hiện đang nói chuyện với Ngụy Phách Uyển, hắn không liếc y lấy một cái, nhưng mà điều này làm cho Kí Thế Ưu an tâm hơn nhiều – Bởi vì hắn không có nhận ra y.

Mặc khác trong y lại xuất hiện một ý nghĩ thật đáng buồn, bởi vì bản thân mình chẳng chiếm lấy được bất kì vị trí nào trong hắn cho nên hắn mới không nhận ra y.

Nhưng cho dù hắn nhận ra y thì sao? Hắn cũng không biểu hiện ra ngoài mặt. Đối với Kí Thế Ưu mà nói, đó là đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm, nhưng đối với Vũ Văn Liệt Tinh mà nói, bất quá chỉ là tình một đêm.

Huyết sắc trên mặt y toàn bộ biến mất quay lại chỗ ngồi, y tự mình rót một li rượu, không chút do dự nào nuốt vào trong họng, rượu đốt cháy yết hầu y, làm cho y thiếu chút nữa thì ho khan thành tiếng, nhưng mà ít nhất cũng đã làm cho tim y đập trở lại.

– Thế Ưu! Vợ tôi có một người bạn chưa lập gia đình, tôi giới thiệu với cậu. Cam đoan cậu sẽ thích.

Hồ ca nhìn y tươi cười, lại cam đoan với y thêm một lần nữa, giới thiệu về cô gái mới cho y biết. Tuy rằng hơi đột ngột nhưng y vẫn mỉm cười lắng nghe, trong lòng thế nhưng lại dâng lên cảm giác bị ai khó chịu.

Hồ ca đại khái là thấy Ngụy Phách Uyển nhảy cùng tổng giám đốc, bởi vậy mới muốn an ủi y, nói là giới thiệu bạn gái cho y, nhưng chẳng ngờ cô gái lại nhìn trúng Vũ Văn Liệt Tinh, làm gì còn tâm trí để tên đàn ông bình thường chả có gì đặc biệt vào trong mắt.

– Tôi không có việc gì, Hồ ca. Tôi mời anh.

Y uống thêm mấy li rượu, người khác có thể cho rằng y là vì quan hệ với Ngụy Phách Uyển, chỉ có y mới biết, vừa rồi khi Vũ Văn Liệt Tinh ngay bên cạnh y, nghe được cả mùi nước hoa cùng mùi cơ thể nam tính trên người hắn quét ngang mũi làm cho y cảm giác thật đau lòng.

Ngực thật đau, đau quá, y vừa rồi lại uống thêm một li rượu, sau đó lại giống như thời đại học, cảm giác có ánh mắt dõi theo từ sau lưng.

Muốn quay đầu lại xem tại sao lại có cảm giác mạnh mẽ như vậy, y không nhìn được nghiêng người quay đầu lại, không có ai nhìn y, tất cả đều là do chính mình đa tình.

Y hít sâu một hơi, sau đó bắt buộc bản thân hít thở, lại hít thở, nếu không cường ngạnh ép mình hít thở liên tục y sợ chính mình một chút không khí cũng chẳng thể hấp thu được.

Y không quay đầu lại nữa, Vũ Văn Liệt Tinh cùng Ngụy Phách Uyển đã nhảy xong, mang theo nụ cười tươi rói quay về chỗ ngồi, nhưng hần cố ý đổi vị trí, chỗ ngồi mới có thể đem cả người Kí Thế Ưu đập vào trong mắt. Mỗi lần người bên cạnh mời hần cụng li hần cũng có thể nhìn xuyên qua li rượu, nhìn thân hình gầy gò như mèo ốm của Kí Thế Ưu, hần cứ vậy nhìn không dời mắt.

Nhìn bóng dáng qua thành li, Vũ Văn Liệt Tinh thông thả đem rượu uống xuống, tựa như đang nhắm nháp hương vị, chưa người nào biết ở chỗ sâu nhất trong đáy mắt hần chứa đựng hình ảnh người nào, điểm này ngay cả Kí Thế Ưu cũng không biết.

Dạ tiệc kết thúc, Kí Thế Ưu liền về nhà, nôn tới xanh mặt. Thì ra kể từ khi Vũ Văn Liệt Tinh đến công ty, y đã sợ hãi đến cực điểm, muốn nhanh nhanh nghỉ việc để có thể rời khỏi đó, để có thể tránh gặp mặt Vũ Văn Liệt Tinh.

Nhưng mà chuyện hôm nay làm cho y hoàn toàn hiểu rõ, thì ra Vũ Văn Liệt Tinh căn bản là không nhớ rõ y.

Chỉ có chính mình là vì thương tổn ngày xưa mà thống khổ, những năm gần đây cũng không chịu thay đổi, chính mình vì lại trở nên buồn cười như vậy, ngay cả mình nhìn cũng không ra nữa rồi.

Thời đại học, tự nhận là Vũ Văn Liệt Tinh theo y cầu ái, sau đó mặc cho hần muốn lấy bao nhiêu thì lấy, ngày thứ hai lại còn ngu ngốc tưởng rằng mình và hần đã trở thành người yêu rồi, lại còn muốn cùng ăn cơm với hần, ngu xuẩn căn bản cũng không đủ để hình dung tình yêu ngu ngốc của mình, thật là ngu mà! Ngu đến mức chính y muốn bật khóc!

Nước mắt nóng rục lại chảy ra, cũng tốt, mấy năm trước tưởng chừng như chẳng còn nước mắt để mà chảy, đêm nay còn bao nhiêu thì cứ chảy hết đi!

– Thế Ưu! Tôi với cậu nói chuyện chút.

Thần thần bí bí Hồ ca vừa thấy y đi làm thì mặt phờ phợt như gió xuân, nếu bây giờ có âm nhạc ở đây, hần có thể vung tay múa theo cũng không chừng.

Sau ngày đó, tinh thần y sa sút suốt mấy ngày, mặc dù tâm tình không tốt, nhưng mà Hồ ca cả người vui sướng hân hoan, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng bình tĩnh xác nhận đó là chuyện tốt, ngay cả y tinh thần không tốt cũng có thể cảm nhận được sự vui sướng trên người của Hồ ca.

– Việc gì, Hồ ca?

Hồ ca lén lút kéo y đến một góc, hít sâu một hơi mới nhỏ giọng:

– Vợ tôi có thai rồi!

– Chúc mừng!

Kí Thế Ưu bật thốt. Mấy năm qua vợ chồng Hồ ca đều muốn có em bé, hao phí rất nhiều tinh thần lẫn tiền bạc. Hai người khỏe mạnh không có vấn đề gì, không biết có phải tại áp lực công việc quá lớn mà ảnh hưởng hay không, mãi không thấy có tin vui. Trước Hồ Ca cũng rất tiếc nuối, bây giờ hai người có con, đối với bọn họ mà nói đó nhất định là chuyện vui nhất trên đời.

Mà Hồ ca nói chuyện này với y cũng là có lí do, bởi vì hần muốn cùng Kí Thế Ưu cùng nhau đi mua sắm đồ dùng cho em bé. Hơn nữa hần cũng muốn chia sẻ sự vui sướng của mình với Kí Thế Ưu.

– Thế Ưu! Đàn ông lớn tuổi như tôi đi mua đồ em bé không tiện lắm, cậu đi cùng tôi có được không?

Nhìn bộ dáng vừa xấu hổ vừa vui sướng của Hồ Ca, Kí Thế Ưu như thế nào có thể cự tuyệt! Y lập tức gật đầu đáp ứng. Vì vậy gần một tháng trời, y lúc nào cũng cùng Hồ ca đến các trung tâm mua sắm nổi danh dành riêng cho bà mẹ trẻ em. Hai người vừa đi vừa trò chuyện, sau vợ Hồ ca cũng theo chân bọn họ cùng mua sắm, qua một tháng vui sướng, không nghĩ tới lại có chuyện xảy ra.

– Hồ ca, sắc mặt anh sao lại khó coi vậy!

Buổi sáng Vũ Văn Liệt Tinh chủ trì cuộc họp với các trưởng bộ phận, tất cả mọi người nói hần muốn chỉnh đốn lại hoạt động của công ty.

Sau khi kết thúc cuộc họp, bộ mặt vốn tràn đầy gió xuân của Hồ ca lại biến thành vẻ lo lắng, ngay cả y là trợ lý nhìn đến vẻ mặt của Hồ ca cũng không nhận được nói sắc mặt hần rất khó coi.

– Không có việc gì. Miệng thì nói không có việc gì nhưng mà Hồ ca lại điều động tất cả người bên dưới, đem ra tất cả những hợp đồng chưa kết thúc trước đây, mặc dù đó là hậu quả do quản lý cũ để lại, nhưng bây giờ toàn bộ lại là trách nhiệm của bộ phận Hồ ca, cũng liền biến thành hần phải chịu trách nhiệm.

– Thế Ưu, hợp đồng này rất khó, tiền cũng chưa thu hồi xong, tôi với cậu cùng đi thu.

Kí Thế Ưu cầm tư liệu, hai người đi ra khỏi cửa, Hồ ca mặc dù miệng không có nói nhiều, chỉ phun ra hai chữ khó khăn nhưng mà tình huống so với ban đầu có vẻ không xong.

Đi đến chỗ nào thì nơi đó cũng cố tình làm khó, căn bản là muốn quýt tiền, hơn nữa bọn họ nói lô sản phẩm lúc trước có chuyện, người phụ trách lại không xử lý tốt, đối tác rất không hài lòng, liên tục mắng mỗ không tiếc lời. Mắng một hồi lâu, bọn họ như trước vẫn không có thu hoạch gì trở về.

Cứ như vậy, Hồ ca cùng y muốn phát triển kế hoạch kinh doanh mới, vừa phải giải quyết cục diện rối rắm lúc trước, Hồ ca lại bị áp lực từ cấp trên, chưa tới một tháng, Hồ ca đã gầy đi không ít.

Hồ ca không nhận được oán giận nói với Kí Thế Ưu

– Cấp trên có phải đang nhắm vào tôi không, Thế Ưu? Tôi vừa vào phòng họp, liền lôi tôi ra mắng phủ đầu, chẳng biết đào ở đâu ra hồ sơ những hợp đồng không có khả năng thực hiện. Tôi cũng chẳng phải thần, có hiểu rằng đó không nằm trong phạm vi trách nhiệm của tôi không.

– Không sao đâu, Hồ ca. Nghĩ không ra được biện pháp an ủi, Kí Thế Ưu chỉ có thể dùng lời bình thường nhất xoa dịu biểu tình rất không tốt của Hồ ca.

– Tôi đang nghĩ cấp trên có phải đang cố tình ép tôi từ chức hay không?

Chịu đựng qua hai tháng, Hồ ca tìm Kí Thế Ưu, trước vì đứa con mà Hồ ca bỏ thuốc, trong lúc tâm tình phiền muộn buồn bực không nhận được lại rít hết điều này qua điều khác, tâm tình cho Kí Thế Ưu biết nghi ngờ trong lòng hần.

– Hồ ca, không có chuyện đó đâu, anh là người mà công ti rất cần mà.

Hồ ca vắn về râu mép, hần bây giờ tiêu tụy đi không ít, chỉ có thể nói ra suy nghĩ trong lòng với Kí Thế Ưu, không chỉ là vì hần rất thân thiết với Kí Thế Ưu mà còn bởi vì Kí Thế Ưu có một loại khí chất làm cho người ta đối với y dễ dàng buông lỏng sự cảnh giác dễ dàng giải bày tâm sự.

– Vợ tôi vốn định nghỉ việc để dưỡng thai rồi, cậu cũng biết chúng tôi đã hi vọng bao lâu mới có đứa con này, nhưng mà sau khi thấy tình hình tôi như vậy cô ấy cũng không dám nghỉ. Chúng tôi lại mới mua nhà, tiền để dành cũng chẳng còn bao nhiêu, con sinh ra cái gì cũng cần tiền, chuyện bây giờ lại như vậy, thật sự là làm khó người khác.

– Hồ ca, ráng qua đợt này mọi chuyện cũng sẽ ổn thôi.

Hồ ca lắc đầu

– Thế Ưu! Cậu không biết cảm giác trong phòng họp đâu, đúng là cấp trên xác định muốn đẩy tôi đi, nhất là tổng giám đốc, hình như rất không hài lòng với tôi, tôi ở lại đây chắc cũng chẳng còn lâu nữa đâu.

Nói tới tổng giám đốc, chắc là hần định nhắc tới Vũ Văn Liệt Tinh.

Uể oải nói xong, Hồ ca lại tiếp tục rít thêm một điếu thuốc, ngay cả Kí Thế Ưu cũng không biết phải làm như thế nào để khuyên nhủ hần, y chỉ là trợ lí của Hồ ca, làm sao có thể chống lại người đứng đầu? Như vậy xem ra đã vượt quá quyền hạn rồi.

Uống được nửa ngụm hồng trà, hương thơm trong đó đột nhiên như mất đi, Kí Thế Ưu đồng thời trầm mặc, như không chịu nổi không khí nặng nề này, Hồ ca sau khi hút xong điếu thuốc, lại mạnh mẽ cười như an ủi y:

– Cùng lắm thì tìm một việc khác thôi.

Nhưng mà Kí Thế Ưu biết, trong thời buổi này, tìm vị trí quản lí cũng không dễ dàng, Hồ ca tuyệt đối sẽ không thể lập tức tìm được một công việc ưng ý, hơn nữa hần còn phải lo lắng vấn đề kinh tế, con lại sắp sinh, phải gánh hết tất cả những trách nhiệm lớn lao này nhất định sẽ là một áp lực rất lớn đối với Hồ ca.

Khả năng giúp của y cũng có hạn, nhưng nhất định phải giúp hần làm một điều gì đó.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Ngày hôm sau, Kí Thế Ưu bất chấp quyền hạn, nói với thư kí một lí do mà ngay cả chính mình nghe thấy cũng rất ngu – Chính là Vũ Văn Liệt Tinh gọi y vào phòng làm việc. Thư kí hoàn toàn không có hỏi vì sao Vũ Văn Liệt Tinh sẽ cho gọi một nhân viên kinh doanh tép riu như y, cứ như vậy mà để y đi vào văn phòng của Vũ Văn Liệt Tinh.

Y bất an ngồi trên salon trong phòng làm việc chờ đợi, Vũ Văn Liệt Tinh không có đến văn phòng sớm cho nên y chỉ có thể chờ, phát hiện đầu ngón tay của mình cũng đang run rẩy, y nhân tiện tự nắm lấy tay mình, liều mạng thuyết phục chính mình.

Vũ Văn Liệt Tinh không thể nhận ra y, cũng không nhớ rõ y là ai, y chỉ muốn tới đây để nói với Vũ Văn Liệt Tinh rằng Hồ ca là một quản lí rất tốt, trong bộ phận ai cũng thích hần, cũng rất tình nguyện vì hần làm việc, xin hần cho Hồ ca thêm thời gian vài tháng, bọn họ nhất định đem mớ bòng bong trước kia xử lí thỏa đáng.

Y vốn là chuẩn bị sẵn những lời này, lập đi lập lại một lần lại một lần, thẳng đến lúc nhắm mắt cũng có thể đem những lời đã chuẩn bị nói ra lưu loát mới thoáng an tâm một chút.

Sau khi cánh cửa mở ra, lại một mùi hương mà y từng nghe, đó là mùi nước hoa nam tính nhẹ nhàng bay qua, chân y cơ hồ nhũn ra không đứng lên được. Biết rõ chính mình cần phải đối mặt với chuyện khó khăn không muốn nhớ lại ngày trước, nhưng mà vì vợ chồng Hồ ca, y hôm nay nhất định phải dũng cảm đối mặt.

Vũ Văn Liệt Tinh cầm tập tài liệu, nhìn cũng không liếc nhìn y một cái đi thẳng đến bàn làm việc của mình, sau đó ngồi xuống, dùng khuôn mặt không chút biểu tình theo dõi y, hình như đang hỏi: Anh là ai?

Y nói rõ chức danh của mình, sau đó đem lời nói đã lập đi lập lại vô số lần kia, giống như học thuộc lòng từ trong sách mà lời tất cả ra trả bài, sau đó, trên mặt Vũ Văn Liệt Tinh cũng không nhúc nhích.

Sợ chính mình nói lộn xộn, kiên trì giải thích lại một lần nữa:

– Cho nên quản lí trước còn để lại một số hợp đồng chưa thể nhanh chóng hoàn thành, chúng tôi cần thêm một chút thời gian.

Y nói xong miệng khô lưỡi khô, bởi vì cảm giác Vũ Văn Liệt Tinh đối với những lời này hoàn toàn không có hứng thú. Y khẩn trương liếm liếm đôi môi khô khốc, vẫn lựa những lời tốt nhất để nói về Hồ ca.

– Hồ ca đúng là quản lí rất tốt, mọi người trong phòng đều rất thích anh ấy, nếu anh ấy phải đi, nhất định sẽ làm dao động tinh thần mọi người làm ảnh hưởng tới tinh thần làm việc của công ti.

Vũ Văn Liệt Tinh xoay người thay đổi tư thế, tay hần chống lên mặt, rót cuộc giương mắt nhìn y, Kí Thế Ưu từ đầu tới đuôi cũng không dám nhìn kĩ hần, chỉ có thể nhìn đến vách tường bên cạnh hần, y lại không có cách nào nhìn thấy mặt hần, ít nhất bây giờ không được.

– Em và Hồ Xương Hùng từng làm tình với nhau sao?

Kí Thế Ưu nghe không hiểu ý của hắn, y quên mất ý định một lần nữa đem những lời đã chuẩn bị nói lại, y nghiêng đầu nhìn về phía Vũ Văn Liệt Tinh, môi run rẩy một chút. Ánh mắt Vũ Văn Liệt Tinh rất lạnh mạc, hình như cũng giống như trước kia, một chút cũng không nhận ra y, bởi vì như thế y mới có thể nói nên lời, chỉ là lời tuôn ra khỏi miệng thì đã bắt đầu run rẩy không tròn trịa.

– Xin lỗi, ngài vừa rồi nói cái gì?

Động tác Vũ Văn Liệt Tinh không đổi, nhưng mà lời hắn nói lại sắc như dao:

– Tôi tưởng sau chuyện ở đại học, em hẳn là sẽ không bao giờ có thể lên giường với đàn ông được nữa. Không nghĩ ra tôi cũng có thể sai lầm, em vẫn có thể làm tình với Hồ Xương Hùng, đã được bao nhiêu lần rồi?

Thời... thời đại học? Vũ Văn Liệt Tinh vẫn còn nhớ rõ y là bạn học của hắn sao!

Trong đầu nảy lên ý nghĩ là Vũ Văn Liệt Tinh hoàn toàn nhớ rõ y, suy nghĩ của y bắt đầu mơ hồ, y không còn biết chính mình muốn nói cái gì, ngay cả việc phủ nhận cũng không có cách nói ra, y bây giờ chỉ muốn chạy vội đến cửa sau đó lao đi. Nhưng mà hai chân y đã nhũn ra, trước khi y có thể chạy được đến cửa nhất định đã té lảo đảo.

Một giây sau Vũ Văn Liệt Tinh bắt được cánh tay y, nơi đó liền giống như bị lửa thiêu đốt, nhiệt độ cơ thể cực nóng lại làm cho trí nhớ cổ chôn vùi của y trở nên mới nguyên.

Y sợ hãi đến cực điểm, hình ảnh đêm hôm đó hiện ra sờ sờ trong đầu, Vũ Văn Liệt Tinh dạy y hôn như thế nào, sau đó làm như thế nào mà vuốt ve cơ thể ngây ngô của y, ngón tay hắn đưa vào nơi tư mật, sau đó dạy cho y biết sự vui sướng khi hai người đàn ông hòa làm một, cuối cùng ném cho y một bài học về cái gọi là tan nát cõi lòng vĩnh viễn không thể nào quên.

– Tôi nghe nói em chuyển qua bộ phận kinh doanh không bao lâu, thành tích đạt được phi thường tốt, kí hợp đồng với em tất cả đều là đàn ông, em chính là dùng loại ánh mắt này nhìn đàn ông để có thể kí được hợp đồng sao?

– Thả tôi ra, thả ra!

Y cơ hồ giống như gặp quỷ kêu lên thảm thiết, y vùng vẫy cánh tay, Vũ Văn Liệt Tinh bắt được cánh tay còn lại của y, ánh mắt hắn trần trụi nhìn về phía ngực, bụng, giữa hai chân, bắp đùi, kéo dài cho đến tận đầu ngón chân y.

Tựa như dùng hai mắt kiểm tra kĩ lưỡng toàn thân y, thậm chí làm cho Kí Thế Ưu có cảm giác – hắn đang dùng ánh mắt cõi sạch sẽ toàn bộ quần áo của y, sau đó nhìn thấy thân thể trần trụi của y dưới đó, mà cơ thể lại chẳng thể che chắn phòng bị.

– Em so với khi học đại học chẳng khác biệt bao nhiêu, một bộ dạng công tử ngây thơ ngơ ngác không hiểu thế sự nhân gian.

– Tôi xin anh, để cho tôi đi.

– Tôi cứ nghĩ em sẽ không thể thoát được cuộc sống u ám kia, bởi vì em thoát nhìn chính là loại người chỉ một lần bị đả kích thì sẽ không thể gượng dậy nổi như con nai con. Tôi còn tưởng rằng tôi sẽ là người đàn ông đầu tiên, cũng chính là người cuối cùng của em chứ.

Ngôn ngữ cay nghiệt lại cho trái tim Kí Thế Ưu tựa như bị nghiền nát, hắn biết y là người như thế nào, cũng biết y sau khi rời bỏ trường đại học với bao nhiêu lời đồn kia tổn thương ra sao, nhưng hắn lại tựa hồ như rất kiêu ngạo, thậm chí đem điều đó trở thành huân chương thắng lợi.

– Tôi sẽ lập tức rời khỏi công ty này, tôi xin anh, để cho tôi đi.

Kí Thế Ưu cơ hồ khóc tới nơi, người làm y tan nát cõi lòng đang đứng ngay trước mặt, lời hắn tựa như lời đả kích tối cao đang phán xét người tâm thường như y có thể nào đủ tư cách yêu người đàn ông xuất sắc như hắn.

– Bộ dáng em khóc rất đáng yêu. Đêm đó em dù khóc vẫn nói không có đau, em rất muốn, rất muốn tôi...

– Đừng nói nữa, đừng nói thêm gì nữa!

Y cả người run rẩy, những lời này y cũng còn nhớ rất rõ, y khẩn cầu Vũ Văn Liệt Tinh cùng y hòa làm một, cho dù chuyện đó có đau đớn, y cũng vui vẻ chịu đựng, đơn giản là khi đó y yêu Vũ Văn Liệt Tinh điên cuồng, chỉ là chính mình không dám thừa nhận mà thôi, cho nên sau đó bị hắn phản bội, hung hăng đá thương trái tim y.

– Tôi không có muốn em rời khỏi công ty, bây giờ tìm việc rất khó, tôi nhớ rõ em cũng chẳng có tiền, tôi không phải người nhẵn tâm như vậy. Tôi chỉ muốn em nói cho tôi biết, em suốt ngày quần lầy Hồ Xương Hùng làm cái gì? Có chuyện gì mà không thể nói ở công ty, mà phải nửa đêm gà gáy đến nhà anh ta? Thanh âm Vũ Văn Liệt Tinh trở nên phập phồng.

Kí Thế Ưu nhìn về Vũ Văn Liệt Tinh, tại sao Vũ Văn Liệt Tinh biết y đến nhà Hồ ca? Mấy ngày nay, vì mua sắm đồ dùng cho em bé, y quả thật thường xuyên ra vào nhà Hồ ca, không lẽ hắn theo dõi y?

– Anh... anh làm sao biết tôi đến nhà anh ta?

Vũ Văn Liệt Tinh mắt cũng không chớp một cái, hai con mắt bình tĩnh nhìn vào một điểm trên người y, cũng không rời đi. Ánh mắt hắn chuyên chú mà sắc bén, tựa như muốn khoét thủng nơi đó.

Bởi vì ánh mắt của hắn rất kinh khủng, cho nên Kí Thế Ưu không nhìn được mà nhìn đến chỗ hắn đang nhìn, ở đó có chút sừng đỏ, có thể là do gần đây không khí không tốt nên bị dị ứng.

– Tôi tưởng sau sự kiện ở đại học, em chẳng thể nào có thể nghĩ đến chuyện tình yêu nữa, cũng không có khả năng đi kiếm người yêu.

Vũ Văn Liệt Tinh vươn ngón tay lạnh như băng vuốt ve vào như xác nhận chỗ đó có tồn tại hay không, sau khi xác thực, ngữ khí nói chuyện của hắn càng thêm rét lạnh. Hắn làm cho Kí Thế Ưu nhận hết thương tổn, chính là để cho y không thể nào nói chuyện tình cảm với người khác.

– Kết quả lại là em cùng người đàn ông khác với nhau, lại còn lưu lại dấu vết bản thủ này.

Kí Thế Ưu lặng đi ba mươi giây mới hiểu Vũ Văn Liệt Tinh đem vết dị ứng trên người trở thành dấu hôn khi tình nhân hoan ái.

– Anh đang nói cái gì, ai da... Đau!

Vũ Văn Liệt Tinh cách lớp áo chemise cúi đầu hung hăng cắn lên vết dị ứng trên người y, y căn bản không có đề phòng chỉ nghe mùi thơm phát ra trong không gian lạnh lẽo, còn có vài sợi tóc rớt lên má y. Cái cắn cuồng bạo cùng lực đạo nghiền lầy làm cho Kí Thế Ưu rên rỉ thành tiếng, cũng đủ để chỗ đó lưu lại dấu răng của Vũ Văn Liệt Tinh.

– Anh làm gì?

Bởi vì rất đau đớn, y mãnh liệt đẩy Vũ Văn Liệt Tinh ra, Vũ Văn Liệt Tinh trên mặt hiện lên nét âm trầm, sửa sang mấy sợi tóc rơi trên trán, ngữ khí cuồng loạn chẳng khác gì bạo quân ra lệnh:

– Tôi muốn em chia tay với Hồ Xương Hùng.

– Anh, anh rốt cuộc nói vậy? Cái gì chia tay với chẳng chia tay. Y với Hồ ca mối quan hệ chẳng phải là như vậy.

– Chia tay với anh ta! Ngay lập tức! Bằng không tôi rải ảnh chụp của em ngay ngã tư đường.

Giấy tờ trên bàn bay lên như hoa tuyết, Kí Thế Ưu nhặt lên xem, sau đó che miệng thiếu chút nữa thì nôn ra. Hình chụp rõ ràng đều là hình ghép, trên mỗi một tấm đều là khuôn mặt rất rõ ràng của y, cùng với thân thể bị người khác đè xuống, phô bày những tư thế không thể chịu nổi trong tâm mắt.

– Anh định tung mấy tấm hình này? Rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì?

Không thể tin được! Y không thể tin được Vũ Văn Liệt Tinh còn có thể làm chuyện ác liệt như vậy để tổn thương y.

Vũ Văn Liệt Tinh lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, khuôn mặt anh tuần tràn ngập sự giảo hoạt:

– Rất đẹp phải không, mặc dù căn bản so ra kém hơn lần ở khách sạn, khi đó tôi thấy ánh mắt em nhìn tôi tràn ngập yêu thương, hơn nữa còn để tôi muốn làm gì thì làm. Tôi khi đó vẫn nghĩ, tôi chỉ cần làm cho bạn học xa lánh em rồi, hẳn là đợi thêm một năm nữa, chờ chúng ta thử qua các loại tư thế, chơi đùa xong mới cần làm như vậy...

– Anh là đồ cận bã!

Y rống giận thành tiếng, mặt sưng lên đỏ bầm, y dùng lực tổng Vũ Văn Liệt Tinh một đấm rồi chạy ra khỏi phòng làm việc. Y lập tức trở về nhà, cởi bỏ áo, nhìn vào trong gương, chỗ bị Vũ Văn Liệt Tinh cắn không còn đau đớn nhưng lại hiện ra vết máu.

Khi Vũ Văn Liệt Tinh cắn đã dùng lực rất mạnh, làm cho bờ vai của y cũng rớm máu rồi, hai dấu răng rõ ràng như xăm lên người y, như tuyên bố y là đồ vật của hắn.

Y dùng nước nóng không ngừng rửa sạch chỗ kia, vừa chà sát vừa khóc nức, mình thời đại học như thế nào lại không có mắt, lại yêu thương loại người cận bã như vậy! Vừa nghĩ đến loại ảnh chụp mà hắn có, hơn nữa còn tung lên mạng hoặc là bất cứ nơi nào, để cho y thân bại danh liệt, y cứ vậy không rét mà run.

Y muốn nghỉ việc, nhất định phải nghỉ việc! Ba ngày tiếp theo y không tới công ty, không nhận điện thoại, đến ngày thứ tư y nghĩ thông suốt rồi, nghỉ việc không phải là biện pháp, chỉ cần hình ảnh kia Vũ Văn Liệt Tinh còn giữ bên người thì y vĩnh viễn giống như sơn dương chờ làm thịt, ngoại trừ đàm phán thì căn bản không có phương pháp thứ hai.

Ngày thứ tư y đi làm lại. Hồ ca lo lắng nhìn y, nhìn khuôn mặt cực kì khó coi không nhìn được mà hỏi:

– Thế Ưu, cậu mấy nay bị bệnh sao? Một mình ở bên ngoài nếu có chuyện gì nhất định phải báo cho tôi biết.

– Tôi mấy hôm trước tự nhiên bị cảm thành ra cả người bải hoải, hôm qua đã uống thuốc nên giờ cũng đỡ nhiều rồi.

Không quen nói dối nhưng mà khí sắc y lúc này thật sự rất kém, cho nên lời nói dối lại có sức thuyết phục ngoài ý muốn, Hồ ca tin, lại còn vỗ vỗ vai y, nói y nếu không thoải mái thì xé chiều có thể xin phép về.

– Không cần đâu, tôi đem tài liệu chỉnh sửa lại một chút.

Y ngồi ở chỗ làm việc của mình, tiện tay chỉnh sửa lại tài liệu, nhưng tâm tình của y hoàn toàn không để ở đây, y chỉ hi vọng nhanh hết giờ làm việc, để cho y có cơ hội chặn Vũ Văn Liệt Tinh lại, nói về chuyện mấy tấm hình.

Tâm tình của hắn hoảng hốt, hết giờ làm buổi chiều, y đợi cho người trong công ty cơ hồ đã về hết mới đến phòng làm việc của Vũ Văn Liệt Tinh, may mà bên trong đèn vẫn còn sáng. Y đẩy cửa tiến vào, Vũ Văn Liệt Tinh như đang chờ y, ngồi trên ghế salon xa hoa uống cà phê, trong khoảnh khắc đối đầu cùng với y, rót một tách cà phê khác.

– Chuyện... ảnh chụp...

Không cần tốn thời gian nói nhảm, Kí Thế Ưu ngồi ở đối diện hắn, mở miệng nói về mấy tấm hình.

Vũ Văn Liệt Tinh nhẹ nhàng buông tách cà phê, trong không gian tĩnh lặng phát ra tiếng vang thanh thúy, âm thanh hắn không cưỡng bạo như mấy ngày trước:

– Em cắt đứt quan hệ với Hồ Xương Hùng chưa?

– Anh điên rồi sao? Tôi với Hồ ca như thế nào có thể có chuyện gì, anh ta kết hôn rồi.

Kí Thế Ưu nói ra sự thật, y cùng Hồ ca mỗi quan hệ thật sự rất tốt, nhưng không chỉ với Hồ ca mà còn có với cả vợ của anh ta.

– Tôi tạm thời tin tưởng vậy.

Vũ Văn Liệt Tinh từ trong túi tài liệu lấy ra tấm ảnh chụp, Kí Thế Ưu cũng chẳng còn là sinh viên đơn thuần chẳng hiểu gì, y run giọng nói:

– Tôi muốn tất cả những hình ảnh này.

Vũ Văn Liệt Tinh bật cười, tinh quang tràn đầy con ngươi hắc, bây giờ còn lại vì khoái trá mà cười rộ lên, nhưng sự tươi cười của hắn nói rõ Kí Thế Ưu là thằng ngu.

– Em tự nhiên thông minh ra!

Hắn dứt khoát giao ra, Kí Thế Ưu nhất định đòi xóa hết file gốc lưu trong máy tính. Y không ngờ Vũ Văn Liệt Tinh lại tốt đột ngột như vậy làm cho tâm tình y phi thường bất an, nghĩ không ra Vũ Văn Liệt Tinh có thể khinh địch như vậy mà giao hình, y tưởng rằng Vũ Văn Liệt Tinh sẽ có rất nhiều yêu cầu.

– Em nghĩ rằng tôi sẽ có rất nhiều yêu cầu sao?

Vũ Văn Liệt Tinh liếc qua một cái liền nhìn thấu tâm tư y, hắn nghiêng người dựa vào ghế salon rộng thênh thang, thiếu chút nữa thì cười chảy cả nước mắt.

– Tiền của tôi nhiều lắm cho nên không có khả năng lấy tiền của em; muốn tôi cùng em lên giường một lần nữa, nói thật là tôi thấy chuyện đó thật là tôi còn lỗ vốn hơn nhiều.

Lời vũ nhục làm cho vẻ mặt Kí Thế Ưu đỏ bừng, y lẩm bẩm nói:

– Tôi biết mình rất bình thường, năm đó anh bắt quả cũng chỉ là chơi đùa mà thôi.

– Uh! Em hiểu rõ là tốt rồi, tôi cũng rất hoài nghi bản thân sao lúc đó lại có hứng thú với em.

Ngay cả phủ nhận cũng lười, Vũ Văn Liệt Tinh cười chói tai làm cho Kí Thế Ưu ngắc đầu không nổi, nhớ lại thời đại học ngu xuẩn của mình, sau đó phát sinh quan hệ ngu xuẩn với Vũ Văn Liệt Tinh, ngày thứ hai chính mình lại phát hiện bản thân ngu ngốc đến mức nào.

Kí Thế Ưu đứng lên, trên mặt tràn đầy xấu hổ, tức giận cơ hồ chảy nước mắt, Vũ Văn Liệt Tinh lấy việc đâm y bị thương làm niềm vui, chính mình chỉ cần trước mặt hắn trở nên không còn tự tôn lẫn dũng khí, thậm chí đánh mất tự tin, còn có thể cảm giác được bản thân mình là người chẳng ra gì trong cuộc sống này – Vũ Văn Liệt Tinh chính là muốn nói với y như vậy.

– Tôi đi.

Y giống như chạy trốn, chạy ra khỏi công ti thật lâu, y lang thang tận đến tối mịt, cơ hồ nhịn không được mà nức nở thành tiếng, y khóc đến cả người phát run, qua hơn hai mươi phút đồng hồ tiếng khóc mới kèm lại được.

Nhưng mà từ hôm đó, Vũ Văn Liệt Tinh cũng không còn làm khó Hồ ca nữa.

– Thế Ưu à, cậu mấy hôm nay làm sao vậy? Vợ Hồ ca mời Kí Thế Ưu đến ăn cơm, thừa dịp trong lúc ông chồng mình đi lấy thức ăn, lo lắng nói với Kí Thế Ưu:

– Ngay cả chồng tôi cũng rất lo lắng cho cậu, nói thời gian qua không hề thấy cậu cười, có phải cơ thể có chỗ nào không thoải mái không?

– Chắc tại dạo này công việc nhiều, chạy tới chạy lui bên ngoài nên có chút mệt mỏi.

Kí Thế Ưu trả lời thông dong, vợ Hồ ca có vẻ không tin, gần đây mới vào hè, nhưng tình huống khác thường của Kí Thế Ưu giống như đang trong giai đoạn giãn cơ, hoặc có tâm sự gì.

– Đừng nói là chuyện tình cảm nha? Vợ Hồ ca thấp giọng hỏi. Kí Thế Ưu không có người nhà, công việc biểu hiện cũng rất xuất sắc, rất nhiều khách hàng cũng chỉ định y phục vụ, hơn nữa quan hệ với đồng nghiệp trong công ti cũng rất tốt. Theo lý thuyết, y không nên có phiền não mới đúng, trừ ra gặp chuyện tình cảm thì vợ Hồ ca không nghĩ ra được phiền não của y là cái gì.

Kí Thế Ưu sưng sốt, vẻ mặt ảm đạm một chút:

– Không phải chuyện này, tôi bây giờ có có thời gian nghĩ đến chuyện tình cảm.

Vẻ mặt của y u buồn, vừa nhìn liền biết y gặp chuyện không thuận lợi trong tình cảm. Vợ Hồ ca thông minh cũng không hỏi gì thêm, bụng cô bây giờ cũng đã lớn, tâm tư lại càng tinh tế hơn. Ba người ăn xong, cô không nhịn được mà nói với chồng Kí Thế Ưu rất có thể đang bị thất tình.

– Vậy em nhanh chóng giới thiệu bạn học hay đồng nghiệp gì cho cậu ta đi... – Hồ ca sốt ruột nói – Gần đây Kí Thế Ưu rất nặng nề, cũng không có tinh thần, thoát nhìn vẻ mặt rầu rĩ cùng bộ dạng không vui, công việc của y bây giờ lại thuận lợi, nhìn quanh không thể hiểu được tại sao Kí Thế Ưu lại có sắc mặt u buồn như vậy.

– Nhưng mà mấy người đó đều có đối tượng hết rồi, công ty anh lớn như vậy chẳng lẽ không có phụ nữ độc thân sao?

Nói về phụ nữ chưa chồng, Hồ ca nhớ tới tiệc mừng Vũ Văn Liệt Tinh lần trước, có đàn em vừa mới vào công ti, bộ dạng cũng rất đáng yêu, hơn nữa cũng từng nói chuyện với Kí Thế Ưu.

– Anh nhớ tới một người, anh ngày mai đến bộ phận nhân sự nhờ điều động tới, nói là để hỗ trợ Kí Thế Ưu thu hồi công nợ thì như thế nào nhỉ?

– Cái này được đó, mai làm liền đi.

– Được rồi, anh nhớ rồi.

Ngày hôm sau, Hồ ca dùng một chút tiểu xảo, Ngụy Phách Uyển được chuyển về bộ phận kinh doanh, hẳn lại còn đặc biệt phái cô cùng Kí Thế Ưu làm thành một đội, nói Kí Thế Ưu chiếu cố cô, cũng muốn giúp Kí Thế Ưu có cơ hội tiếp cận.

Ngụy Phách Uyển ăn nói duyên dáng, cá tính lại hoạt bát, nhanh chóng nắm bắt nhịp độ công việc, khách hàng cũng rất thích cô, làm việc chung với cô, ánh mắt u buồn của Kí Thế Ưu rốt cuộc cũng có chút sự sống. Hồ ca vui vẻ muốn chết, chắc chắn bao lâu nữa hẳn có thể được uống rượu mừng của Kí Thế Ưu rồi.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

– Thế Ưu, anh đang nghĩ gì đó?

Bởi vì cá tính hai người có thể nói vốn là bổ sung cho nhau, Ngụy Phách Uyển hoạt bát hướng ngoại, Kí Thế Ưu lại có phần nội tâm ít nói, hai người thành ra đề tài nói chuyện cũng không nhiều, chỉ là Ngụy Phách Uyển gần đây mê hoa cỏ, mà Kí Thế Ưu dưới sự ảnh hưởng của cô cũng bắt đầu kiếm vài chậu đem về phòng trọ của mình, hơn nữa thứ đem về lại còn muốn tốt hơn so với của cô, làm cho Ngụy Phách Uyển có chút bất bình.

Cuối tuần này, cô đề nghị Kí Thế Ưu đưa cô tới siêu thị xem cây cảnh, cô muốn để trong phòng của mình vài chậu hoa cho có tí màu xanh lẫn thanh lọc không khí.

Đương nhiên quan trọng nhất là cô muốn học cách trồng hoa của Kí Thế Ưu. Tại sao bao nhiêu loại cô trồng đều lần ra chết, còn Kí Thế Ưu trồng thì lại trở bông, thật là làm cho cô muốn nổi khùng.

– Dù sao anh ở nhà cũng rảnh mà, không bằng đi dạo với tôi đi.

Ngụy Phách Uyển có phần ngang ngạnh, mặc dù tuổi nhỏ hơn so với Kí Thế Ưu nhưng mà nói chuyện chẳng khách khí gì, hơn nữa giữa cô với Kí Thế Ưu lại thật thật giả giả, cũng muốn kéo y ra ngoài hít thở không khí.

Kí Thế Ưu hẹn cô thời gian, hai người dạo quanh siêu thị hoa, mỗi lần nhìn thấy loại nào lạ Kí Thế Ưu so với Ngụy Phách Uyển còn muốn mê mẩn hơn, đứng nhìn tới nhìn lui, lưu luyến không muốn rời đi.

Mặc dù lúc đầu là Ngụy Phách Uyển thích trồng hoa, nhưng bây giờ so ra Kí Thế Ưu còn muốn mê muội hơn cô.

– Này, anh đã coi hơn nửa tiếng rồi, rốt cuộc có chọn được chậu nào ưng ý chưa?

Kí Thế Ưu tựa hồ rất khó chọn lựa, y rờ rờ một chậu hoa tím sáng màu, lại sờ qua một chậu mới nhìn qua trông rất giống mấy loại hoa bình thường khác nhưng mang theo hương thơm thanh khiết.

– Cửa sổ nhà tôi có nắng, hai chậu này cũng không tệ lắm.

– Vậy thì mua cả hai cái này đi.

– Uh, ông chủ, tôi mua hai chậu này.

Kí Thế Ưu đối với hai chậu hoa này rất phân vân, thành ra đơn giản là mua cả đôi. Sau khi mua hai chậu cây, đi được một chút lại thấy một loại hoa còn khiến mình thích thú hơn, không phải màu sắc và hình dáng của hoa hồng bình thường nhưng lại có mùi hoa hồng thơm thoang thoảng, mặc dù phải chờ đến khi nở hoa mới có thể nghe thấy được, nhưng mà mùi hương đậm nhả đã bắt bắt trái tim y. Vì vậy y lại mua thêm một chậu.

Bởi vì Kí Thế Ưu không mượn xe đẩy, Ngụy Phách Uyển đành phải cầm giúp y một chậu hoa, muốn mua nữa, bị Ngụy Phách Uyển gào lên:

– Chúng ta chỉ có hai người, anh đến tột cùng muốn mua bao nhiêu chậu vậy hả? Chúng ta là đi xe bus về đó, cũng chẳng có xe riêng, lát nữa còn phải mua đất cùng phân bón, tay đâu ra mà cầm. Ngụy Phách Uyển không biết nên khóc hay nên cười, bây giờ đã không thể rõ ràng nữa rồi, rốt cuộc là ai gọi ai tới đi dạo, Kí Thế Ưu thật là buồn cười mà.

Kí Thế Ưu biết Ngụy Phách Uyển nói không sai, nhưng mà ánh mắt lóng lánh, thật sự nói cho người ta biết rất khó buông tay. Y trong lòng thở dài, gật gật đầu, không có xe chở về, đúng là không nên mua nhiều.

– Bạn nói đúng, đi mua thêm đất rồi chúng ta cũng trở về thôi.

Khi đến gian hàng bán đất, ông chủ ở đây rất nhiệt tình, nói tường tận ưu điểm khuyết điểm của từng loại đất, Kí Thế Ưu hỏi mấy kinh nghiệm trồng cây, ông ta cũng rất sôi nổi trả lời.

Chờ Kí Thế Ưu nói chuyện với ông chủ xong, vừa mới nhìn lại, thế nhưng lại thấy người y không nên gặp nhất đang đứng bên cạnh Ngụy Phách Uyển. Ngụy Phách Uyển cười tươi như hoa, thật cao hứng vẫy tay với y.

– Thế Ưu, thật may mắn, tổng giám đốc cũng đi siêu thị hoa. Anh ta có mượn xe, anh có muốn mua thêm vài chậu cũng không sao, anh ta cũng tiện đường chở chúng ta về nhà.

Kí Thế Ưu mặt bỗng nhiên tái xanh, Vũ Văn Liệt Tinh mang vẻ mặt tươi cười sáng lạn, ánh mắt hần lúc nhìn Ngụy Phách Uyển lại càng thêm lóe sáng, giọng nói khàn khàn càng làm cho người ta mê chết.

– Phách Uyển, uhm, tôi có thể gọi cô như vậy không?

Vũ Văn Liệt Tinh mỉm cười như sợ mạo phạm cô, nụ cười đó so với hoa hồng Ngụy Phách Uyển đang cầm trong tay còn muốn say lòng người hơn.

– Đương nhiên không thành vấn đề,

Ngụy Phách Uyển là cô gái mặt mũi sáng sủa, bình thường cũng cùng các bạn nam đùa giỡn, vậy mà trước mặt Vũ Văn Liệt Tinh cũng giống như cô gái mới lớn đỏ ửng hai gò má, có thể thấy được Vũ Văn Liệt Tinh có bao nhiêu sức cuốn hút.

Ông chủ đang mở bao đất, Kí Thế Ưu đột nhiên không còn tâm tình để mua:

– Không, hôm trước mua rồi. Ông chủ, cuối tuần này tôi quay lại mua sau. Xin lỗi.

Y cầm theo hai chậu hoa trong tay đi ra, Vũ Văn Liệt Tinh gật đầu với y, cố ý hỏi:

– Anh là nhân viên phòng kinh doanh phải không?

Vũ Văn Liệt Tinh sớm đã biết thân phận của y, rõ ràng ngày đó khi y xông vào phòng làm việc của hần, hần vẫn còn nhận ra y, nhưng bây giờ trước mặt người khác làm bộ không quen. Kí Thế Ưu mặt không chút thay đổi gật đầu đáp:

– Đúng vậy, tổng giám đốc. Quản lí của tôi là Hồ ca.

– Uh, hai người cũng đến siêu thị hoa?

– Uh, gần đây thích trồng hoa, cho nên cùng Thế Ưu hẹn nhau đến siêu thị mua hoa. Thế Ưu thật sự rất lợi hại, loại hoa nào dù khó chăm sóc tới đâu, trong tay anh ấy cũng có thể sống khỏe mạnh.

Ngụy Phách Uyển rất vui vẻ nói lú lo, mà Vũ Văn Liệt Tinh cũng luôn nghiêng đầu lắng nghe, trên mặt lại còn luôn mang theo nét tươi cười vạn người mê, chăm chú như nuốt lấy từng lời không biết mệt mỏi, cảm giác với Ngụy Phách Uyển càng thêm sâu, cô chỉ vào Kí Thế Ưu còn nói:

– Kí Ưu bây giờ rất thích trồng hoa, anh ấy mới rồi trước gian hàng hoa, chỉ là quyết định có mua một chậu hay không mà mất hết nửa tiếng suy nghĩ.

– Vậy thì nhất định hai loại hoa này cũng rất tốt làm cho anh ta khó có thể lựa chọn.

Kí Thế Ưu rùng mình, hắn như thế nào biết mình mới vừa rồi trước gian hàng hoa, suy nghĩ chọn một trong hai chậu nào. Y hỏi:

– Cô ấy mới rồi không nói là tôi muốn hai loại hoa, mà là lựa chọn một chậu...

Nét tươi cười trên mặt Vũ Văn Liệt Tinh vẫn không thay đổi, hắn nghiêng đầu một chút, bày ra một bộ mặt phi thường đẹp trai:

– Phách Uyển nhất định có nói qua, bằng không tôi như thế nào có thể biết.

Ngụy Phách Uyển cũng hòa theo, mặc dù cô không nhớ rõ mình có nói chuyện ở gian hàng hoa hay không, nhưng mà Vũ Văn Liệt Tinh nói có, nhất định là bởi vì cô đã có đề cập tới, cũng chẳng có lí do khác để giải thích.

Cô cười nói:

– Chắc là trong lúc Thế Ưu lựa đất, tôi trong lúc nói chuyện phiếm với tổng giám đốc, nói về mặt của Thế Ưu lúc lựa chọn cây thật sự rất khó đưa ra quyết định, nếu anh mà có xe, tôi cam đoan nhất định anh sẽ mua đây một xe, may mà không có cho nên chỉ mua có ba chậu mà thôi.

Kí Thế Ưu trầm mặc, mà Vũ Văn Liệt Tinh căn bản là không để ý tới sự im lặng của y, hình như có thể cùng nói chuyện với Ngụy Phách Uyển mới là mục đích của hắn. Sau đó, lại như biến thành hai người bọn họ đi dạo siêu thị, mà Kí Thế Ưu ở xa xa rơi vào cô độc.

Ngụy Phách Uyển trước lời ca ngợi của Vũ Văn Liệt Tinh đỏ hồng hai má, lựa ra một chậu đầy những đóa hoa nhỏ đang nở rộ, Vũ Văn Liệt Tinh nói muốn tặng cho cô mang về, hình như đối với cô rất có ý tứ, nhưng lại tự cầm lấy, như sợ cô không thể mang nặng.

Kí Thế Ưu cầm lại chậu hoa hồng từ tay Ngụy Phách Uyển, nói lời chối từ:

– Tôi chờ ở đây có chút việc, mời tổng giám đốc với Phách Uyển cứ đi trước.

– Thế Ưu anh tự nhiên có việc gì, cùng nhau đi thôi, tổng giám đốc có lòng muốn chở chúng ta đó.

Ngụy Phách Uyển dù sao cũng là con gái, ngay cả cá tính hoạt bát thường ngày chẳng biết ngượng ngùng là gì, nhưng mà vì ở bên cạnh Vũ Văn Liệt Tinh đẹp trai như vậy, cũng không nhịn được e lệ muốn có Kí Thế Ưu giúp cô, cuối cùng còn dùng âm thanh như van lơn nói với Kí Thế Ưu:

– Xin anh đó, một mình tôi bên cạnh tổng giám đốc không biết phải nói cái gì hết.

Kí Thế Ưu không lay chuyển được cô, không thể làm gì khác hơn là ôm theo hoa, cùng nhau đến cửa siêu thị, chờ Vũ Văn Liệt Tinh đưa xe tới, nhìn thấy chiếc xe sang trọng của Vũ Văn Liệt Tinh, Ngụy Phách Uyển lại càng vội vàng, giả bộ phúi phúi túi đựng hoa, sợ trên đó còn dính đất làm dơ xe của nhân vật cao quý.

Ngồi xuống bên cạnh, Ngụy Phách Uyển vỗ vỗ mặt, lần đầu tiên được ngồi trong chiếc xe sang trọng đắt tiền như vậy, cảm giác có điểm không tự nhiên. Cô cười nói:

– Tổng giám đốc, tôi cứ tưởng người có tiền sẽ không đến những siêu thị bình dân như vậy mà sẽ làm những việc đặc biệt khác.

– Đặc biệt như thế nào? Tôi vẫn thấy tôi rất thân thiện mà! Vũ Văn Liệt Tinh thanh âm nói chuyện như lúc đầu vẫn mang theo ý cười, lúc này cũng không ngoại lệ.

Ngụy Phách Uyển phì cười nói:

– Không phải đâu, ví dụ như là đi đánh golf,... hơn nữa tổng giám đốc đi dạo lâu như vậy, ngay cả một chậu hoa cũng không mua, cảm giác như là anh không phải đến để mua hoa.

– Tôi chỉ tùy tiện đi dạo, trừ khi thấy cái gì hợp ý mới có thể mua.

Vũ Văn Liệt Tinh trả lời lí do tại sao mình không mua hoa, mà lí do này thì không thể nói gì được, có những người đến dạo siêu thị, chỉ là muốn nhìn đồ vật này nọ, không nhất định phải là mua sắm.

– Trách không được hôm nay ngài ăn mặc rất thoải mái, thật là hiếm thấy, đi làm lúc nào cũng thấy ngài mặc âu phục.

Ngay cả khi Vũ Văn Liệt Tinh mặc đồ thoải mái, nhưng mà từ chất liệu quần áo thì chỉ sợ giá tiền còn muốn mắc hơn so với âu phục.

– Tổng giám đốc, đi vào chỗ này, sắp tới nhà của tôi rồi.

Ngụy Phách Uyển chỉ vào đường bên phải, Vũ Văn Liệt Tinh còn đi vòng qua, giúp cô lấy hoa từ sau cốp xe, rất có phong độ tiễn cô về tận nơi, dọc theo đường đi chỉ nghe thấy tiếng cười riu rít của Ngụy Phách Uyển chẳng khác nào một đứa trẻ. Sau khi tiễn cô về đến nhà, Vũ Văn Liệt Tinh trở lại trên xe, khởi động máy.

Kí Thế Ưu căn bản không có nói mình ở chỗ nào, nhưng mà Vũ Văn Liệt Tinh chạy chính xác đến phòng trọ y ở trong hẻm.

– Anh làm sao biết tôi ở đây? Y chẳng thể hiểu được.

– Trong hồ sơ nhân viên có ghi. Vũ Văn Liệt Tinh lãnh đạm trả lời.

– Anh có việc gì muốn nói với tôi?

Kí Thế Ưu thở dài trong lòng, từ sau chuyện mấy bức ảnh, thấy được biểu hiện của Vũ Văn Liệt Tinh, y bắt đầu biết mình đắc tội với Vũ Văn Liệt Tinh ở chỗ nào rồi, xem bộ dáng Vũ Văn Liệt Tinh đúng là rất có ý tứ đối với Ngụy Phách Uyển, cho nên y gần cô, làm cho Vũ Văn Liệt Tinh rất không vừa ý.

– Tính ra em rất thông minh.

Xe dừng trong ngõ nhỏ âm u, Vũ Văn Liệt Tinh mang vẻ mặt như muốn đàm phán, Kí Thế Ưu mặc dù rõ ràng Vũ Văn Liệt Tinh không thích đàn ông, thời gian học đại học hắn cũng rất nhanh kết thân với Lâm Vi Như trở thành người yêu của nhau. Đem y tới khách sạn chỉ là một phút thiếu suy nghĩ mà thôi. Nhưng mà cả thể xác lẫn tinh thần y bây giờ cũng không muốn đi tìm lời giải thích nữa, y cảm thấy rất mệt mỏi rồi.

– Là muốn nói chuyện về Ngụy Phách Uyển sao?

Vũ Văn Liệt Tinh vẻ mặt rất lãnh tĩnh, nhưng mà tay hắn siết chặt vào vô lăng

– Không sai.

– Cô ấy là cô gái tốt, rất ưu tú, vừa hoạt bát lại phóng khoáng...

Vũ Văn Liệt Tinh quay đầu nhìn y, vẻ mặt vắn vẹo:

– Tôi không cần phải nghe em ca ngợi cô ta có bao nhiêu tốt đẹp? Tôi muốn hỏi em, em tại sao có can đảm cùng một chỗ với cô ta?

– Tôi chưa cùng cô ấy ngủ lời. Kí Thế Ưu tâm tình khó chịu nói:

– Anh chẳng lẽ còn không biết tính hướng của tôi sao? Tôi... tôi... không có hứng thú với phụ nữ. Nếu anh thích cô ấy, xin mời anh cứ tự nhiên mà theo đuổi.

– Tôi theo đuổi cô ta? Vũ Văn Liệt Tinh há hốc miệng cứng lưỡi.

Kí Thế Ưu trong lòng buồn bực đau đớn. Rõ ràng y bây giờ cùng Vũ Văn Liệt Tinh căn bản không có cùng xuất thân, mà tính cách âm hiểm tiểu nhân của Vũ Văn Liệt Tinh y cũng biết rõ tường tận, nhưng mà khi ở siêu thị hoa, nhìn thấy y với Ngụy Phách Uyển nói chuyện phiếm cùng ôn nhu chăm sóc, trong lòng y một trận đau đớn lại nảy lên.

Đối với y mà nói, bất luận sau đêm hôm đó kí ức có bao nhiêu là thống khổ không thể chịu đựng, nhưng mà không thể phủ nhận tại khách sạn đêm đó, những lời trêu ghẹo cùng ái ngữ của Vũ Văn Liệt Tinh từng làm cho tim y đập thình thịch, y có thể sáng tỏ, nếu Vũ Văn Liệt Tinh đối xử tốt với một ai đó, người kia chính là người được yêu thương đến mức nào, và hẳn là người khiến kẻ khác say mê ra sao, y có thể nhận thấy sự e lệ cùng hân hoan của Ngụy Phách Uyển.

– Uh, Hồ ca vốn định ghép đôi tôi với cô ấy, nhưng anh là người đàn ông ưu tú, chỉ cần anh theo đuổi, nhất định cô ấy sẽ tiếp nhận anh.

Y nói ra sự thật, người trong phòng đều biết Ngụy Phách Uyển là Hồ ca đặc biệt đưa đến phòng kinh doanh, để cho cô trở thành đồng nghiệp của y, cũng là để giúp y bồi dưỡng tình cảm.

– Nói Hồ Xương Hùng làm loạn ít thôi. Hẳn dùng sức siết chặt tay lái, giống như là đang siết cổ Hồ Xương Hùng, ánh mắt trên mặt ngày càng âm trầm phẫn hận.

– Cứ vậy đi, tôi với Ngụy Phách Uyển chỉ là đồng nghiệp thuần túy, anh muốn thì cứ việc theo đuổi.

Vũ Văn Liệt Tinh thanh âm trầm thấp hữu lực:

– Tôi không tin, các người suốt ngày dính cùng một chỗ.

Kí Thế Ưu thật bất đắc dĩ, loại sự tình này không biết chứng minh bằng cách nào, nhưng lời y nói chính là lời nói thật

– Anh không tin tôi cũng không biết làm sao, nhưng mà cô ấy đúng là một cô gái tốt, nếu như tôi là người có tính hướng bình thường, tôi nhất định muốn là một đôi với cô ấy. Anh nếu muốn theo đuổi, tôi khuyên anh nên hành động nhanh một chút, để tránh bị người đàn ông khác giành mất.

– Câm miệng!

Vũ Văn Liệt Tinh rống to rung động cả khoang xe bên trong, quyết tâm chặt đứt không cho Kí Thế Ưu nói thêm gì nữa, Vũ Văn Liệt Tinh nghiêng răng nghiêng lợi nói:

– Tôi không cho phép em nói cô ta có cái gì tốt.

Kí Thế Ưu sớm bị hấn làm cho loạn rồi, nhắc tới Ngụy Phách uyển lửa giận của hấn liền dâng lên, hấn chẳng phải đã rõ ràng mối quan hệ của mình với cô ấy sao, cũng đã rất hoan nghênh hấn theo đuổi cô, vậy mà Vũ Văn Liệt Tinh rốt cuộc sao vẫn muốn đem phiền toái tới cho y.

– Anh cuối cùng là muốn cái gì? Tôi phải nói bao nhiêu lần nữa anh mới hiểu, tôi với Ngụy Phách Uyển không hề có bất cứ quan hệ thân mật nào, chúng tôi cũng chỉ là đồng nghiệp tốt của nhau mà thôi, anh nếu như thích cô ấy, thì anh phải theo đuổi cô ấy, tôi cũng hi vọng cô ấy sẽ có thể có hạnh phúc của mình.

– Cô ta may mắn hay hạnh phúc, thì liên quan gì tới em, em nghĩ như vậy chính là vì em đối với cô ta có cảm tình. Lời hỏi của hấn phi thường cố chấp, vẫn vòng quanh chuyện Ngụy Phách Uyển, rồi lần không ra đầu dây mối nhợ.

Hình như cũng giống như chuyện trẻ con giải thích âm ĩ vô lí, Kí Thế Ưu bị hấn khiến cho phiền loạn vừa tức tối:

– Tôi đối với cô ấy đương nhiên là có cảm tình, cô ấy là đồng nghiệp tốt của tôi, tôi hi vọng cô ấy hạnh phúc, đây cũng không phải là người nào cũng làm hay sao?

– Không phải ai cũng giống như em. Gạt phắt qua một bên, ngữ khí của hấn càng thêm cương lạnh.

– Anh, anh rốt cuộc có bao nhiêu đồ kị lẩn phần nộ, như thế nào lại nói ra thành như vậy? Kí Thế Ưu không thể tin được vào lời hấn nói, cảm giác được cá tính của hấn siêu cấp cực đoan.

Vũ Văn Liệt Tinh tháo dây an toàn ra, âm thanh âm trầm đầy phẫn hận đến cực điểm:

– Tại sao em không tự khép kín như thời học đại học, tại sao không giống như thời đại học không giao thiệp với bất kì bạn bè nào, Hồ Xương Hùng, Ngụy Phách uyển, còn có một đồng khách hàng, tôi còn nghe nói lễ tình nhân có một khách hàng tặng cho em một bó hoa hồng rất lớn.

Vũ Văn Liệt Tinh chính là hi vọng Kí Thế Ưu vĩnh viễn sống khép kín và im lặng, như vậy sẽ không có người nào chú ý đến ưu điểm của y, cũng sẽ không có người nào chịu sự hấp dẫn của y. Nhưng cho dù hấn có làm Kí Thế Ưu bị tổn thương trong nhất thời, thái độ hà khắc làm cho Kí Thế Ưu tự ti khổ sở nhưng cũng không che lấp được ánh sáng của y, làm cho hấn thật chán ghét khách hàng của y.

– Đó là khách hàng trên cột tôi, nói tôi không có bạn gái thì đúng là rất đáng thương, cho nên mới tặng một đồng hoa hồng cho tôi, nhưng mà anh như thế nào loại chuyện này cũng biết?

Kí Thế Ưu không dám tin, nhân viên như y trong công ti có nhiều như vậy, hơn nữa phòng làm việc cũng không chung một tầng lầu, hấn làm sao biết được chuyện này, ngay cả mấy bộ phận sát bên còn chưa biết...

Câu trả lời của Vũ Văn Liệt Tinh làm cho y kinh ngạc vô cùng:

– Mỗi một việc của em tôi đều biết rõ, kể cả thành tích mỗi học kì ở đại học, nếu em đã quên, tôi cũng có thể nói cho em nghe.

Kí Thế Ưu kinh ngạc nhìn Vũ Văn Liệt Tinh:

– Anh... anh theo dõi tôi? Y lập tức hiểu rõ nói:

– Cho nên hôm nay anh căn bản không phải muốn đi dạo siêu thị, anh vì theo dõi tôi nên mới đến?

Vũ Văn Liệt Tinh không có phản ứng với những gì y nói, y nhìn hai mắt hấn giống như hai ngọn lửa đang cháy rừng rực:

– Tôi không cho phép em nói tốt về bất kì người nào, cũng không đồng ý em đối xử tốt với người khác, Ngụy Phách Uyển kia căn bản chỉ là ả đàn bà lẳng lơ muốn câu dẫn em, cô ta vừa ngu ngốc vừa nông cạn, em như thế nào có thể coi trọng cô ta.

– Anh chẳng phải rất thích cô ấy, tại sao lại nói những lời khó nghe như vậy? Kí Thế Ưu đối với việc hấn dùng những lời thóa mạ để nói về Ngụy Phách Uyển không nhận được cảm giác phản cảm.

– Tôi không biết cô ta, thì ra cô ta ti tiện như vậy, cô ta thích em, muốn lên giường với em.

Kí Thế Ưu nghe không nổi nữa, y giận đến phát run, cảm giác tất cả những điều hấn nói là nhằm vào y, kể cả chỉ trích Ngụy Phách Uyển cũng để làm như vậy.

– Anh nói đủ chưa, tôi không muốn ở đây nghe anh nói đâm sau lưng người khác.

Y đưa tay mở cửa xe, cửa xe không chịu nhúc nhích, y quay đầu nhìn Vũ Văn Liệt Tinh rống giận, y chẳng còn kiên nhẫn nữa:

– Mở cửa xe ra.

Vũ Văn Liệt Tinh không nhúc nhích, Kí Thế Ưu tức giận nhào người qua hấn, muốn tìm chìa khóa xe, đầu của y xẹt qua chóp mũi Vũ Văn Liệt Tinh, Vũ Văn Liệt Tinh hút thấy mùi hương trên mái tóc y, hai tay của hấn bắt đầu không ngừng run rẩy, hình như mùi thơm mê người đó làm cho hấn xúc động không thể khống chế được chính mình.

– Công tắc mở cửa ở đâu? Mở cửa ra!

Nhiều nút như vậy Kí Thế Ưu không có xe căn bản là không biết đâu mới là công tắc mở cửa, nhận không được nghiêng đầu chỉ bậy với Vũ Văn Liệt Tinh.

Thân thể của y vắt ngang phía trên của Vũ Văn Liệt Tinh, khi nghiêng đầu, da thịt hai người phi thường gần nhau, y cũng có thể cảm nhận được hơi ẩm tỏa ra từ tay Vũ Văn Liệt Tinh, mà Vũ Văn Liệt Tinh trên mặt nổi đầy gân xanh, sắc mặt phi thường kinh khủng.

– Em với cô ta lên giường với nhau chưa?

Đến đây mà hấn vẫn còn nói được những lời chẳng ra làm sao, hấn căn bản là người điên, hấn chẳng lẽ lúc nào cũng muốn biết y có từng cùng người khác làm tình sao?

Kí Thế Ưu trong cơn tức giận, tức giận phi thường mà trả lời:

– Rồi thì sao! Tôi với cô ấy đã làm tình với nhau, cũng đã từng lên giường với Hồ ca đó, như vậy anh đã hài lòng chưa?

Sau một phút, Vũ Văn Liệt Tinh đem y vật lên ghế phụ, hần vượt cả người qua, nằm đè lên người y, y còn muốn chửi bậy thêm một lúc, Vũ Văn Liệt Tinh cuồng bạo hôn y.

Đó căn bản không phải là hôn, Vũ Văn Liệt Tinh như đang cắn xé y, y chống cự vùng vẫy hai tay, Vũ Văn Liệt Tinh chỉ cần dùng một tay đã kèm chặt được. Y muốn ngậm miệng lại, Vũ Văn Liệt Tinh liền dùng tay kia bóp chặt khuôn mặt y, làm cho y mở miệng ra, sau đó hần nuốt lấy nước bọt của y, mút lấy đầu lưỡi y, ra sức hút hết không khí trong phổi y, hần như đang liều mạng mà chịu buông tha miếng ăn trước mặt ra sức mút liếm, tựa như căn bản thứ trong miệng y là quỳnh tương ngọc dịch.

– Đứng... Thả ra, buông ra!

Nước miếng chảy xuống khoe môi y, y cũng nuốt phải mấy ngụm nước bọt mang theo mùi vị của Vũ Văn Liệt Tinh, không khí trong phổi hoàn toàn chẳng còn gì, Vũ Văn Liệt Tinh mới rời miệng của y, nhưng hần liếm môi, giống như còn đang hồi tưởng lại mùi vị cũ.

– Anh là tên hỗn đản, buông tôi ra!

Vũ Văn Liệt Tinh mở miệng ra nói quỉ dị:

– Để cho tôi kiểm tra thân thể em.

– Kiểm... kiểm tra thân thể? Kí Thế Ưu tựa như nghe không hiểu những lời này phải lặp lại hỏi một lần.

– Cởi quần ra, tôi muốn xem chỗ đó của em có hay không để cho thằng đàn ông khác đi vào? Bàn tay to của hần chính là đang chạm vào chỗ tư mật phía sau y.

Hần nói thật tự nhiên, Kí Thế Ưu nghe được đôi môi run rẩy, suốt một thời gian dài nếm trải thống khổ, tự liếm lấp nỗi đau do Vũ Văn Liệt Tinh gây ra, y đánh mất đi sự tươi cười, không có cách nào đề cập đến chuyện luyến ái với người đàn ông khác, càng không thể theo bất kì người đàn ông nào phát sinh quan hệ, hơn nữa y với Vũ Văn Liệt Tinh căn bản không phải là quan hệ như tình nhân, hần như thế nào lại muốn kiểm tra thân thể mình.

– Anh điên rồi sao? Buông tôi ra, tôi với anh không có bất kì quan hệ gì, anh dựa vào cái gì mà đòi kiểm tra cơ thể tôi? Y cố gắng giãy dụa, chỉ làm cho chính mình càng rơi sâu trong lòng ghê.

– Không có quan hệ? Em không phải yêu tôi điên cuồng sao? Không phải tôi vừa xuất hiện thì ánh mắt em sẽ nhìn tôi chằm chằm? Tôi biết em vẫn còn yêu tôi, em rất hi vọng tôi sẽ ôm em có phải không?

Hần bình tĩnh phun ra từng lời làm cho Kí Thế Ưu run rẩy, không có! Vũ Văn Liệt Tinh tại sao có thể tổn thương y tàn khốc đến như vậy, y như thế nào lại còn có thể mê luyến hần chứ,

Chắc chắn là không có!

– Tôi không có, để cho tôi rời đi! Y cơ hồ gào lên.

Vũ Văn Liệt Tinh không có nghe tiếng kêu phẫn nộ của y, đem y trối lại, hạ ghế xuống thấp, sau đó tháo thắt lưng đem quần y kéo tuột xuống dưới bắp chân, không khí lạnh ủa đến, Kí Thế Ưu ra sức giãy dụa, lại bị Vũ Văn Liệt Tinh tách bung hai chân ra.

– Anh là đồ biến thái, buông ra! Buông ra... Đứng uhm....

Tiếng la hét biến thành tiếng rên rỉ không thể khống chế. Vũ Văn Liệt Tinh nếu chỉ là kiểm tra thân thể thôi tại sao sau khi vụng bưng hai chân y ra, tay phải bắt đầu vỗ về đùi non mềm mại của y, lại vuốt ve bộ vị non nớt, sau đó mới cho ngón tay dùng lực đi vào thông đạo khô khốc? Kí Thế Ưu nhẹ giọng rên rỉ.

Nghe được tiếng rên rỉ của y, Vũ Văn Liệt Tinh khí tức cũng trở nên rối loạn. Bởi vì liên quan đến chuyện sắp làm, Vũ Văn Liệt Tinh phun ra chút nước miếng lên tay, sau đó vẽ loạn bên trong y. Kí Thế Ưu phần eo cố gắng xoay chuyển, đau đớn làm hốc mắt y đóng đầy nước.

– Rút ra, tôi van anh, rút ra, đau quá! Y cao giọng kêu đau.

– Nơi này, còn có nơi này, có thằng đàn ông nào đã đụng qua?

Hắn kiên trì day nghiêng một giây cũng không thả lỏng, hắn mặc kệ y rốt cuộc có đau đớn hay không, ngón tay đâm xuyên đến chỗ sâu nhất, sau khi xỏ xuyên vào tận bên trong bắt đầu ngoay dò xét, như đang kiểm tra trong đó còn chặt bao nhiêu, cũng như lời hắn mới hỏi, hắn hiện tại đang kiểm tra xem rốt cuộc có người đàn ông nào đã chạm tới nơi này.

– Anh điên rồi, thả tôi ra.

Kí Thế Ưu có thể cảm giác được ngón tay hắn chen vào trong mật huyện có bao nhiêu cuồng loạn. Y không nhận được sự thông khổ khi bị xé rách, hô hấp rối loạn.

Cảm giác đau đớn cùng khoái cảm thay phiên nhau xuất hiện, mà ngón tay Vũ Văn Liệt Tinh càng dò xét sâu vào bên trong, đau đớn tựa như nước cuốn, mà từ trong đó lại nhảy ra cảm giác vui sướng như suối đang phun trào, mỗi một lần lại tăng cao thêm một tầng.

Tận đến chỗ sâu nhất, ngón tay hắn chạm được đến điểm mẫn cảm, Kí Thế Ưu hơi thở rối loạn, không nhận được hừ ra giọng mũi *** mũi; bộ bị đang được an ủi bởi vì phản ứng sinh lí làm cho phía trước không biết thẹn mà ngẩng đầu lên.

– Hồ Xương Hùng đã từng chạm đến đây sao?

Hắn càng ra sức lấy mấy ngón tay ấn mạnh vào nội bích, thông đạo nhỏ hẹp bị hắn khuếch trương ra, Kí Thế Ưu cong lưng lên, toàn thân phủ đầy mồ hôi cùng khoái cảm, đau đớn vây lấy từng tế bào, cảm giác khoái cảm biến mất dần dần.

– Thả ra... Buông ra...

Y khàn khàn gọi khẽ, ngay cả dũng khí để xem mình đang ở đâu cũng không có. Mấy năm nay bởi vì từng bị Vũ Văn Liệt Tinh tổn thương mà để lại vết sẹo trong đáy lòng thành ra nơi nào đó cũng rất ít khi có phản ứng sinh lí. Nhưng bây giờ nó lại giống như người bình thường tại thời khắc *** khó nhận, cố gắng đứng vừa cao vừa thẳng, nhưng lại run rẩy không ngừng, giống như yêu cầu được nhận thêm càng nhiều khoái cảm cuồng loạn hơn nữa.

Cả người y đầy mồ hôi, thân thể run rẩy, phía sau bị chạm đến điểm mẫn cảm làm cho phía trước phi thường có cảm giác, thậm chí có cảm giác đau đớn.

Khoái cảm ầm ầm dâng lên tận eo, hai chân y không còn chống đỡ được, rơi càng sâu vào trong ghế, mà bộ vị phía trước đã chảy ra mật dịch, trong ánh đèn chập choạng ánh lên bọt nước màu trắng đục.

Vũ Văn Liệt Tinh trừng mắt nhìn phía trước của y không ngừng trào ra mật dịch, Kí Thế Ưu xấu hổ tức giận muốn chết, nếu giờ phút này y có thể chui xuống đất, y nhất định không cự tuyệt.

Rõ ràng chính mình rất hận hành động của Vũ Văn Liệt Tinh, cũng biết hành vi âm hiểm tiểu nhân của hắn, càng hiểu rõ tình huống nghiệm thân này căn bản giống như là hành vi của người điên, y thế như lại tìm thấy khoái cảm đã mất. Như thế mất đi hành vi lí trí, căn bản vốn là điên cuồng.

Vũ Văn Liệt Tinh điên rồi, y cũng chẳng còn bình thường được bao nhiêu.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Bộ vị thẳng đứng cao cao không ngừng rỉ ra những giọt chất lỏng, tiếng cuồng loạn rên rỉ từ trong miệng không ngừng phát ra, hơi thở mỏng manh vui sướng không thể lừa được người khác, tất cả mạch máu trong người chảy dồn dập mang theo sự khoái cảm càng làm cho toàn thân y hư nhược.

Vũ Văn Liệt Tinh mê muội nhìn chất lỏng trắng đục mà y đang tiết ra, hắn dùng bàn tay xoa bóp miệng nhỏ đang không ngừng khép mở trên đỉnh, để cho ngân dịch dính đầy lòng bàn tay. Kí Thế Ưu nghe thấy được mùi vị của chính mình, một mùi hương đặc biệt khó có thể dùng lời để hình dung, mà Vũ Văn Liệt Tinh yết hầu rung động, ngoài tất cả sự dự liệu, hắn cúi đầu trực tiếp ngậm lấy bộ vị y.

– Hả... Không, không nên...

Y liều mạng gào thét, âm thanh thoát ra nhỏ đến đáng thương, Vũ Văn Liệt Tinh liếm bộ vị kia, nuốt lấy mật dịch thơm tho, mồ hôi từ trên trán hắt chảy xuống. Khuôn mặt đẹp tựa ngôi sao của Vũ Văn Liệt Tinh, trên bờ môi quyết rũ tràn ngập mật dịch của y, hắt lại một lần nữa phun ra nuốt vào tựa như bao nhiêu mật ngọt tiết ra cũng không thể làm cho hắn cảm thấy ăn đủ no.

Mỗi một giọt mật dịch tiết ra liền bị người đàn ông đó dùng môi liếm láp sạch sẽ, loại sắc tình này còn hơn cả trong phim AV, Vũ Văn Liệt Tinh đẩy y ngồi dịch ra sau, khiến cho y cảm thấy bộ vị làm người ta ngưỡng ngừng kia toàn bộ hiển hiện trước mặt Vũ Văn Liệt Tinh. Phía trước mật dịch rỉ ra không ngừng cùng với nước bọt của Vũ Văn Liệt Tinh không ngừng liếm mút lưu lại, chảy cả xuống động khẩu phía sau, làm cho cửa động cũng trở nên ướt át co rút không ngừng.

Dường như chỉ liếm láp phía trước y vẫn là chưa đủ, đầu lưỡi ướt át của hắn chậm rãi lần ra sau. Y kêu thảm, Vũ Văn Liệt Tinh thế nhưng ngoảnh mặt làm ngơ đem đầu lưỡi chôn sâu vào trong hang nhỏ, lại còn bướng bỉnh khuếch trương ra.

Hành động kì quái giống như đang diễn ra trong mộng, trần xe vốn gần y là như thế nhưng hai cánh tay bị trói không có cách chi với tới, thân thể y cũng không cách nào khống chế, tinh hoa cứ thế trào ra. Y tiết một lần lại một lần rồi lại một lần.

Sau lần thứ hai, Vũ Văn Liệt Tinh ngay cả áo y cũng cởi ra, bắt đầu đùa bỡn đầu nhũ y, làm càn cấn lên, sau đó cũng đem quần của mình cởi ra, nâng eo lên trực tiếp xuyên vào trong cơ thể y. Động tác của hắn phi thường cuồng bạo, căn bản là không thể tự ngăn được khát khao mãnh liệt của bản thân.

Thân thể ẩm ướt trơn trượt, cho nên khi dương khí của Vũ Văn Liệt Tinh đưa vào cũng không mang theo chút đau đớn nào, y sáng khoái cả người phát run, bên dưới thắt lưng tê dại, cảm giác từng gặp một lần ở đại học quay trở lại mạnh mẽ hơn gấp bội.

Cảm giác tê dại lan truyền như bệnh truyền nhiễm, nhanh chóng lan tràn khắp tất cả mọi góc ngách trong cơ thể, y giãy giụa thân thể như muốn trốn chạy khỏi cảm giác đáng sợ này, nhiệt độ nóng rực tê dại như một cái lưới lớn chụp xuống toàn thân y.

Người đàn ông phía trên dùng toàn bộ sức nặng đặt lên người y, không ngừng điên cuồng xô xuyên vào, vào càng sâu hắn càng thống khoái. Vũ Văn Liệt Tinh ghé vào sát lỗ tai y thở ra từng hơi nặng nề, mỗi lần tiến vào lại nghe được tiếng thở dốc của hắn phát ra, hình như nghe được khoái cảm mãnh liệt của hắn chính mình cũng không chịu nổi.

Trao cho nhau tiếng rên rỉ nồng đậm, phía sau đâm vào càng lúc càng nhanh, âm thanh ngâm nga trong cổ họng đã trở nên cuồng loạn không biết được chính mình đang gọi cái gì, làn sóng cao trào đánh thẳng lên tận não đưa y lên đỉnh khoái cảm, mà người đàn ông trên người y lúc này cả thân hình run lên phát ra tiếng gầm gừ cuồng bạo.

Chẳng biết đã bao lâu, Kí Thế Ưu từ trong cao trào mà lí trí bình tĩnh lại, y hoàn toàn không biết tay mình đã được Vũ Văn Liệt Tinh cởi trói từ lúc nào, đợi đến khi thần trí y hoàn toàn tỉnh táo thì Vũ Văn Liệt Tinh đã quay về ngồi lại ghế chính của hắn.

Nửa người y lỏa lồ ẩm ướt, dịch thể của Vũ Văn Liệt Tinh chảy ra từ vị trí tư mật đau đớn, trong không gian khép kín tràn ngập mùi vị giống đực phát tình. Y liếm liếm môi, trên làn môi khô khốc tràn ngập mùi của Vũ Văn Liệt Tinh, mùi vị ấy làm tim y run rẩy.

– Tại sao? Tại sao làm như vậy?

Kí Thế Ưu phát ra âm thanh khàn khàn, Vũ Văn Liệt Tinh nhìn thẳng về phía trước, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy sự trống rỗng, tựa như đang hối hận với hành vi mới vừa phát tác của mình.

Hắn chuyển hướng nhìn y, ánh mắt quét lên thân thể trần trụi không tha cho một phần một tấc nào, nhưng tay lại nắm chặt thành hai nắm, hình như ánh mắt không cách nào rời đi khỏi được thân hình kiều mị của y, chỉ còn biết dựa vào sức lực ý chí ép mình phải lấy lại tinh thần, lực lượng phản chấn quá mức cường đại làm cho thanh âm của hắn trở nên vụn vụn.

– Xuống xe!

– Tôi hỏi anh tại sao làm như vậy?

Kí Thế Ưu gầm nhẹ, chưa bao giờ lại muốn trở nên yếu thế rơi lệ trước mặt Vũ Văn Liệt Tinh, nhưng giờ phút này nước mắt y rơi xuống, khoảng thời gian ở đại học làm y tổn thương còn chưa đủ hay sao, bây giờ lại khuấy đảo cuộc sống của y, khống chế những thứ xung quanh y, hơi không vừa ý liền chỉ trích y chỉ biết theo những người kia lên giường, nói như là y thêm khát quá chẳng khác gì *** phụ, hắn lại còn gấp gáp nhìn y chằm chằm là như thế nào? Tại sao?

– Tôi nói em xuống xe!

Giọng Vũ Văn Liệt Tinh gầm gào, ngữ khí cuồng bạo hiển nhiên là tâm tình hắn đang bên bờ vực không thể khống chế. Kí Thế Ưu cầm lấy túi xách của mình, quyết tâm chặt đứt tất cả những gì đã qua. Trước kia Vũ Văn Liệt Tinh cũng dùng âm thanh cay nghiệt như vậy đối với y, rồi im lặng bỏ đi, chỉ còn lại một người trốn trong góc nhà òa khóc, bây giờ y cũng không thể chịu đựng được thêm nữa, Vũ Văn Liệt Tinh rút cuộc đem y trở thành cái gì, y chưa bao giờ trêu chọc hắn, hắn lại ba lần bốn lượt tìm y phiền toái, thậm chí còn dùng đến phương thức tàn khốc này với y.

Vũ Văn Liệt Tinh ném túi xách của y ra, nổi giận nói:

– Bớt giả bộ thuần khiết, em chẳng phải mới rồi cũng rất sướng sao? Tôi bắt quả chỉ mới xỏ vào một ngón tay, em thế nhưng lên cao trào đến hai lần, càng không cần nói lúc tôi đi vào, phản ứng của em có bao nhiêu nhiệt liệt. Hai mắt hắn nhìn thẳng về phía trước, căn bản ngay cả nhìn cuống chẳng liếc qua một cái, miệng càng nói ra những lời hạ lưu:

– Xuống xe! Nếu em cảm thấy vẫn chưa đủ thì cứ ra đứng đường tìm thêm đàn ông khác về mà thỏa mãn đi.

Đôi môi y run rẩy, hốc mắt ngập tràn nước mắt đốn đau, câu trả lời của hắn y chịu không nổi, còn nói y chẳng khác nào những kẻ hạ tiện.

– Tôi xuống, không cần anh đuổi, tôi cũng sẽ xuống xe.

Y khóc mặc lại quần áo, đầu nhũ bị Vũ Văn Liệt Tinh cắn tuốt da, ứa máu, mặc quần lót vào liền cảm thấy dịch thể Vũ Văn Liệt Tinh đọng lại, y cảm thấy chính mình thật rẻ mạt.

Lần này Vũ Văn Liệt Tinh dứt khoát cho y xuống xe. Y lảo đảo mở cửa trốn đi, hai chân dâng lên từng cơn đau tê dại, đã rất lâu chưa từng làm những chuyện va chạm thân thể, hơn nữa Vũ Văn Liệt Tinh lại hết sức thô bạo, hai chân y căn bản không đỡ nổi sức nặng cơ thể, nhưng y thà chịu đau đốn cũng không muốn ở cùng một chỗ với Vũ Văn Liệt Tinh.

Y quên không đem hoa, phân bón theo, cái gì cũng quên. Y ngã nghiêng chặt vật đi lên cầu thang, móc ra chìa khóa, như con thú bị thương lê thân trở về tổ, không gian quen thuộc làm cho y òa khóc lên thành tiếng.

Có lẽ nghĩ việc mới là lựa chọn tốt nhất của y, y đáng ra phải nghỉ ngay từ khi Vũ Văn Liệt Tinh tiếp nhận công ty, rồi đi khỏi nơi này.

Vũ Văn Liệt Tinh trừng mắt nhìn y gian nan đi lên cầu thang, hắn cắn chặt răng, vung quyền từng đấm từng đấm giáng xuống chính chân mình, bấp đui vì nguyên nhân này mà tê dại đau đớn, nhưng mà vẫn chưa đủ. Hắn biết rõ bản thân tuyệt đối không thể gặp mặt Kí Thế Ưu, nhưng mà đó chỉ là những lời lí trí nói, không phải là lời từ trái tim.

Chính mình khi gặp lại Kí Thế Ưu, lí trí tất cả đều đặt lên người y, cho dù Kí Thế Ưu trước mặt biểu hiện thật thông dong lãnh đạm nhưng mà trong tâm hắn biết, hắn chỉ trích Ngụy Phách Uyển, Hồ ca đám này sinh quan hệ với Kí Thế Ưu, chính là bởi vì hắn căn bản không thể chịu đựng được chính mình không thể chạm vào Kí Thế Ưu.

Hắn muốn Kí Thế Ưu, muốn vô cùng, nhất là sau lần gặp lại, hắn áp chế không được khát vọng nhiều năm qua, biết rất rõ đây là chuyện không được cho phép, thậm chí có thể tạo thành nguy hiểm cho Kí Thế Ưu,

hắn thế nhưng không cách nào khống chế chính mình, hắn không thể làm cho sự bảo hộ nhiều năm qua dành cho Kí Thế Ưu tất cả đều tan tành.

Mặc dù lí trí nói rất rõ với bản thân như vậy, nhưng mà trái tim càng ngày không chịu khống chế, có thể nghe lời lí trí hay không?

– Cái gì? Cậu muốn nghỉ việc?

Âm thanh Hồ ca phi thường lớn, khắp phòng làm việc đều nghe thấy, Kí Thế Ưu không có phủ nhận, Y gật đầu bình tĩnh nói:

– Tôi muốn tìm một việc khác, tôi cảm thấy tôi không thích hợp làm việc ở đây.

Ai còn có thể thích hợp làm việc ở đây hơn Kí Thế Ưu, y vừa hiền lành lại ôn nhu, chưa bao giờ nói ra những lời ác độc, công việc biểu hiện xuất sắc, chỉ tưởng tượng nếu y nghỉ việc thì có bao nhiêu khách hàng giờ chân kháng nghị, Hồ ca đầu đầu không thôi, bởi vì có rất nhiều khách hàng bởi vì thích con người Kí Thế Ưu mới kí hợp đồng.

– Thế Ưu, có phải gặp vấn đề gì trong chuyện tình cảm không? Cậu nói cho anh nghe, cậu mấy nay nhìn rất tiêu tụy đó.

Gần đây Kí Thế Ưu vốn là rất gầy gò, thật vất vả đưa Ngụy Phách Uyển đến sắc mặt của y mới tốt lên được một chút, nhưng hôm nay hai mắt lại sưng đỏ, vẻ mặt xanh xao nói chuyện muốn nghỉ việc, làm cho Hồ ca thật sự không biết rốt cuộc chuyện gì đang tác động tới y.

– Là tiền sao? Thế Ưu, hay là tiền lương thấp quá? Hay là cậu chê hoa hồng kinh doanh thấp?

– Không liên quan đến tiền bạc.

– Hay là cậu bị áp lực công việc?

Hồ ca áy náy, bởi vì những hợp đồng Kí Thế Ưu tiếp nhận là do khách hàng cực kì thích Kí Thế Ưu, Kí Thế Ưu có mị lực rất riêng, mặc dù lễ tình nhân khách hàng cố ý gửi hoa đến chọc ghẹo, nhưng mà tất cả số hoa hồng đó đều là tinh phẩm giá trị rất cao. Khách hàng nhất định là rất thích y mới có thể đưa đến loại hoa hồng xa hoa đắt đỏ đó.

Sau Hồ ca còn đem những hợp đồng rối rắm siêu cấp khó hoàn thành trước kia giao cho y, hẳn tin tưởng Kí Thế Ưu nhất định làm được. Quả nhiên số lượng khách hàng khiếu nại ngày càng ít, nhưng mà Kí Thế Ưu lại càng ngày càng tái nhợt.

– Không có, không liên quan đến việc này.

– Như vậy đi, tôi sẽ đích thân phụ trách mấy khách hàng khó khăn, như Chu Đồng, ông chủ Đinh của Hồng Kí, hợp đồng này cậu từng làm qua rồi, có được không?

– Chu Đồng hay ông Đinh đều đối xử với tôi rất tốt. Hồ ca, cũng không liên quan đến những chuyện này, tôi muốn nghỉ việc, càng nhanh càng tốt. Tôi sẽ bàn giao công việc cho Phách Uyển, tuần sau tôi sẽ không đến văn phòng nữa.

– Cậu rốt cuộc muốn cái gì? Kí Thế Ưu, có người nào nghỉ việc như cậu không? Chẳng lẽ muốn thoát khỏi công ty đến mức không thể chờ đợi nữa sao, tôi làm quản lí của cậu thật thất bại, để cậu đợi thêm một ngày cũng đem đến thống khổ cho cậu sao?

Hồ ca mặc dù hào sảng, nhưng cũng đã tức giận đến cực điểm, tính tình nóng nảy cứ thế mà bạo phát, Kí Thế Ưu không chịu nói lí do, một lòng muốn nghỉ việc thật nhanh, người nào làm quản lí không bốc hỏa?

– Xin lỗi, Hồ ca, xin lỗi.

Kí Thế Ưu nói thế nào cũng chỉ có xin lỗi, làm cho Hồ ca càng giận, từ hôm đó Hồ ca cũng không chấp nhận nói chuyện với Kí Thế Ưu nữa.

Kí Thế Ưu cũng biết mình vô lí, nhưng y không có cách nào nói cho Hồ ca biết lí do thật sự của mình, hơn nữa cũng sẽ không có ai tin tưởng Vũ Văn Liệt Tinh làm ra loại chuyện này với y, thậm chí còn nói y ra đứng đường gọi đàn ông...

Mấy ngày sau, Ngụy Phách Uyển hiển nhiên là vì tâm tình không tốt của y mà bày trò cho y vui vẻ, thế nhưng tinh thần của y lại sa sút hơn. Ngụy Phách Uyển là cô gái tốt, Vũ Văn Liệt Tinh trong nhà tiền bạc chất chồng, lại là con trai độc nhất, do dù trên danh nghĩa là tổng giám đốc, hẳn nếu có ý với cô, hơn nữa cũng rất vui khi nói chuyện với cô, nhất định sẽ là đối tượng rất hoàn hảo.

Y đem những lời này nói với Ngụy Phách Uyển, Ngụy Phách Uyển mặt đỏ như trứng tôm, xấu hổ cười nói:

– Đùng đùng như vậy, Thế Ưu. Tôi đọc trên tạp chí thấy có bài giới thiệu về mẹ của tổng giám đốc. Bà ta nhìn qua rất khôn khéo, nhất định là loại siêu cấp hành hạ con dâu, chưa kể còn có lời đồn đãi bà ta vốn là con gái duy nhất của trùm xã hội đen. Bà ta nhất định rất kinh khủng! Nói không chừng gã vô nhà đó cũng chẳng thể sống tốt lành gì.

– Đó là lời đồn thôi, tóm lại tổng giám đốc thích bạn, tôi ít ra cũng chưa từng thấy anh ta có vẻ mặt ôn hòa như vậy với người khác.

Hắn đối với Ngụy Phách Uyển thì ôn nhu chăm chút, còn đối với mình thì tàn nhẫn lãnh khốc...

– Nói như là anh biết tổng giám đốc từ rất lâu rồi vậy.

Ngụy Phách Uyển nói, làm cho Kí Thế Ưu cười khổ một chút, y nói thật:

– Uh, thật ra chúng tôi vốn là bạn thời đại học, sau đó tôi chuyển sang trường khác.

Ngụy Phách Uyển ngạc nhiên, Kí Thế Ưu cũng không muốn nói thêm gì nữa. Y ở công ti công việc rất nhiều, vì bàn giao công việc cho Ngụy Phách Uyển mà rất mệt mỏi. Khi y lê thân hình suy nhược bước ra khỏi công ti, lại thấy chiếc xe xa hoa sang trọng đang đứng đợi bên trong, khi y vừa mới đi ra liền chạy lại bên người.

Vũ Văn Liệt Tinh mở cửa xe nói:

– Vào đi, tôi có chuyện muốn nói với em.

– Không cần, tổng giám đốc, tôi rất mệt, muốn về nhà. Duy trì ngữ điệu khách sáo, Kí Thế Ưu cho cùng vẫn là người hiền lành, ngay cả khi Vũ Văn Liệt Tinh đối xử với y rất tàn nhẫn, y cũng không nói ra được những lời độc địa, hơn nữa nửa thân người bên dưới của y hôm nay vẫn còn rất đau đớn, cả người không còn hơi sức, cho dù bây giờ mắng chửi người khác cũng cảm thấy rất mệt.

– Lên xe! Trong cốp xe tôi còn hoa của em, tôi tiện đường đưa em về. Vũ Văn Liệt Tinh ngữ khí có vẻ xúc động, như thể nếu y không lên xe thì hẳn không thể nói chuyện.

Đã định nhanh chóng rời khỏi công ty, sau này không bao giờ còn có thể gặp Vũ Văn Liệt Tinh, một cảm giác không muốn chút nào cứ thế dâng lên.

Chính mình từng yêu người đàn ông này sâu đến chừng nào, cũng bị chính người đàn ông này hung hăng chà đạp, bây giờ phải rời khỏi, nhưng lại cảm giác hết thảy quá khứ giống như giấc mộng phù hoa; tất cả thống khổ đâm nát cõi lòng cũng biến thành hoài niệm khắc khoải, trái tim Kí Thế Ưu tan chảy liền bước lên xe.

Nói có việc, thế nhưng Vũ Văn Liệt Tinh cũng không nói gì, chỉ là chạy xe về phía trước, Kí Thế Ưu nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của hắn, sự đau lòng cùng cảm giác xót xa đồng thời dâng lên trong ngực, cuối cùng bình thần biến thành một đao chém vào trái tim rách nát.

– Tuần sau tôi sẽ rời khỏi công ty.

Y nói ra những lời này, Vũ Văn Liệt Tinh mặt đang nhìn thẳng con đường trước mặt lộ ra chút vẩn vơ, qua hơn hai phút đồng hồ mới trả lời:

– Hồ Xương Hùng hôm nay đã báo với tôi rồi.

– Tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa. Trong tiếng cười khổ mang theo âm thanh đắng chát.

Vũ Văn Liệt Tinh dừng xe dưới khu nhà y, hắn hít sâu một hơi mới nói:

– Chuyện ngày hôm qua, tôi rất xin lỗi, tôi không muốn em nghỉ việc, em làm việc rất tốt, cũng không cần phải nghỉ.

Kí Thế Ưu lắc đầu, có thể nói chuyện một cách lí trí như vậy làm cho tâm tình bi thương của y lại dâng lên, y bình thần thừa nhận tâm tình chính mình:

– Tôi cần rời khỏi tầm ảnh hưởng của anh, tìm kiếm tình cảm mới. Tất cả mọi điều của anh đều ảnh hưởng đến tôi, tôi cứ cho rằng mình đã quên được anh, kì thật... Hít sâu một hơi, mới có thể nói ra sự thật:

– Kì thật cũng không có.

Vũ Văn Liệt Tinh vẫn nhìn thẳng về phía trước, đối với bộc bạch của y tựa hồ không chút động lòng, chỉ có huyết thái dương của hắn chuyển động, hình như để ngăn lại bất kì phản ứng nào của mình, nhưng trống ngực của hắn bắt đầu đập dồn dập, chính tai nghe được lời bộc bạch của Kí Thế Ưu thì trống ngực hắn không thể như bình thường được nữa rồi, nhưng hắn cũng không đẩy mình tới tình trạng mất kí trí, những lời muốn nói hắn nhất định sẽ không nói ra.

– Em tốt nhất quên tôi đi, tôi với đàn ông không có hứng thú.

Hắn hết lần này đến lần khác trêu chọc y, rồi lại làm ra những chuyện ác liệt với y, dùng ngón chân nghĩ cũng biết Vũ Văn Liệt Tinh không có cảm giác với đàn ông, y mệt mỏi nói:

– Tôi biết, tôi chỉ muốn rời khỏi Đài Bắc, đến một nơi khác làm việc.

Vừa nghe đến y phải rời khỏi Đài Bắc, Vũ Văn Liệt Tinh quay đầu nhìn y:

– Không cần, em cứ tiếp tục ở lại đây, tiếp tục làm công việc của em, tôi cam đoan những việc ngày hôm qua sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Kí Thế Ưu lại lắc đầu, y muốn tránh Vũ Văn Liệt Tinh càng xa càng tốt, tốt nhất làm cho chính mình cũng không thể nhìn thấy hắn, y cần một khoảng thời gian để chữa vết thương lòng.

– Không, tôi định ra nước ngoài, tôi có người bạn thành lập công ty ở Canada, nếu tôi có thể đến phụ người đó sẽ rất cảm kích.

Vừa nghe đến bằng hữu muốn y ra nước ngoài, Vũ Văn Liệt Tinh thoáng chốc trở nên hấp tấp, y không nên rời xa hắn, cho dù bọn họ không thể ở cùng nhau, nhưng chỉ cần có thể nhìn thấy Kí Thế Ưu, hắn lại có cảm giác chính mình lại có thể sống thêm một ngày.

Hắn hấp tấp đến mức lời nói ra hết sức khó nghe, chỉ vì hắn không nên để Kí Thế Ưu nghe được tâm ý của mình:

– Tôi nói rồi, chuyện ngày hôm ra sẽ không lặp lại nữa, em rốt cuộc muốn tôi nói lại bao nhiêu lần? Hơn nữa đến Canada em có thể làm cái gì? Tiếng Anh của em không tốt, vậy em qua đó định qua đó để làm trai bao sao? Nói không chừng ngay cả bạn của em cũng có vấn đề?

Vũ Văn Liệt Tinh nói những lời khó nghe làm cho Kí Thế Ưu gằm nhẹ, tại sao hắn lúc nào cũng nói ra những lời công kích đầy ác ý.

– Anh mỗi câu đều hạ nhục tôi, tôi rốt cuộc đã đắc tội gì với anh, anh làm như vậy để chuẩn bị đối phó với tôi lần tiếp theo sao?

– Tôi muốn em ở lại nơi này, tôi muốn mỗi ngày đều có thể nhìn thấy em! Vũ Văn Liệt Tinh rống lên còn muốn to hơn so với y.

Kí Thế Ưu run rẩy lắc đầu:

– Tôi không hiểu được. Vũ Văn Liệt Tinh! Anh một mực tổn thương tôi, rốt cuộc anh muốn nhìn tôi để làm gì? Tôi có ở đây hay không đối với anh căn bản không quan trọng.

Giống như bình thường không bao giờ trực tiếp trả lời câu hỏi, nhưng lại đặt ra thêm một câu hỏi siêu kì quái:

– Người bạn thành lập công ty ở Canada là nam hay là nữ?

Kí Thế Ưu không thể né được, câu hỏi của hắn lúc nào cũng rất kì cục, Kí Thế Ưu mở cửa xuống xe, Vũ Văn Liệt Tinh không đồng ý cho y rời đi, càng bướng bỉnh mà hỏi, hình như không có được câu trả lời thì thế không bỏ qua.

– Là nam hay là nữ?

– Có gì quan trọng sao? Kí Thế Ưu nhanh chóng bị hắn làm cho phát điên.

– Em lại muốn trốn đến Canada cùng đàn ông sao, sau đó cả đời cũng không bao giờ nhìn tôi?

Nói cứ như là Kí Thế Ưu vứt bỏ hắn, trên thực tế vốn là trái ngược lại như vậy, hai người bọn họ đều biết, tuyến lệ yếu ớt của Kí Thế Ưu lại bắt đầu không kèm được nước mắt.

– Vũ Văn Liệt Tinh, anh đủ chưa! Sau khi xảy ra chuyện với anh, anh bảo tôi ra đứng đường tùy tiện tìm bất kì thằng đàn ông nào để thỏa mãn; bình thường anh suốt ngày nghi ngờ tôi có lên giường với người đàn ông nào không, sự nghi ngờ của anh sao không dùng nó cho bạn gái anh, tại sao hết lần này đến lần khác đều muốn tạo thành thống khổ cho tôi?

Y ra sức đập cửa mở cửa xe, ngay cả hoa cũng không muốn cầm theo cứ thế lao lên cầu thang, từ phía sau vang lên tiếng chạy đuổi, y biết Vũ Văn Liệt Tinh đang đuổi theo ngay phía sau, nhưng y lao nhanh lên cầu thang vào nhà đóng sập cửa lại.

Nghĩ muốn co ro khóc một mình, ngoài cửa liền vang lên tiếng lách cách, Vũ Văn Liệt Tinh mở cửa đi thẳng vào căn phòng mà y thuê, y chỉ biết trợn mắt há hốc miệng

– Anh như thế nào lại có... có... Hắn như thế nào lại có chìa khóa phòng của mình.

– Tôi là chủ nhà.

– Cái gì? Kí Thế Ưu nổi giận

– Anh đừng có nói lung tung, chủ nhà rõ ràng là một ông lão.

– Tôi nói ông ta bán lại cho tôi, ông ta có nói với em là nhà đã đổi chủ, tôi cũng có gọi điện thoại đến nói cho em.

Kí Thế Ưu ngậy người, hơn một năm trước, chủ nhà nói ông ta đã bán nhà, sau đó người chủ mới đem tất cả phòng ốc tu sửa lại rất đẹp, y lo ngay ngáy có thể đủ sức thuê phòng nếu giá tăng cao hay không vì phòng mới được thiết kế lại rất hiện đại.

Nhưng mà chủ mới ngược lại còn cho y thuê với giá thấp hơn trước, y tưởng rằng chính mình trúng số, nhưng lại không nghĩ tới chủ nhà lại là Vũ Văn Liệt Tinh, bởi vì y căn bản chưa từng gặp chủ nhà mới, tất cả hợp đồng đều kí với người đại diện...

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

– Anh... Anh tại sao lại làm như vậy?

Âm thanh chất vấn của y tràn ngập sự không tin tưởng, y hoàn toàn không thể biết Vũ Văn Liệt Tinh đang làm cái gì, nhưng mà hắn có chìa khóa phòng của y cũng không có chút kì quái nào.

Bởi vì ông chủ mới nói y làm thêm một chìa khóa đưa cho hắn để đề phòng những lúc cần kiểm tra điện nước mà y không có nhà. Mặc dù cũng thấy kì lạ nhưng Kí Thế Ưu cũng không để tâm nhiều, cho nên y làm thêm một chìa khóa gửi cho chủ nhà, bản thân mình là đàn ông, cũng chẳng xảy ra chuyện gì nguy hiểm.

Huống hồ y cũng gắn thêm chốt cửa bên trong, mỗi khi đi ngủ đều khóa lại, như vậy thì chủ nhà cũng không thể vào được, chỉ bất quá khi này vào nhà lại quên không cài chốt cửa.

Lời nói Vũ Văn Liệt Tinh tràn ngập ôn nhu, hắn chỉ biết bản thân mình tuyệt đối không thể cho phép Kí Thế Ưu rời xa hắn,

– Tất cả đồ đạc ở đây đều là do một tay tôi lựa cho em, ghế salon cũng là loại cao cấp nhất, giường chiếu cũng vậy, tôi không biết em thích trồng hoa, nếu không tôi sẽ cho mở rộng ban công đặt thêm ngoài đó một cái bàn, để em có thể ngồi ngắm hoa.

Kí Thế Ưu lùi nhanh ra đằng sau, càng nghe càng thấy quái dị.

– Anh... Anh tới cùng là muốn cái gì? Vũ Văn Liệt Tinh, tại sao lại làm như vậy.

Gian phòng đơn này, lúc trước là một phòng rất cũ, nhưng mà không gian rộng, tất cả sau khi tu sửa xong phòng khách có cảm giác thật trống trải, phòng ngủ cũng được thiết kế lại hướng ánh sáng rất tốt, Vũ Văn Nhóm Tinh đi vào phòng ngủ y, vuốt ve lên mặt giường hoa lệ.

– Tôi đã tưởng tượng rất nhiều lần em trần truồng cuộn trong chăn bông này sẽ có cảm giác như thế nào.

Căn phòng sau khi hoàn thiện có đầy đủ tất cả mọi thứ, ngay cả thảm lót sàn cũng được thay mới, chủ nhà nói ban đầu em trai ông ta định ở đây, nhưng mà vì công việc nên không đến được, phòng thì cũng đã sửa rồi, không còn cách nào khác là tiếp tục để cho Kí Thế Ưu thuê, không ngờ tới tất cả đều là nói dối.

Chăn lụa diễm lệ, xúc cảm phi thường mềm mại cùng những bông hoa lớn nhỏ thêu bên trên, lúc đầu cứ tưởng rằng mình nhất được đại tiện nghi, bây giờ nhớ lại tự nhiên không rét mà run.

Hắn thu thập tin tức về y, mua lại khu nhà y thuê, trở thành tổng giám đốc công ti y, thậm chí kiểm soát những việc diễn ra xung quanh của y.

– Anh rốt cuộc đang nghĩ gì, Vũ Văn Liệt Tinh?

Hai con người sáng lạn của Vũ Văn Liệt Tinh bây giờ trở nên phi thường âm trầm, hình như tâm ý đang đấu tranh, có trăm ngàn lời giải thích quanh quẩn trong đầu hắn muốn nói cho y nghe, cuối cùng hắn quyết định không nói ra gì cả, chỉ ôn nhu xin lỗi.

– Tôi rất xin lỗi, Thế Ưu, ở đại học tôi không nên làm như vậy, tôi khi đó rất luống cuống, không biết phải làm như thế nào để xử lý mối quan hệ giữa tôi và em.

Kí Thế Ưu mặt đông cứng, sự thống khổ này lại cửa từng dao vào trái tim y, chỉ dùng một câu không biết phải xử lý như thế nào mối quan hệ giữa hai người liền có thể chấm dứt tất cả sao, nghe đến ngược lại càng làm cho sự lạnh lẽo trong lòng tăng lên, càng làm cho người ta có cảm giác được sự kiện hắc ám phát sinh khi đó đã ảnh hưởng sâu sắc đến người khác như thế nào, trong lòng Vũ Văn Liệt Tinh chỉ là bàng hoàng không biết phải có thái độ ứng biến như thế nào, vậy thì sự thống khổ của y là cái gì?

Y không trả lời, Vũ Văn Liệt Tinh tiến lên một bước, âm thanh cao cao lại trở nên nhu hòa phi thường mềm mại, thậm chí còn có chút hàm xúc cầu khẩn, vươn tay đến như muốn chạm vào cánh tay y.

– Đừng đi Canada, tôi muốn tôi lúc nào cũng có thể nhìn thấy em.

Kí Thế Ưu tránh đi cánh tay hắn, trái tim y lạnh đến cực điểm. Nếu như nói quan hệ của bọn họ chỉ là tình một đêm y hoàn toàn còn có thể chấp nhận, nhưng những lời hắn vừa nói nghe ra liền biết đó là lời nói dối, y quay lại cao giọng:

– Anh không cần nhìn thấy tôi, tôi chẳng là cái gì của anh cả, cho nên tôi không dính dáng gì với anh, bởi vậy anh cần bản không cần xử lý mối quan hệ giữa hai người chúng ta.

Sắc mặt Vũ Văn Liệt Tinh khê thay đổi, không nghĩ tới Kí Thế Ưu lại có thể nói những lời tuyệt tình như vậy, đó không phải là cá tính của Kí Thế Ưu, nhưng cũng thể hiện Kí Thế Ưu đã mất kiên nhẫn với hắn.

– Anh không phải nói tôi ra đứng đường tùy tiện tìm đàn ông khác sao? Anh không phải cho rằng tôi cùng Hồ ca, Ngụy Phách Uyển lên giường với nhau sao? Tôi trong mắt anh ti tiện như vậy, tôi không có ở trước mặt làm bẩn mắt anh, không phải là rất tốt sao?

Mỗi một câu hắn nói đều là gây sự, đúng là đã nổi giận cực điểm rồi. Kí Thế Ưu là người nhu nhược giờ lại giống như núi lửa phun trào, mỗi câu mỗi chữ đều làm cho Vũ Văn Liệt Tinh không cách nào trả lời được, thậm chí làm cho Vũ Văn Liệt Tinh bắt đầu bức rức bất an. Hắn không có cách nào nói ra sự thật, nhưng mà càng nói dối thì lại càng làm cho Kí Thế Ưu giận dữ.

– Loại chuyện như vậy mà anh cũng nói ra được! Nói anh không biết phải xử lí mối quan hệ giữa hai người như thế nào cho nên mới phải làm tôi bị tổn thương, anh coi tôi là thằng ngu sao?

Mỗi câu nói y thốt ra lại tức giận mà áp sát lại gần Vũ Văn Liệt Tinh, Vũ Văn Liệt Tinh ngược lại phải lui từng bước. Giữa hai người bây giờ như có sự thay đổi, Vũ Văn Liệt Tinh luôn luôn kiêu ngạo bây giờ khí thế yếu ớt mà con người lương thiện Kí Thế Ưu giờ đây lại giống như siêu bão sắp bùng nổ tới nơi.

– Anh nghĩ rằng tôi là con nít mới ba tuổi hay sao mà dùng loại trả lời này lừa gạt tôi? Tất cả mọi chuyện anh đều nhằm vào tôi, người bình thường nếu ở vào lúc đó sẽ không làm như vậy, anh chính là nhằm vào tôi, chán ghét tôi, tôi thậm chí còn không hiểu tại sao anh lại thống hận tôi như vậy?

Khóe mắt mơ hồ muốn thoát ra hơi nước nóng rực, nhớ lại chuyện năm đó lại làm cho nội tâm y đau đớn nát tan, mà Vũ Văn Liệt Tinh còn dám làm những chuyện bại hoại như vậy đối phó y, y chịu đủ lắm rồi.

– Tôi chưa từng trêu chọc anh, cho dù toàn bộ mọi người không biết nhưng hai người chúng ta đều biết, anh là nĩa ép nĩa mang tôi đến khách sạn, cũng là anh trước cầu ái với tôi, hết thấy đều là anh chủ động. Hành vi phát sinh trên xe, cũng là anh bắt buộc tôi, tôi chỉ muốn xuống xe nhưng anh lại chất vấn chuyện tình cảm cá nhân của tôi, lại còn đòi kiểm tra thân thể tôi, hình như tôi với chẳng chẳng có quan hệ gì với nhau. Y hướng về Vũ Văn Liệt Tinh giận dữ đập bàn:

– Hai người chúng ta không có quan hệ gì, cho dù tôi có cùng Hồ ca hay Ngụy Phách Uyển lên giường, thậm chí có làm tình cùng trăm ngàn thằng đàn ông khác ngoài đường cũng không phải là chuyện liên quan đến anh.

Trút hết giận dữ, thân thể y như bị rút cạn sức, thậm chí đầu óc có cảm giác mông lung, tất cả những thứ có trong dạ dày đều muốn trào ra khỏi yết hầu. Y trước giờ chưa từng lớn tiếng điên cuồng gào thét với người khác như vậy, nhưng mà sự buồn bực tắc trong ngực bấy lâu cũng tiêu hao đi hơn phân nửa, y cảm thấy tốt hơn nhiều lắm, từ thời đại học đến giờ chưa khi nào cảm thấy tốt như vậy.

Y bây giờ có thể thẳng đầu ưỡn ngực đối diện Vũ Văn Liệt Tinh, y rốt cuộc cũng đã có thể nói ra hết chất chứa trong lòng, tất cả hết thấy đều là lỗi của Vũ Văn Liệt Tinh, y không có gì sai, y duy nhất phạm phải sai lầm là yêu không đúng người mà thôi, còn lại y một điểm cũng không hề sai.

Sống lưng y thẳng tắp vững vàng như tòa thành, trong mắt tản mát ra thứ ánh sáng mà đã lâu lắm từ thời đại học cũng không thấy, bao phủ lên người làm cho hào khí của y càng trở nên mạnh mẽ, rất có sức thu hút, so với thời đại học còn muốn xinh đẹp hơn.

Cảm giác nao núng cùng nhu nhược của y biết mất, ngược lại cảm giác đặc ý đặc thù lại bắt đầu tăng lên, phi thường mạnh mẽ hữu lực, làm cho người nào nhìn thấy không thể rời mắt.

Vũ Văn Liệt Tinh đã phát hiện khí chất đặc biệt của y ngay từ đầu, Kí Thế Ưu tưởng rằng mình rất tầm thường, không được chào đón, y sai lầm rồi. Thứ ánh sáng ấm áp nhưng cũng rất nhu hòa của y không dễ dàng bị phát hiện, nhưng nếu đã nhận ra thì liền biết Kí Thế Ưu chính là bảo vật vô giá, tựa như ánh trăng nhu hòa trên trời cao cao, nó không như mặt trời mang theo sức nóng điên cuồng cho người khác lập tức phát hiện sự tốt đẹp của nó. Một khi ngẩng đầu nhìn lên nguyệt quang sáng bạc sẽ lập tức bị thứ ánh sáng thần thánh ấy bao bọc, cho dù có dùng hết khí lực toàn thân để chống cự, cũng rất khó có thể giãy dụa, sau đó cũng sẽ không bao giờ có thể chế ngự được việc tiếp tục ngẩng đầu chiêm ngưỡng nguyệt quang ôn nhu ấy nữa. Thật chí không có cách nào kiềm chế mà yêu nó, cho nên từ xưa thi từ ca phú vịnh nguyệt có nhiều vô số, nhưng mà vịnh nguyệt thì chẳng bao nhiêu.

Ánh sáng mềm mại ôn hòa của hần cho người ta dù nhìn đến trăm lần vẫn không biết chán, y sẽ không thiêu cháy người, cũng không cự tuyệt người, chỉ làm cho tâm trí người trở nên bình an thần phục y, mãi mãi đắm chìm trong ánh sáng của y.

Cho nên hần mới muốn loại bỏ thứ ánh sáng ấy trong người y, làm cho bất luận kẻ nào cũng không thể chiếm lấy được! Bởi vậy mới xếp đặt cho lời đồn lan truyền trong trường, hoặc là nói ra những lời hạ nhục y. Hần đã thương thấu tận tâm can y, phá hủy hầu hết ánh sáng trên người y, nói hần tư lợi không sai, nhưng hần căn bản không thể chịu đựng được Kí Thế Ưu chấp nhận bất kì người đàn ông nào khác.

Nhưng mà hần sai lầm rồi, cho dù ánh sáng của Kí Thế Ưu có yếu ớt đến mức nào, chỉ cần người nào có

thời gian tiếp xúc với y thời gian dài vẫn sẽ bị y hấp dẫn như thường, này thì khách hàng chưa bao giờ kí hợp đồng, này thì khách hàng khó tính đến cực điểm, đám người đó trầm luân để bản thân rơi vào mị lực của y, lễ tình nhân gửi hoa hồng đến vờ như là trêu ghẹo, không bằng nói toẹt ra khách hàng đó đặc biệt có cảm tình với Kí Thế Ưu.

Ngay cả Hồ Xương Hùng, Ngụy Phách Uyển, toàn bộ đều vì khí chất trên người mà yêu thích y.

Càng hướng chi y bây giờ như bước ra khỏi mây mù, ánh sáng trên người càng trở nên mãnh liệt, Vũ Văn Liệt Tinh siết chặt tay, y nếu đến Canada rất nhanh sẽ gặp gỡ được những người đàn ông ưu tú, người đó nhất định sẽ yêu y đến tận xương tủy, vừa nghĩ đến việc y ở trong vòng tay người đàn ông khác, ngọn lửa đỏ ối liền bốc lên thật cao trong lòng hấn.

– Không nên tức giận, Thế Ưu, chúng ta bình tĩnh nói chuyện. Lời nói hấn nói ra càng lúc càng ôn nhu, ý định trấn an, hấn không thể để cho y đi Canada, tuyệt đối không cho.

Kí Thế Ưu chỉ ra cửa, y đã không còn cách nào khác, trên ngực vẫn còn phập phồng, nhưng y đã bình tĩnh hơn nhiều:

– Không còn gì để nói nữa, anh đi ra ngoài.

– Thế Ưu...

– Anh không đi, tôi đi!

Kí Thế Ưu không muốn tiếp tục nói nhảm với hấn, Vũ Văn Liệt Tinh cầm cánh tay y, bị y dùng lực thoát ra, y đi đến cửa phòng muốn bỏ ra ngoài. Vũ Văn Liệt Tinh bị dồn vào đường cùng, hấn mới rít lên những lời thật sự

– Em muốn tôi nói thật sao? Được, tôi nói, tôi nhắm vào em không sai, tôi thật cao hứng khi thấy những tên học chung trở thành một đám ngu ngốc, chỉ cần đưa ra vài lời nói dối hạ đẳng, vài câu đả thương đã có thể khiến cho em chuyển trường. Nghĩ đến em ban đầu ngây thơ dễ dàng lừa gạt như vậy, thật sự rất hợp lòng hợp ý tôi.

Kí Thế Ưu lửa giận bốc lên tận đầu, chính là những lời này của hấn, làm cho y dừng bước, quay đầu lại nhìn Vũ Văn Liệt Tinh.

Vũ Văn Liệt Tinh khoanh tay trước ngực, trên mặt hiện ra ý cười ti tiện, cái này mới chân chính là Vũ Văn Liệt Tinh, hấn nói ra những bí sử thời đại học.

– Tôi nói với Lâm Vi Như, nếu như muốn tiếp tục gặp tôi thì phải cùng tôi hãm hại em, cô ta đầu tiên cũng không tình nguyện, nhưng mà tất cả mọi người đều nghĩ rằng tôi nhất định sẽ là bạn trai của cô ta, cô ta là kẻ tự cao như vậy, nếu như tôi đối với cô ta một chút cũng không hứng thú, vậy chẳng phải cô ta sẽ rất mất thể diện sao? Vì vậy cô ta cũng phải đồng ý thôi.

Kí Thế Ưu cả người phát run, từ trong miệng phun ra được lời khó nghe nhất mà y có thể nói:

– Anh là đồ cặn bã.

Vũ Văn Liệt Tinh nhún nhún vai.

– Em muốn mắng tôi cái gì cũng chả sao, bởi vì những chuyện này cũng chẳng thể đối chứng. Lâm Vi Như có thể thẳng thắn thừa nhận cô ta từng hãm hại em sao? Cô ta cho dù ngu tới mức nào cũng không dám nói ra, một khi thừa nhận mọi người liền biết cô ta cho dù xinh đẹp đến mức nào nhưng cũng chỉ là một mỹ nhân độc như rắn rết, cô ta chỉ có thể cầm miệng thôi.

– Anh, anh còn nói như vậy được nữa sao! Giận đến thật sự không biết phải nói như thế nào mới tốt, Kí Thế Ưu đầu lưỡi sớm cứng đờ.

Vũ Văn Liệt Tinh cười càng âm hiểm nói:

– Đối với tôi mà nói một chút cũng chẳng sao cả, nhưng mà em càng ngày càng tự khép kín, càng không muốn giao tiếp với người khác, điều đó làm cho tôi rất rất vui vẻ, mỗi lần tôi nghe thấy người khác nói em

có bao nhiêu lạng lẽ, bao nhiêu quái dị, cùng một chỗ với em chẳng có lấy một giây thoải mái, em không biết lòng tôi khi đó có bao nhiêu là cao hứng đâu.

... Như vậy căn bản sẽ không có bất kì kẻ nào phát hiện ra sự tốt đẹp của Kí Thế Ưu.

Những lời này được nói ra làm Kí Thế Ưu muốn nhào lên đánh nhau với hắn, Vũ Văn Liệt Tinh thuận thế ôm lấy y, hai người cùng ngã lên giường. Vũ Văn Liệt Tinh lợi dụng ưu thế cơ thể, đem y kèm chặt trên giường.

– Tại sao? Tại sao anh lại nhắm vào tôi?

Vấn đề này Kí Thế Ưu cho đến bây giờ không thể nghĩ thông suốt, y gào lên tất cả những phần nộ cùng hoang mang mờ mịt của mình.

Y kịch liệt giãy dụa, mái tóc đen mềm mại tán loạn trên khuôn mặt trắng nõn, mồ hôi rịn ra trên trán, tay cho dù vùng vẫy như thế nào đều bị người trước mặt giữ chặt xuống giường; muốn dùng sức đá chân, Vũ Văn Liệt Tinh dứt khoát ngồi đè lên đùi y, lấy chính sức nặng của hắn làm cho y căn bản không thể nhúc nhích.

Y tức giận đến đỏ hồng gương mặt, nhan sắc ấy so với ánh mặt trời lúc hoàng hôn còn muốn diễm lệ hơn, y không biết y như vậy có bao nhiêu là xinh đẹp, động lòng người đến mức nào. Nhưng mà Vũ Văn Liệt Tinh đều biết cả, hắn đột nhiên cảm giác nuốt xuống thật khó khăn, hô hấp nặng nề, hình như cảnh đẹp trước mắt làm cho hắn không thể khống chế được chính mình.

– Tôi muốn em chỉ thuộc về duy nhất một mình tôi.

Lời nói dối như vậy mà cũng phun ra được, nếu tay Kí Thế Ưu không bị kèm chặt, đã sớm cho hắn một bạt tai.

– Anh căn bản không quan tâm đến tôi.

Ánh mắt Vũ Văn Liệt Tinh lóe lên, lúc này đây hắn nói đều là thật

– Tôi không thể muốn em.

Kí Thế Ưu gào thét, tức giận đến muốn đập vào ngực hắn một cước, nhưng hận nhất là muốn khóc lên thành tiếng, đây là lí do thối tha gì! Nhưng y tại khoảnh khắc này lại cảm thấy được những lời Vũ Văn Liệt Tinh nói hoàn toàn là thật. Bất quá y đã sớm bị phản bội hết lần này đến lần khác rồi, ai biết được lần này hắn nói thật hay dối trá.

– Tôi không muốn nghe nữa, buông tôi ra, từ nay về sau tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh.

– Em muốn đi Canada sao?

Vũ Văn Liệt Tinh tiếp tục đề cập lại câu hỏi cũ, hơn nữa sắc mặt lúc này hoàn toàn thay đổi, bởi vì Kí Thế Ưu đang mang vẻ mặt ghét cay ghét đắng hắn.

– Đúng vậy, tôi muốn đi Canada, có thể cách kẻ hèn hạ tiểu nhân như anh càng xa càng tốt, tốt nhất là từ nay về sau chúng ta không bao giờ có thể gặp mặt nữa. Hơn nữa tôi sẽ làm như lời anh, tôi sẽ ra đứng đường tìm đàn ông có thể bao tôi, cho dù là bất kì người đàn ông nào cũng sẽ tuyệt đối tốt hơn anh rất nhiều.

Vũ Văn Liệt Tinh mặt xanh mét, Kí Thế Ưu mơ hồ có cảm giác được trả thù, y trong đoạn tình cảm này luôn là người bị vây hãm nhu nhược, nghĩ không ra hôm nay y cũng có thể làm cho sắc mặt Vũ Văn Liệt Tinh khấn trương tới mức này.

– Cho nên anh mau rút khỏi cuộc sống của tôi, tôi cũng tuyệt đối sẽ không... Anh, anh làm gì?

Lời nói tàn nhẫn mới nói ra được một nửa, thanh âm Kí Thế Ưu lại trở nên bối rối chật vật, Vũ Văn Liệt Tinh tay trái mạnh mẽ túm chặt hai tay đang vùng vẫy của y, tay phải lại tiến vào bên trong áo chemise y, dùng hai ngón tay kẹp chặt đầu nhũ hồng nhật.

– Thả ra... Buông tay, anh đang làm gì vậy?

Có lẽ do mới vừa rồi cãi nhau ầm ĩ, làm cho nhiệt độ cả người tăng lên, từ nơi đầu nhũ bị kẹp chặt lập tức một cỗ khoái cảm kéo tới làm cho hai chân Kí Thế Ưu xụi lơ.

Không! Không thể nào như vậy, y rõ ràng rất tức giận đối với Vũ Văn Liệt Tinh...

Môi Vũ Văn Liệt Tinh thấm ướt áo chemise y, cách một lớp áo quần trực tiếp liếm lên đầu nhũ cao cao, đầu nhũ y trong thoáng chốc nhận phải kích thích liên cương cứng đội lên lớp vải mềm mại hé mở hình ảnh *** mãi vô hạn.

– Tôi khi trở về tối hôm qua chỉ cần nhớ đến vẻ mặt của em ở trong xe, còn có tiếng kêu, rồi mùi vị của em, cho dù chỉ là nhớ lại nhưng tôi trên giường lại có thể cương lên.

Nhắc đến mùi, mặt Kí Thế Ưu đỏ bừng, bởi vì Vũ Văn Liệt Tinh chép môi lại làm cho y nhớ đến chuyện hân hôn lên bộ vị y, bao nhiêu mật dịch ứa ra mặc cho hân hấp thu.

Vũ Văn Liệt Tinh cũng biết y nhớ đến cái gì, nói nhỏ:

– Thế Ưu, loại cảm giác này có phải em chưa từng trải qua?

Kí Thế Ưu oán hận trừng mắt liếc hắt hắt một cái, y mới không cần trả lời câu hỏi đầy sắc tình như vậy, nghĩ không ra Vũ Văn Liệt Tinh lại mở miệng nói ra một lời làm y kinh ngạc:

– Tôi cũng chưa từng có, nơi đó của em rất chặt lại ẩm ướt bao lấy tôi, mỗi lần đi vào tiếng em khàn khàn dễ chịu kêu lên làm cho tôi sướng thật to, hận không thể cả đời được chôn chặt trên người em.

– Tôi van anh, đừng... đừng...

Lời nói chẳng khác nào trong phim AV, Kí Thế Ưu mặt không không chế được mà nóng lên, y không nghe nổi nữa.

Vũ Văn Liệt Tinh tiếp tục nhỏ giọng tỉ tê:

– Em rất mềm mại, rất chặt, hơn nữa lại rất ẩm áp lại ẩm ướt mà hoan nghênh tôi. Tôi nhất thời mất đi lí trí cho nên mới trong xe mà muốn em, tôi đứng ra không thể đụng vào người em.

Hắn tựa đầu lên vai Kí Thế Ưu, Kí Thế Ưu bởi vì toàn thân bị hắn ngăn chặn, không mặt đỏ hồng lên như táo chín, bởi vì khoảng cách giữa hai người quá gần gũi, y cảm giác được toàn bộ sức nặng Vũ Văn Liệt Tinh đang đè lên người, làm cho mạch máu thân dưới của y theo đó cũng nhộn nhịp.

Mình đứng ra phải ghét cay ghét đắng Vũ Văn Liệt Tinh nhưng mà hạ thân chạm vào cơ thể nóng rực của hắn vậy mà lại có phản ứng, máu chảy trong người càng lúc càng nhanh.

– Tôi nên làm gì bây giờ? Hồi đại học tôi đã thề rằng chỉ cần một lần thôi là quá tốt rồi, nhưng mà sau chuyện ngày hôm qua trong xe, tôi càng lúc càng khó khống chế chính mình. Tôi biết là tôi phải nên làm như thế nào, nhưng tôi đã hoàn toàn đánh mất lí trí rồi, nếu đã như vậy thì mặc kệ tất cả. Thế Ưu, em nghĩ tôi là tên hỗn đản cũng được, thấy tôi là kẻ cặn bã, biến thái hay là cái gì cũng được, tôi chỉ muốn cùng em lên giường.

– Tôi sẽ không... sẽ không làm tình với anh... Toàn bộ âm thanh, ngữ khí của Kí Thế Ưu đều trở nên thấp trầm, ngay cả chính mình cũng nghe được sự run rẩy trong đó.

Bởi vì hạ thân Vũ Văn Liệt Tinh không ngừng cọ xát vào nửa thân dưới của y, luồng nhiệt khô nóng cùng mùi vị đàn ông làm máu toàn thân y chạy loạn, y đứng ra phải cần giây dựa trốn đi chứ không phải để cho hắn tùy ý nằm trên người mình. Nhưng mà khí lực trên người y đã mất hơn phân nửa, y nhất thời bị suy nghĩ của mình làm cho nổi hết da gà – Y căn bản không nghĩ đến chuyện phản kháng.

– Khi quen biết nhau ở đại học, chúng ta có khi nào sẽ có kết quả thật đẹp, em có từng nghĩ tới không?

Từng lời từng lời rót vào trái tim ôn nhu của Kí Thế Ưu, trải qua buổi tối ân ái ngọt ngào hôm đó, y đúng là mang trong người mộng đẹp hồn nhiên lẫn ngượng ngùng, cũng bắt đầu cho rằng chính mình cùng với Vũ Văn Liệt Tinh đã có thể trở thành người yêu của nhau, chính mình không cần lên nhìn hắn nữa, cũng không cần giấu diếm tình yêu của mình, bởi vì Vũ Văn Liệt Tinh cũng thích mình, nhưng sau đó y mới biết được tất cả đều là do bản thân đa tình.

– Em nhất định từng ảo tưởng rằng tôi yêu em đến mức nào, có bao nhiêu là sủng ái em, đúng không?

Ngữ điệu hần mềm mại tiến vào khoảng không trong lòng y, đỡ xuống tầng phòng bị vừa mới được lửa giận hình thành, làm cho y khỏi khỏi thừa nhận tâm tư mình đã từng có những hi vọng ngọt ngào đó.

Đôi môi Kí Thế Ưu run rẩy, hốc mắt lại đọng đầy nước. Cho dù y có nghĩ tới thì tính làm gì, sự thật sao lại hoàn toàn trái ngược với giấc mộng thế kia, mà tạo ra hết thảy những điều đó đều là hành vi hèn hạ của Vũ Văn Liệt Tinh.

– Đừng nói gì nữa! Y rống lên, tất cả những lời này chỉ càng làm y tổn thương hơn mà thôi.

Vũ Văn Liệt Tinh vội vàng nói:

– Tôi sẽ thương em, cũng sẽ cưng chiều em, tôi sẽ làm tất cả những điều em cho rằng là ảo tưởng sẽ trở thành sự thật, tôi sẽ trả lại tất cả những hạnh phúc đáng ra em phải được nhận. Thế Ưu, chỉ cần em muốn cái gì tôi cũng sẽ cố gắng mang điều đó lại cho em. Đừng rời xa tôi, đừng đi Canada, tôi không thể để em cùng một chỗ với người đàn ông khác.

– Đừng nói thêm gì nữa... Nước mắt đã trào ra khỏi hốc mắt, sự tình đã đến mức này hần còn nói để làm gì nữa.

– Thế Ưu, xin lỗi, em muốn tôi phải xin lỗi bao nhiêu lần cũng được, để cho tôi bù đắp lại tất cả, tôi sẽ cho em biết em bên cạnh tôi có thể có được bao nhiêu vui vẻ, cho tôi cơ hội đi.

– Đừng nói nữa, đừng nói thêm gì nữa...

Hốc mắt y chưa xót, tâm lí bắt đầu dao động, y thật hận bản thân tại sao chỉ nghe Vũ Văn Liệt Tinh nói mấy câu lại mềm yếu muốn nhu thuận với hần, chính mình tại sao lại vô dụng như vậy! Cố gắng lấy lại dũng khí, y vẫn như cũ không rời đi Vũ Văn Liệt Tinh được.

– Thế Ưu, cầu xin em...

Vũ Văn Liệt Tinh luôn luôn cao ngạo mà nay ngay cả lời khẩn cầu cũng nói ra, phòng ngự trong tâm Kí Thế Ưu hoàn toàn sụp đổ, nếu nói y không hề nghĩ đến phút giây được ở bên cạnh Vũ Văn Liệt Tinh thì đó chính là lừa mình dối người.

– Thế Ưu, tôi ghen ghét với tất cả những người được em nở nụ cười, càng căm thù Ngụy Phách Uyển kia có thể khiến em cười. Tôi là một kẻ tiểu nhân hèn hạ, tôi là tên siêu cấp hỗn đản cũng được, nhưng mà tất cả những điều đó đều bởi vì tôi rất quan tâm đến em.

Hần tử tế hết sức chân thành, làm cho y không thể nghĩ rằng hần đang nói dối, biết y có biểu hiện mềm lòng, Vũ Văn Liệt Tinh yêu thương hôn lên môi y, nụ hôn triền miên kéo dài, nói ra những lời càng khiến y động tâm.

– Em trách tôi, hận tôi cũng không sao, cho tôi thời gian, tôi sẽ mang đến cho em cuộc sống hạnh phúc cả đời này, để cho chúng ta sống cuộc sống giống như những người đang yêu.

Nước mắt theo nhau rơi xuống, câu trả lời của y nhỏ đến mức chính mình cũng nghe không ra, nhưng mà Vũ Văn Liệt Tinh vẫn nghe được, cho nên hần một lần lại một lần hôn y, không ngừng lập lời thề:

– Tôi sẽ dùng tất cả khả năng mà thương em, sủng ái em, tôi muốn em có thể bên cạnh tôi cùng nhau trải qua cuộc sống tốt đẹp như trên thiên đường. Thế Ưu, em sẽ không phải hối hận.

Có phải hối hận nữa hay không y không biết, y chính biết chính mình lại nép vào lòng người đàn ông từng làm mình tổn thương rất nhiều này. Tương lai như thế nào, y một điểm cũng không thể nắm bắt.

Có thể qua hết đêm nay, hần lại giống như kẻ điên nói y ra đứng đường mà tìm người đàn ông khác, cũng có thể hần sẽ phát hiện hần lại phạm phải sai lầm nghiêm trọng như hồi đại học.

Nhưng mà y không có lí do nào để cự tuyệt, bởi vì đôi mắt Vũ Văn Liệt Tinh mang theo trong đó bao nhiêu là tuyệt vọng, phảng phất giống như là hần sợ y sẽ biến mất trước mặt hần, thậm chí sợ y sẽ rời bỏ hần.

Y tin ánh mắt này, còn hậu quả sau này ra sao, y tình nguyện đem chính cuộc sống của mình ra đánh cược.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

– Thế Ưu, ăn ngon không?

Ăn rất ngon, Vũ Văn Liệt Tinh tự mình xuống bếp nấu canh, bữa cơm tối chính là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong ngày. Vũ Văn Liệt Tinh mặc vào một cái tạp dề giống như bao người làm nội trợ khác, tạp dề tuy rằng chỉ một màu không có hoa văn, nhưng mà nhìn kiểu gì cũng cảm giác thấy anh mặc vào rất chỉ là kì quái, thậm chí còn có một chút... buồn cười.

Vũ Văn Liệt Tinh làm thức ăn rất khá, cũng nấu được các món rất đa dạng, hơn nữa anh còn không cho phép Kí Thế Ưu vào bếp phụ giúp, cố ý muốn để một mình mình làm tất cả.

Những ngày đầu tiên, thức ăn làm ra chỉ có thể dùng từ kinh khủng để hình dung, nhưng mà Vũ Văn Liệt Tinh sau khi theo chuyên gia dinh dưỡng học một buổi, bây giờ cũng làm được rất nhiều loại đồ ăn ngon lành đặc sắc.

Anh không làm bữa ăn đơn giản với hai món mà là một bàn thịnh soạn năm món mặn một canh nóng. Vừa nhìn thấy Kí Thế Ưu chút nữa bị hù xanh mặt, nhiều như vậy hai người làm sao có thể ăn hết, nhưng mà Vũ Văn Liệt Tinh mặc kệ, nói ăn như vậy mới có dinh dưỡng, bởi vì Kí Thế Ưu ôm lại rất là gầy.

Cái câu ôm vô thấy rất gầy đã biết tình trạng hiện tại buổi tối bọn họ ngủ cùng một chỗ. Vũ Văn Liệt Tinh cười bưng lên tô canh, mùa hè nóng nực, anh nấu một nồi canh khổ qua hầm, vừa để ăn lại ngon miệng, sau đó tiện thể kéo y ngồi sát bên cạnh ép ăn thêm một chén cơm, nhưng mà chỉ có cơm cùng thức ăn tự nhìn lên trần nhà.

– Ăn không nổi đâu, em cũng không phải là heo.

Kí Thế Ưu cất tiếng oán giận, Vũ Văn Liệt Tinh thiếu chút nữa bật cười

– Em không phải heo, nhưng nếu thật sự có con heo đáng yêu như vậy anh nhất định sẽ bắt một con đem về nhà nuôi.

Kí Thế Ưu trừng mắt lườm anh một cái, Vũ Văn Liệt Tinh, khí tức Vũ Văn Liệt Tinh trở nên gấp gáp, buông chén xuống, trong mắt tràn ngập lửa tình, trong nháy mắt làm cho Kí Thế Ưu một trận sợ run, bởi vì Vũ Văn Liệt Tinh chồm qua hôn y.

– Đang... đang ăn cơm... Y nhỏ giọng kháng nghị.

– Đừng ăn, anh đợi không được rồi. Vũ Văn Liệt Tinh bế bổng y, đi thẳng vào phòng.

– Đó là cơm anh làm mà!

– Anh không cần, cho nên em cũng không cần quan tâm.

Cái này đại biểu cho chuyện cơm nước có thể ngưng ở đây được rồi.

Vũ Văn Liệt Tinh chẳng muốn nói nữa, trực tiếp đặt y lên giường, bàn tay to đã xoa nắn bộ vị tư mật giữa hai chân. Kí Thế Ưu nắm được chăn bông ở phía sau, thất lúng y đã tê dại, quần bị Vũ Văn Liệt Tinh kéo xuống tự bao giờ, áo cũng bị hất cởi ra, cả người trần trụi cuộn tròn trong lòng Vũ Văn Liệt Tinh.

Kể từ cái ngày nào đó, tựa như muốn chứng minh lựa chọn của y làm chính xác, Vũ Văn Liệt Tinh đối với y cứng chiều không thể đo được, anh trên giường thì nhiệt tình như lửa, ở dưới giường thì lại càng cung phụng y giống như y chẳng khác gì vương tử, tựa như muốn bù đắp cho y tất cả những thiệt thòi trước kia. Mức độ Vũ Văn Liệt Tinh nâng niu y đã vượt quá khả năng tưởng tượng của y rồi.

– Thế Ưu, anh phải đi rồi.

Quần quít giao triền, thời gian chậm rãi trôi qua, Vũ Văn Liệt Tinh thế nhưng không ngủ lại qua đêm, Kí Thế Ưu được anh ôm vào phòng tắm cọ rửa qua, cảm giác uể oải sau khi ân ái cơ hồ làm cho y không nhắc nổi hai mi mắt lên.

Đầu ngón tay ấm áp êm ái xẹt qua khuôn mặt y, Vũ Văn Liệt Tinh cúi đầu hôn trộm lên môi y, y có lần hỏi Vũ Văn Liệt Tinh vì sao cho dù rất trẻ vẫn không chịu ngủ lại.

Vũ Văn Liệt Tinh trả lời đại khái làm cho y cũng hiểu được chút ít “Anh mới tiếp nhận công ti, kì thật có rất nhiều tình huống phải xử lí. Anh cần phải về nhà xem báo cáo của mấy bộ phận gửi lên.”

– Anh đi.

Tiếng cửa đóng lại trong đêm tối thanh tĩnh rất vang, cơn buồn ngủ theo đó cũng bị cuốn đi. Kí Thế Ưu sờ sờ hơi ấm còn lưu lại trên giường, đây là nơi Vũ Văn Liệt Tinh mới nằm qua, không còn cảm giác nóng ấm của nhiệt độ cơ thể chỉ còn lại một chút hương vị đọng lại, trên người anh vốn mang theo một mùi thơm rất nam tính cứ thế ôn nhu mà bình thản rót vào trong mũi y.

Gắn bó với nhau đã hai tháng, thân thể quần quít, tâm linh hòa quyện, còn có Vũ Văn Liệt Tinh lúc nào cũng cười ôn nhu thủ thủ bên tai, tất cả những điều đó đập tan tầng phòng ngự cuối cùng trong trái tim y. Một mình trong đêm khuya, mùi hoa lãng đãng bay đến, Vũ Văn Liệt Tinh không chỉ có chăm sóc cho y mỗi bữa cơm mà còn biết Kí Thế Ưu dạo này đối với việc trồng hoa rất có hứng thú, anh ngày nào cũng đem về một bó hoa tươi, cắm ở đầu giường hai người.

Ngoài ban công thì có đủ loại hoa Kí Thế Ưu yêu thích, Vũ Văn Liệt Tinh cướp luôn quyền tưới nước, chắc đã có mấy khóm hoa nở rồi. Đi chân trần trên nền nhà lạnh lẽo, mở cánh cửa sổ thông ra ban công đã thấy những bông hoa trong chậu đã nở rộ mang theo một làn hương nồng nàn khiến người ta vui vẻ truyền tới.

Kí Thế Ưu cất xuống vài cành, để xuống bàn làm việc của Vũ Văn Liệt Tinh trước khi anh tới văn phòng, mặc dù không cùng làm chung một tầng lầu với nhau, cũng không cùng một bộ phận nhưng y tin tưởng tâm ý của y Vũ Văn Liệt Tinh nhất định sẽ cảm nhận rất sâu sắc.

Đối với lần đánh cuộc không kém phần ngọt ngào, ngây thơ và thuần khiết này, y hi vọng đoạn tình cảm giữa hai người có thể kéo dài thật lâu và thật xa, hi vọng Vũ Văn Liệt Tinh đừng vì công việc mà bạc đãi thân thể chính mình, càng hi vọng Vũ Văn Liệt Tinh không cần dùng phương pháp cung phụng vương tử đem ra áp dụng với y, bởi vì tình yêu thì phải cần cả hai người hòa hợp và tôn trọng lẫn nhau, chứ không phải chỉ duy nhất một người nâng niu một người.

Y thông báo với Hồ ca rằng y không nghỉ việc nữa, Hồ ca đang rất lo lắng cho y cũng cao hứng vô cùng, y lại như trước đắm nhận vị trí của mình.

Trong công việc nếu lấy chức vị và cấp bậc giữa y và Vũ Văn Liệt Tinh thì sẽ chẳng thể gặp mặt được nhau, như thế cũng tốt, Kí Thế Ưu không có cách nào là chính mình khi gặp Vũ Văn Liệt Tinh, sẽ chẳng dễ dàng giả bộ trước mặt Hồ ca.

Bởi vì không chắc chắn, sợ biểu lộ tình cảm của chính mình liền cảm thấy không gặp được cũng là chuyện tốt, ít nhất y không cần phải nói dối hay dấu diếm lừa gạt những người y tôn kính, hay những người quan tâm y, nhưng thật ra Hồ ca vẫn rất chú ý.

– Thế Ưu, dạo này tinh thần rất tốt, có phải gặp được chuyện gì siêu cấp tốt đẹp phải không? Ví dụ như là bổ thận tráng dương...

Hồ ca cố ý dùng ngữ điệu nghiêm túc làm cho Kí Thế Ưu cười, y cười rộ lên phi thường ôn nhu và đặc biệt, loại cảm giác này càng ngày càng mạnh. Trước kia Hồ ca vẫn luôn cảm giác được Kí Thế Ưu có loại khí chất có thể trấn an người khác rất đặc biệt, bây giờ lại giống như trên người lúc nào cũng tỏa ra một thứ ánh sáng nhu hòa đem người khác cuốn vào, ai đắm chìm trong đó cũng cảm giác được tinh thần vui vẻ sáng khoái, cả người thoải mái.

Nhất là khi y cười, từng có rất nhiều khách hàng thường gọi điện thoại đến trách móc, tất cả trách móc đó đều xoay quanh tại sao Kí Thế Ưu không thường xuyên đến văn phòng, cửa hàng của họ, khiến cho Hồ ca cười nói những khách hàng không được gặp Kí Thế Ưu thì đúng là thiệt thòi rất lớn.

Bất quá cũng phải nói, hẳn thật ra cũng có thể giải thích được tâm ý của những khách hàng đó, cảm giác Kí Thế Ưu so với thuốc ngủ... Còn muốn làm cho tâm thần người ta bình yên hơn.

Ngụy Phách Uyển cũng mang vẻ mặt ai oán gật đầu

– Đúng vậy, Hồ ca, tôi đi đến chỗ khách hàng nào, khách hàng đó cũng toàn dùng lời không khách khí hỏi tôi, hỏi Kí Thế Ưu như thế nào lại không tới? Anh ấy không đến thì cũng chẳng cần phiền tới cô...

Cô nói rất ai oán, khiến cho mọi người cười haha, Kí Thế Ưu cũng cười theo, nhưng mà khách hàng của y càng lúc càng nhiều là chuyện thật, có rất nhiều khách hàng giới thiệu thêm khách cho y.

Ngay cả Ngụy Phách Uyển cũng ghẹo y:

– Thế Ưu, nếu anh mà đi bán hàng đa cấp hay bảo hiểm hay làm trai bao, đảm bảo anh đếm tiền mệt nghỉ luôn.

Kí Thế Ưu biết tất cả chỉ là nói đùa cho vui, hôm nay có một khách hàng mới, mong là có thể trao đổi kĩ hơn để họ có thể hiểu thêm về sản phẩm, người đó là do một khách quen giới thiệu, hôm nay Kí Thế Ưu nhân tiện theo đó đến chào hỏi.

Vị khách hàng này hình như đã ở nước ngoài một thời gian rất lâu thành ra tiếng Trung nói không được tốt lắm, nhưng thật ra âm thanh của ông ta rất êm tai cùng phát âm cũng rất chuẩn mực.

Ông ta nói ông ta đã trên năm mươi rồi nhưng mà thoát nhìn thì chỉ giống khoảng 38, 39 tuổi, rất có khí chất, hiểu biết rất rộng, thoát nhìn giống như người trí thức lại rất chịu khó tìm tòi. Ông ta giới thiệu mình họ Tiêu, tên là Tiêu Trung Hòa.

– Đây là tổng giám đốc công ty các cậu?

Ông ta chỉ vào một quyển tạp chí kinh doanh, tạp chí đúng là có một bài phỏng vấn với Vũ Văn Liệt Tinh, ngực Kí Thế Ưu có chút nóng lên, tấm ảnh chụp được thần thái của con người phi thường đẹp trai anh tuấn Vũ Văn Liệt Tinh kia, điều này làm cho y nhớ tới đêm qua anh nằm bên người y trò chuyện.

– Uh, đúng là tổng giám đốc Vũ Văn của công ty chúng tôi.

– Anh ta nhìn qua vẫn còn rất trẻ tuổi, thật sự có thể quản lí được công ti các cậu sao?

Gặp khách hàng nói chuyện hình như mang theo chút ý tứ lo lắng, Kí Thế Ưu lập tức đưa ra những tài liệu đã chuẩn bị trước.

– Xin yên tâm, từ khi tổng giám đốc mới của chúng tôi tiếp nhận công ty, thành tích kinh doanh liền không ngừng tăng lên, hơn nữa quan hệ với những khách hàng cũ cũng rất tốt, có rất nhiều khách hàng mới vốn là do khách hàng cũ giới thiệu, chúng tôi tuyệt đối không làm những chuyện bán sản phẩm cho khách hàng rồi đột ngột đóng cửa hay để xảy ra các vấn đề phát sinh trong quá trình hậu mãi.

Kí Thế Ưu vừa nói đến những ưu điểm của sản phẩm, nhưng mà đối phương hình như ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng vẫn đưa ra những câu hỏi trọng yếu.

Sau khi nói nửa giờ, có người tới đón vị khách hàng này. Người đó bước đi có điểm nặng nề, nhìn ra được vốn là chân có tật, nhưng thân hình ông ta cao lớn, tóc bạc một nửa, ánh mắt như chim ưng, Kí Thế Ưu bị ánh mắt ấy quan sát tự nhiên có cảm giác bất an.

Tiêu Trung Hòa đứng lên cũng chỉ cao đến vai người này, ông ta đẩy người bên cạnh một cái nói:

– Anh đang định hù ai vậy?

Người đàn ông kia khoe miệng cong lên hơi mất tự nhiên, tay hai người chạm vào nhau rất nhẹ, từ sau khi người đàn ông này xuất hiện, hơi thở trên người Tiêu Trung Hòa càng trở nên nhu hòa, bầu không khí gần hai người cũng trở nên ngọt ngào hơn, Kí Thế Ưu tự nhiên cảm thấy hai người đàn ông này là người yêu của nhau, bởi vì Tiêu Trung Hòa chỉ nói một câu nhẹ nhàng mà có thể làm cho người đàn ông này lập tức đổi thái độ hướng y bất chuyện.

– Chúng ta lần sau sẽ bàn lại, Bob muốn đi mua một ít y phục Trung Quốc, tôi sẽ hẹn lại thời gian.

Lí Thế Ưu cho tới bây giờ chưa từng gặp người đồng tính lớn tuổi như vậy, mà lại còn là một đôi nữa, y nhìn theo bóng lưng bọn họ, trong khoảnh khắc tưởng như đang nhìn thấy bộ dạng chính mình khi về già cùng một chỗ với Vũ Văn Liệt Tinh.

Bởi vì rất hâm mộ cho nên cảm tình cũng tăng theo, ấn tượng của y đối với Tiêu Trung Hòa rất sâu. Ngày hôm sau, Tiêu Trung Hòa gọi điện thoại cho y, ông ta hỏi khi nào có thể gặp, y nhân tiện buổi chiều cũng không có làm gì bèn ấn định thời gian luôn.

Quá trưa, Tiêu Trung Hòa mặc bộ y phục mang phong vị cổ điển, làm cho ông ta mới nhìn qua rất có khí chất, ông ta nói vì ngày hôm qua phải về sớm rất áy náy, sau đó bắt đầu nói chuyện phiếm, nói đến xế chiều cũng chẳng có bất kì chuyện gì liên quan đến sản phẩm, chỉ hỏi tình hình trong công ti y.

Mặc dù hình như không thể kí hợp đồng, nhưng Kí Thế Ưu cùng nói chuyện phiếm với ông ra cũng rất hào hứng, ông ta nói ông ta chỉ làm việc ở Đài Loan 5 năm, sau đó lại có việc rời đi, cùng với một người bạn ra nước ngoài.

– Chính là người bạn ngày hôm qua à?

Kí Thế Ưu sau khi hỏi xong cũng cảm thấy hơi hối hận, đây dù sao cũng là chuyện riêng của người ta, y không nên hỏi nhiều như vậy.

Tiêu Trung Hòa ngược lại cười rộ lên:

– Cậu nhìn ra rồi à, uh, đúng là cùng người đó ra nước ngoài...

Ánh mắt nhìn về nơi xa xăm, mặc dù không có tiếng thở dài nhưng mà Kí Thế Ưu cảm giác tâm lí ông ta mang theo tiếng thở dài trầm lắng, hình như chuyện cũ có rất nhiều tiếc nuối, làm cho ông ta không có cơ hội sửa chữa, cũng không kịp đền bù.

– Có rất nhiều chuyện xảy ra, tôi... thật sự không phải là một người đàn ông tốt, không có dũng khí vứt bỏ những thứ đang có, cũng không có dũng khí theo đuổi tình yêu, thành ra mới làm cho mọi chuyện hư hết, cuối cùng lại làm cho người bên cạnh bị thương.

Nghe như có chuyện phức tạp trong đó, Kí Thế Ưu không có lên tiếng, Tiêu Trung Hòa ngược lại khàn khàn cười rộ lên:

– Người xưa nói nghe ông già nói chuyện rất nhàm chán, cậu nghe một chút là được rồi. Tổng giám đốc Vũ Văn của các cậu nhìn cũng đẹp trai như trong hình à? Nhất định sẽ có rất nhiều cô gái hâm mộ rồi.

Có lẽ là cảm giác thân thiện tỏa ra từ Tiêu Trung Hòa, có lẽ là chính y cùng Vũ Văn Liệt Tinh cũng đã giải tỏa hết những nghi ngờ, y nói ra mình cùng Vũ Văn Liệt Tinh từng là bạn thời đại học.

Tiêu Trung Hòa tỏ vẻ ngạc nhiên, Kí Thế Ưu nói càng nhiều những điểm tốt của Vũ Văn Liệt Tinh, Tiêu Trung Hòa nghe đến mê mẩn, tựa như việc này đối với ông ta cũng rất thú vị. Đến tận tối, Tiêu Trung Hòa nói muốn mời y ở lại ăn cơm, bởi vì y làm cho ông ta nghe ra những điều thật thú vị, Kí Thế Ưu lúc này mặt mũi đỏ bừng lên.

Chính mình không biết bị làm sao lại đi nói loạn cả lên, đến cả Vũ Văn Liệt Tinh có sức hấp dẫn với Ngụy Phách Uyển thế nào cũng nói ra, nói tới mức hoa bay tán loạn, chính mình quả thực đúng là thổi phồng Vũ Văn Liệt Tinh tới tận trời mà.

– Không được, tôi phải về rồi

– Không có gì đâu, tôi vẫn còn muốn nghe cậu kể mà, thành thật mà nói...

Tiêu Trung Hòa mặt đỏ ửng, cũng là do trên người Kí Thế Ưu có loại khí chất khiến cho người ta cảm giác yên tâm, cho nên ông ta mới nói ra:

– Tôi vốn là người một nhà với tổng giám đốc Vũ Văn của các cậu, khi còn bé đứa trẻ đó bám tôi rất chặt, nhưng từ khi tôi đến nước Mỹ, bởi vì lúc ấy bỏ theo một người đàn ông khác chẳng phải là chuyện về vang gì, cũng liền cắt đứt liên lạc với tất cả những người trong nhà. Thật vất vả mới có thể quay về Đài Loan, nhưng mà chuyện xưa thì vẫn còn rất sợ, thành ra mời cậu tới để giới thiệu sản phẩm chứ mục đích chính là muốn được nghe những chuyện của Liệt Tinh.

Những lời này nói ra tuy rất ấp úng, nhưng lại rất giống như là nói thật, Kí Thế Ưu kinh ngạc nói không nên lời, nhưng mà y đúng là chưa bao giờ nghe Vũ Văn Liệt Tinh nói về những chuyện dính dáng tới bậc

cha chú trong nhà, chỉ mơ hồ nghe nói mẹ anh vốn là một người rất khắc nghiệt, nhưng mà chưa bao giờ nghe qua những chuyện về cha anh.

– Cùng chúng tôi ăn cơm đi.

Tiêu Trung Hòa đỏ mặt làm cho Kí Thế Ưu không đành lòng cự tuyệt, vừa nghe Kí Thế Ưu đồng ý, Tiêu Trung Hòa hết sức phấn khởi, liền gọi điện thoại cho người tình của ông ta đến dùng cơm chung, sợ cơm ở đây Kí Thế Ưu không vừa miệng lại đặc biệt lựa một nhà hàng xa hoa khiến cho Kí Thế Ưu càng chẳng thể khước từ.

Trong bữa ăn tất cả những câu hỏi ông ta đều xoay quanh chuyện Vũ Văn Liệt Tinh, Bob ở một bên ăn cơm, cũng không đáp lời, nhưng mà mỗi lần nghe đến những chỗ cảm động, Tiêu Trung Hòa nước mắt đều rơi xuống vỗ Bob một chút

– Anh nghe thấy chưa, đứa trẻ đó bây giờ rất khá.

Về mặt Bob thản nhiên, trả lời cũng rất tỉnh táo:

– Nó tất nhiên sẽ không có việc gì rồi, A Trần nhất định chăm sóc nó rất tốt.

– Anh nói cái gì vậy, giống như là anh không cần vậy đó.

Tiêu Trung Hòa nghiêm mặt.

Bob ngược lại bình tĩnh đến lạnh băng:

– Em bớt quan tâm một chút, làm cho A Trần kích động lên, em cũng chẳng biết cô ta sẽ làm ra chuyện gì đâu.

Người kia thốt ra những lời này, Tiêu Trung Hòa ngược lại trầm mặc, ông ta cúi đầu không nói, Bob nắm lấy tay ông dưới bàn, khi hai người đó ngọt ngào với nhau lan cả vào không khí đốt cho mặt mũi Kí Thế Ưu đỏ bừng lên.

Y yên lặng thưởng thức đồ ăn, Kí Thế Ưu nhìn trộm Bob một chút. Về mặt ông ta rất lãnh khốc, hình như đối với những lời y nói cũng không muốn nghe, cũng giống như ăn mà chẳng thiết tha gì đến mùi vị, dùng được một chút liền ngưng. Nhưng mà Tiêu Trung Hòa thì hỏi rất nhiều, hình như chỉ cần là chuyện có liên quan đến Vũ Văn Liệt Tinh thì ông ta đều muốn biết.

Cơm nước xong cũng đã trễ, Kí Thế Ưu trở về nhà, y trước đó có gọi điện thoại nói Vũ Văn Liệt Tinh sẽ cùng ăn cơm với khách. Cứ tưởng rằng anh sẽ không đến, nghĩ không ra khi trở về vừa mở đèn lên đã thấy Vũ Văn Liệt Tinh đang ngồi trên ghế Salon, Kí Thế Ưu cởi giày bình tĩnh đến bên người hỏi:

– Tại sao không bật đèn, có chuyện gì à?

– Không có việc gì!

Sắc mặt Vũ Văn Liệt Tinh không có gì giống như là chẳng có chuyện, sắc mặt anh xanh mét, ngồi một mình trong bóng tối, cho dù người nào nhìn thấy thì đều biết trong lòng anh có việc.

– Rốt cuộc làm sao vậy,

Lời Kí Thế Ưu nói ra càng mềm mại hơn.

Vũ Văn Liệt Tinh vẫn trả lời như cũ:

– Không có việc gì đâu.

Nghĩ không muốn ép anh, bởi vì Vũ Văn Liệt Tinh đã không muốn nói, y cũng chẳng có cách nào buộc anh nói ra, Kí Thế Ưu nghĩ muốn xua đi không khí buồn bực này, liền vui vẻ nói:

– Hôm nay em gặp một người nhà của anh...

Y còn chưa nói xong, Vũ Văn Liệt Tinh cả người nhảy dựng khỏi ghế salon, âm thanh anh kinh hoàng đến cực điểm:

– Người nhà? Mẹ anh sao?

Thần thái anh kích động làm cho Kí Thế Ưu bị hù dọa không ít, y lắc đầu nói:

– Không phải, là người chú bác gì đó của anh, tên là Tiêu Trung Hòa.

Vũ Văn Liệt Tinh thân hình như bị điện giật, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, thanh âm rõ ràng càng lúc càng kì quặc

– Anh không có người chú nào cả.

– Nhưng mà ông ta nói...

– Anh nói anh không có, em không nghe thấy sao?

Khẩu khí khi anh nổi giận rất sắc bén, Kí Thế Ưu đã rất lâu chưa từng nghe qua anh dùng ngữ khí lãnh khốc như vậy nói chuyện với mình, tâm lý y bị thương. Nhưng mà y so với trước kia càng có dũng khí để nói ra suy nghĩ của chính mình.

– Anh có cần dùng cách này để nói chuyện không, Tiêu Trung Hòa ông ta hình như rất quan tâm đến anh, nếu như không có quan hệ với anh, như thế nào lại muốn biết tất cả những chuyện liên quan đến anh.

Vũ Văn Liệt Tinh trở nên ngang ngược:

– Quan tâm anh? Anh có nghe lầm không? Một người xa lạ dựa vào cái gì mà đòi quan tâm anh, ông ta có nói cho em biết ông ta rời khỏi Đài Loan như thế nào không? Ông ta câu dẫn chồng của người khác, sau đó bỏ trốn theo người đàn ông đó, bỏ lại một đồng rối rắm, còn có một đồng chuyện không ai ngờ tới đến bước đường cùng mới phải bỏ đi.

Anh tuy không nói anh không biết Tiêu Trung Hòa, nhưng từ những nói giận dữ của anh có thể thấy anh biết Tiêu Trung Hòa là ai. Kí Thế Ưu hiểu tất cả rồi, tại sao trước kia không thể hiểu được Vũ Văn Liệt Tinh, cũng như không thể lý giải được tất cả những hành vi khó hiểu của anh.

Tại sao Vũ Văn Liệt Tinh chưa bao giờ nhắc đến cha anh, tại sao chính mình rất thích nhưng lại không bao giờ thừa nhận, cho dù bây giờ cho dù đã cùng chung chăn gối, Vũ Văn Liệt Tinh chưa từng đề cập đến cái gọi là tình yêu, chỉ nói anh sẽ thương y, nâng niu y mà thôi, lời thề của anh cho tới bây giờ cũng không bao gồm tình yêu trong đó.

– Cha anh vốn là người đồng tính sao, Liệt Tinh?

Vũ Văn Liệt Tinh hai mắt sáng quắc, thân thể cứng ngắc, không thêm trả lời.

Sự trầm mặc của anh chẳng khác nào câu trả lời cho y, Kí Thế Ưu khóc, y đối với Vũ Văn Liệt Tinh có biết bao nhiêu là yêu thương, cũng biết Vũ Văn Liệt Tinh bị y thu hút như thế nào, chính là bởi vì điều này cho nên Vũ Văn Liệt Tinh mới có thể một lần lại một lần đem y đẩy ra, bởi vì anh không thể cho phép bản thân đi chung con đường không có đường lui giống như cha mình.

Chính là bởi vì chịu sự hấp dẫn của y, Vũ Văn Liệt Tinh ra sức loại bỏ hết tất cả những người xung quanh y, ghen ghét với bất cứ người đàn ông nào có thể lọt vào tầm mắt của y, nhưng mà cũng vì chuyện của cha cho nên một lần lại một lần hung hăng đẩy y ra, để cho y hứng chịu những tổn thương cùng thống khổ.

– Chúng ta còn có thể bên nhau được bao lâu?

Kí Thế Ưu nhanh chóng hiểu được rồi. Khi đại học, cho dù trái tim tan nát anh vẫn dùng hết thủ đoạn hèn hạ để đuổi y đi, nhưng bởi vì vẫn lưu luyến y cho nên vẫn giám sát hết thấy. Tới khi y ra đời, Vũ Văn Liệt Tinh dần không khống chế nổi dục vọng muốn được cùng y một chỗ, nhưng anh khi nào sẽ lại đẩy y ra, có thể ngay cả anh cũng không biết.

Vũ Văn Liệt Tinh hít sâu một hơi, lời nói bình tĩnh trở lại.

– Em đang nói cái gì, anh nghe không hiểu.

Kí Thế Ưu vô lực ngồi trên sàn nhà, bởi y rốt cuộc đã hiểu được một việc. Bất luận y cùng Vũ Văn Liệt Tinh có bao nhiêu nồng nàn khăng khít, y và Vũ Văn Liệt Tinh cũng sẽ không thể dài lâu, chỉ cần Vũ Văn Liệt Tinh không chịu thừa nhận anh thương y, bọn họ vĩnh viễn không có kết cục.

– Anh yêu em không, Liệt Tinh?

– Đừng hỏi ngu ngốc như vậy!

Vũ Văn Liệt Tinh cất giọng nặng nề.

– Anh có bao giờ nghĩ chúng ta sẽ bên nhau đến già không?

Vũ Văn Liệt Tinh ngay cả trả lời cũng không muốn đáp lại:

– Cái này có liên quan gì sao?

– Tại sao anh không trả lời thẳng với em?

Y chỉ muốn một câu trả lời đơn giản là yêu thôi mà.

– Em phiền quá đi!

Vũ Văn Liệt Tinh lớn tiếng rít gào, thanh âm không ngừng quanh quẩn trong phòng, anh gào thét chẳng khác gì người điên, cũng giống như nước lũ dâng lên không ngừng, bao nhiêu giận dữ tích tụ cả đêm đều bạo phát.

– Chúng ta có thể bên nhau bao lâu không phải chuyện tôi có thể khống chế, em đã hỏi rồi tôi cũng nói cho em biết, chỉ tới hôm nay thôi, ngày mai hai người chúng ta không còn quan hệ gì nữa, không cho em mang hoa vào phòng làm việc của tôi, không được đến phòng làm việc gặp tôi, cái gì cũng không được, tôi với em ngày mai toàn bộ chấm dứt.

Kí Thế Ưu đôi môi trắng bệch run rẩy, nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra đáp án dĩ nhiên lại là ngày hôm nay, Vũ Văn Liệt Tinh sau khi gầm rú, đột nhiên kéo phắt y dậy, hôn lên môi y, xô y xuống ghế salon, dùng tay xoa nắn lên người y đến phát đau. Y dùng sức đẩy anh, thân thể Vũ Văn Liệt Tinh giật mình rung động, tiếp tục lùa tay vào trong quần áo, hung hăng nhéo một cái thật mạnh lên đầu nhũ y.

Y đau đớn kêu lên, mạnh mẽ đẩy Vũ Văn Liệt Tinh ra, Vũ Văn Liệt Tinh té một ghế salon đối diện, những lọn tóc đen phủ kín hai mắt, nhìn giống như con thú bị dồn vào bước đường cùng.

– Em, đều là em. Tôi nếu không gặp em thì cả đời này tôi đã có thể bình bình thản thản mà sống qua!

Vũ Văn Liệt Tinh gào rú như cuồng phong bạo vũ kéo tới, mỗi một chữ một câu đều chứa đựng hận ý mãnh liệt, nhưng chẳng thể tự mình ngăn bản thân không được điên cuồng yêu thương, lưu luyến si mê Kí Thế Ưu.

– Tôi hận em, Kí Thế Ưu, em làm tôi phải lạc đường, thậm chí còn mang theo cảm giác có thể cứ như vậy là tốt lắm rồi, đã quên đi vết xe đổ, quên đi hết thấy, thậm chí nghĩ muốn được có em bên cạnh, biết rõ ràng chính mình không thể làm như vậy nhưng tối nay vẫn đến chỗ của em, chỉ vì muốn nhìn thấy em...

Kí Thế Ưu rót nước mắt, y vì Vũ Văn Liệt Tinh rơi nước mắt không biết bao nhiêu lần, đến tận cùng đã khóc bao nhiêu lần, ngay cả chính mình cũng không đếm được.

Y từng giận chính mình bị Vũ Văn Liệt Tinh lừa dối, thậm chí còn đánh mất cả niềm vui sống, ngay cả cười cũng không cười nổi, khóc cũng chẳng thấy nước mắt rơi ra, nhưng mà nước mắt y hôm nay chảy ra vì là Vũ Văn Liệt Tinh, y chưa bao giờ biết Vũ Văn Liệt Tinh có bao nhiêu là quan tâm đến y, mà y lại chính là sự thống khổ rất lớn của Vũ Văn Liệt Tinh.

– Liệt Tinh

Y gắt gao ôm lấy Vũ Văn Liệt Tinh, Vũ Văn Liệt Tinh hung ác đẩy y ra, giống như dã thú giương nanh múa vuốt

– Em là đồ ngu, chỉ vài lời ngon tiếng ngọt liền ngoan ngoãn nghe lời, ngay cả trên giường cũng chủ động mở hai chân ra, thật ra thời đại học tôi chỉ là lơ chơi thành nghiện, cho nên mới tìm lại em, bây giờ trò chơi đã chấm dứt. Bây giờ em muốn đi đến Canada hay là Mỹ hay bất cứ nơi nào thì cứ việc đi, tôi chơi em đã chán rồi.

Anh càng mắng càng khó nghe, Kí Thế Ưu khóc càng lớn, bởi vì khuôn mặt Vũ Văn Liệt Tinh càng lúc càng vằn vẹo, nhưng như đang cố ép mình phải nói ra những lời càng khó nghe càng tốt, tốt nhất là có thể đen y đẩy ra thật ra, làm cho chính mình không còn cơ hội để lưu luyến.

– Đủ rồi, không cần kéo dài nữa, chúng ta cứ vậy mà chia tay đi.

Cũng nhìn không được vẻ mặt và côi lòng tan nát của Vũ Văn Liệt Tinh, Kí Thế Ưu chủ động đưa ra lời chia tay. Vũ Văn Liệt Tinh rất cuộc mở miệng, nhưng vẻ mặt anh chỉ toàn một mảnh mờ mịt, bóng lưng anh khi xoay người rời đi mang theo sự cô độc lẫn tuyệt vọng.

Kí Thế Ưu mở miệng ra muốn gọi anh lại. Nhưng mà lời muốn nói nghẹn lại trong cổ họng không cách nào thoát ra, ngược lại nước mắt cứ thế rơi xuống càng nhiều.

Vũ Văn Liệt Tinh hình như cảm giác thấy tâm tình của y, anh quay trở về ôm y dậy, bá đạo chiếm cứ y rồi lại rời đi.

Ngày hôm sau Lí Thế Ưu xem báo mới biết được Vũ Văn Liệt Tinh cùng với một người trong tập đoàn Thiên Kim đính hôn với nhau, hai người trai tài gái sắc hết sức xứng đôi, Kí Thế Ưu si ngốc nhìn hình ảnh trên tạp chí, Vũ Văn Liệt Tinh trong hình đang tươi cười, nhưng mà bộ dạng đang cười của anh hoàn toàn khác so với khi bọn họ ở chung, anh cười rất công thức, giống như lễ đính hôn này cũng chỉ là một công thức kết hợp mà thôi.

Đây mới chính là con đường mà Vũ Văn Liệt Tinh lí trí lựa chọn, vương tử một tập đoàn lớn kết hôn với thiên kim tiểu thư một tập đoàn khác, kết hợp lợi ích kinh doanh của cả hai bên, mở rộng bản đồ sự nghiệp.

Kí Thế Ưu tinh thần bị đả thương buồn bã. Vũ Văn Liệt Tinh vốn vẫn cho rằng chính mình sẽ bình thản trải qua nhân sinh thế sự, nhưng anh ở đại học sau khi biết y, hai người tự đáy lòng đều bị đối phương hấp dẫn. Vũ Văn Liệt Tinh không dám thừa nhận đoạn tình cảm này, y lại vì sự tổn thương mà Vũ Văn Liệt Tinh đem lại bỏ đi.

Hai người càng lúc càng xa, chỉ là ánh mắt Vũ Văn Liệt Tinh chưa bao giờ tách khỏi người y, mà y thì vẫn luôn yêu Vũ Văn Liệt Tinh, hai người nếu thật sự ở bên cạnh nhau thì sẽ có bao nhiêu là tốt đẹp. Song đối với cả hai người bọn họ mà nói, đó chính là giấc mộng mà cả hai khó có thể với tới.

Vũ Văn Liệt Tinh hi vọng có thể ném trái cảm giác ngọt ngào, mà y cũng không thể kháng cự được lực hấp dẫn ấy, vì vậy hai người nhất thời hòa vào nhau, mộng đẹp lúc nào cũng ngấn ngủ, vẫn còn cả một cuộc sống khắc nghiệt mà bọn họ phải đối mặt.

– Thế Ưu, tinh thần của cậu lại rất kém.

Hồ ca vừa vào phòng làm việc đã nói với y như vậy. Y khóc đến hai mắt sưng lên, cho dù đã chườm đá lạnh vẫn không che dấu được mí mắt sưng to, y cầm lấy tập tài liệu lấy có muốn ra ngoài tiếp xúc khách hàng bởi chỉ cần ở lại văn phòng, mọi người lại bắt đầu đoán tại sao mắt y lại sưng như vậy.

Y chạy đến vài chỗ, nhưng mà hai mắt đều thất thần, về đến nhà Vũ Văn Liệt Tinh đã không còn nữa, chỉ có tiếng hít thở của y trong tĩnh lặng.

Vũ Văn Liệt Tinh chẳng hề lưu lại bất kì đồ vật gì ở đây, trong tủ quần áo chẳng có lấy một cái áo của anh, chén bát cũng dùng chung với Kí Thế Ưu, anh chẳng lưu lại bất kì dấu vết nào, giống như anh đã sớm biết chính mình không có khả năng kéo dài khoảng thời gian được chung sống cùng Kí Thế Ưu.

Thì ra anh lại hận y sâu đến như vậy, nhưng mà Kí Thế Ưu lại không mấy may nào hận anh được.

Mấy ngày nay, Vũ Văn Liệt Tinh đúng là đã cho y cuộc sống giống như mơ, anh cưng chiều y, nâng niu y, đem y trở thành bảo bối trong tay, Vũ Văn Liệt Tinh từng nói sẽ cho những ngày này trong cuộc sống của y đều giống như đang sống trên thiên đường.

Anh cũng không có nói dối, anh làm tất cả khả năng để có thể biến cuộc sống của hai người đẹp hơn cả giấc mơ.

Chỉ bất quá tỉnh mộng rồi, bọn họ cũng nên trở về với thế giới thực, Vũ Văn Liệt Tinh như cũ vẫn là thân phận vương tử của một đại tập đoàn, mà y chỉ là một nhân viên bé nhỏ chẳng ai biết tới ở trong cái tập

đoàn đó mà thôi.

Mở bung cửa sổ ngoài ban công, nghe từng đợt hương hoa đưa tới, y ngồi xổm xuống vùi đầu vào giữa hai chân để cho hương hoa vỗ về sự đau lòng của y trong lúc này.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Kí Thế Ưu nụ cười càng thêm nhợt nhạt, y không giống như trước để tình cảm vây hãm, ngược lại khí chất càng trở nên nhu hoa thánh khiết.

Bởi vì càng hiểu rõ hơn thân thể Vũ Văn Liệt Tinh, cũng rõ ràng cá tính của anh, hơn nữa Vũ Văn Liệt Tinh quả thật cũng rất tuân thủ lời anh đã hứa – Khi hai người ở bên nhau sẽ dùng mọi khả năng nâng niu y, cho nên y không có hận cũng chẳng có oán.

Hết thấy dấu vết của Vũ Văn Liệt Tinh đều khắc sâu trong lòng y, tất cả những oán hận đều được kỉ niệm dịu dàng xóa tan. Tuy rằng y cùng Vũ Văn Liệt Tinh mặc dù làm chung một công ty nhưng mà kể từ lần đó hình như chưa bao giờ gặp lại, đôi khi chỉ ngẫu nhiên bắt gặp bóng lưng thoáng qua ở góc ngoặt xa xôi.

Thông tin Vũ Văn Liệt Tinh cùng tiểu thư tập đoàn Thiên Kim đính hôn thì được các tạp chí cập nhật hàng ngày, trái tim y như có bàn tay thò vào bóp nát, tất cả những đớn đau ngay sau đó cũng được trấn an mà tan ra, giống như y cũng phải tự thừa nhận chuyện đến mức này cũng không có cách nào thay đổi.

– Hồ ca, tôi tìm được việc khác rồi.

Y dồn tất cả tâm trí vào trong công việc, Hồ ca mặc dù cảm giác được y có điều gì đó lạ lùng, nhưng mà công việc của y vẫn bình thường, không uể oải giống như trước, thật sự nhìn không ra được vấn đề ở đâu, cho nên Hồ ca cứ tưởng mình nghe lầm.

Mối quan hệ với khách hàng của y cũng có sự thay đổi, đầu tiên là những vị khách hàng lớn tuổi rất hữu lễ hỏi thăm, bây giờ thì liên tục có những khách hàng trẻ tuổi cũng suốt ngày gọi điện thoại đến công ti, hỏi về thời gian Kí Thế Ưu sẽ đi nước ngoài, trong đó có một vị khách họ Chương đặc biệt nóng ruột.

Ban đầu ông chủ trẻ họ Chương điều kiện trong nhà xem ra cũng không tồi, nhưng mà anh ta mang sẵn trong người dòng máu nổi loạn, lão cha kinh doanh buôn bán truyền thống, anh ta lại càng muốn làm khác, tình nguyện mết chết cũng không chịu về nhà, mặc dù buôn bán chẳng bao nhiêu tiền nhưng rất vui vẻ tự tại.

Nhưng mà sau khi ông Chương bệnh nặng, mấy người em trong nhà gánh không nổi trọng trách, ông chủ Chương cần anh ta trở về tiếp quản cơ nghiệp.

Anh ta không cam lòng nhưng vẫn phải trở về, đem công ti ra chỉnh đến mức người ngả ngựa đổ, làm cho những thành viên trong gia đình cũng muốn nổi điên lên, anh ta cá tính không sợ trời không sợ đất thiếu chút nữa đem chính lão cha nhà mình làm cho tức giận mà chết.

Ông chủ Chương còn nói, ông không bệnh chết thì cũng bị đứa con này làm cho tức chết.

Hơn nữa anh ta còn kiên trì muốn đổi nhà cung cấp trước kia, kí hợp đồng mới với Kí Thế Ưu, làm đắc tội với không ít người trong công ti, nhưng nghĩ không ra sau khi đổi sang sử dụng sản phẩm do Kí Thế Ưu cung cấp năng suất tiêu thụ sản phẩm công ti họ lại tăng mạnh, việc kinh doanh trì trệ mấy năm qua dưới một tay của anh ta mà khởi sắc trở lại, lợi nhuận tăng cao, lấy lại được sức sống. Bây giờ anh ta muốn làm gì cũng không ai dám ngăn trở.

Ông chủ Chương vốn nói ông ta có ngày sẽ tức chết trên giường bệnh, bây giờ gặp ai liền phỉnh râu, khen ngợi con mình có bao nhiêu là ưu tú, ông sớm biết nó nhất định cũng giống như mình, nhất định sẽ kế thừa được khả năng kinh doanh của mình.

Mà ông chủ trẻ họ Chương có một việc rất muốn làm, chính là muốn Kí Thế Ưu chuyển sang công ti anh ta, như lời anh ta vẫn nói thì Kí Thế Ưu muốn chức danh nào cũng có thể, dù sao anh ta đúng là xem Kí Thế Ưu rất vừa mắt, không có Kí Thế Ưu anh ta cũng chẳng muốn làm việc.

Chuyện này nghiêm trọng tới mức ông chủ Chương muốn gơ chân, từ trên giường bệnh cũng phải chồm dậy, còn tự mình đích thân đi đến công ti Kí Thế Ưu, nghĩ muốn nhìn xem Kí Thế Ưu này rốt cuộc là loại người như thế nào, lại có thể bắt cóc được thằng con bú đờn binh còn hơn quỉ sứ của mình.

Vừa thấy Kí Thế Ưu từ trong cửa đi ra gật đầu mỉm cười, sau lại bắt đầu tự giới thiệu, nụ cười hòa nhã ôn nhu đó còn muốn xoa dịu lòng người hơn cả gió xuân, hơn nữa kiên trì muốn đưa ông trở về bệnh viện, để tránh ảnh hưởng đến bệnh tình, lại còn chăm sóc tỉ mỉ, bộ dạng so với thằng con mình còn muốn giống con ông hơn.

Điều này làm cho những lời mắng chửi khó nghe mà ông chủ Chương chuẩn bị sẵn cũng chẳng thể nói thành lời, ban đầu còn chuẩn bị mà đến, định nói cho con hồ li tinh không biết xấu hổ Kí Thế Ưu này một trận. Trên đường Kí Thế Ưu đưa ông trở về bệnh viện, ông ngược lại thở vắn than dài, nói không dứt lời, nói đều là ông không có phúc chẳng thể có đứa con như y.

– Cậu cũng biết A Đình con tôi đó, bắt quá từ thời học đại học, nó gọi điện thoại cho tôi nói nó là người đồng tính, hẳn cần phải tham gia vào câu lạc bộ những người đồng tính, sau đó kéo nguyên nhóm đội viên rầm rầm rộ rộ đến nhà tôi thảo luận hoạt động, thành lập câu lạc bộ tên Mĩ Kỳ, trên thực tế chính là A Đình cố ý làm cho lão cha này mất mặt.

Vừa thản nhiên nói ra vừa thống khổ lắc đầu:

– Tôi còn biết như thế nào nữa! Dù sao nó cũng là đứa con tài hoa nhất của tôi. Tôi nói được rồi, nếu thích đàn ông cũng không thành vấn đề, tìm ai con nhà lành một chút, nó vậy liền quen những người xăm trổ đầy mình, cậu xem, nó đúng là cố ý công kích tôi, chẳng biết kiếp trước tôi có nợ nần gì với nó mà bây giờ bị nó làm cho tức giận đến mức này.

– Kêu nó về kế thừa sự nghiệp gia đình, thật vất vả mới đưa mọi việc vào quỹ đạo được, nó tự nhiên nói nó không muốn làm nữa, dù sao tiền kiếm cũng đủ rồi, cứ tiếp tục mô hình như vậy mà làm cũng sẽ tự động có tiền, nói tôi kiếm người khác làm. Cả đời tâm huyết của tôi, rõ ràng có một đứa con cũng rất phù hợp, tại sao lại muốn để người khác làm?

– Sau đó nó dứt khoát nói thẳng ra, nói trừ khi cậu đến công ti, bằng không nó không làm! Cậu xem nó lại còn uy hiếp tôi, tôi làm cha nó mà phải chịu bao nhiêu là uất ức, cuộc sống có ý nghĩa gì nữa! Không bằng trong bệnh viện chết phúc đi chứ sống làm gì nữa.

– Ông chủ Chương, ông còn trẻ, hơn nữa cậu chủ Chương cũng chỉ bắt quá nói miệng như vậy thôi, ông không cần để ý đâu.

Chương Tùng Minh vẽ mặt thỉnh cầu

– Cậu có thể không phải là người đồng tính, nhưng mà cậu có thể khuyên nó vài câu không, nó hình như rất nghe lời cậu, từ khi sinh nó ra tới giờ tôi chưa từng thấy nó dùng lời như vậy nói với bất kì ai.

Kí Thế Ưu bán sản phẩm cho bọn họ, hơn nữa còn hợp tác rất nhiều lần, Chương gia muốn đem tất cả những thứ trong công ti có liên quan đến sản xuất đổi mới lại toàn bộ. Đây là hợp đồng lớn nhất trong năm nay mà Kí Thế Ưu kí được, thật sự là rất không muốn đồng ý nhưng chẳng thể làm gì khác ngoài gật đầu.

Bất quá y phần lớn đều là đến bệnh viện gặp Chương Tùng Minh, dù sao ông cũng là người rất nhiều kinh nghiệm, những điểm nào không biết liền yêu cầu Kí Thế Ưu giải thích thật rõ những điểm khác biệt giữa sản phẩm của Kí Thế Ưu với những thứ đã có trong công ti, Kí Thế Ưu chẳng biết phải làm gì khác hơn là mỗi ngày lại phải tới bệnh viện.

Chương Đình chỉ cần biết khi nào y xuất hiện ở bệnh viện của lão cha thì cũng sẽ lập tức phóng tới bệnh viện. Vừa thấy Kí Thế Ưu tới, Chương Tùng Minh trên mặt khó khăn thế nào mặt mũi cũng lập tức hớn hở, nhất là thằng ranh con Chương Đình này, giờ giống như là vệ sĩ bên người, hơn nữa ánh mắt nó nhìn Kí Thế Ưu thấy mà ghê.

Chương Tùng Minh ngẫm nghĩ, thằng con Chương Đình của ông đúng là người đồng tính, nếu như nó có thể tìm được một người đỡ đần, trợ giúp nó, lại thêm con mình cá tính kích động, mặc dù có năng lực nhưng

chẳng tránh được va chạm, nếu có thể cùng với Kí Thế Ưu cá tính ôn hòa cùng một chỗ thì đúng là rất xứng đôi.

Quan trọng nhất là người nào ông nhìn vô cũng phải thấy vừa mắt một chút, đáng tiếc là năng lực nhìn người của thằng con quá tệ. Rõ ràng bề ngoài nhìn vô cái gì cũng tốt mà tại sao mắt nhìn người lại kém đến như vậy, lần nào cũng chọn người ông xem không vừa lòng chút nào, hơn nữa sau lưng lại còn nói những lời độc địa không ngờ, bao nhiêu nhiệt tình ban đầu của ông đều biến thành phiền não.

Rốt cuộc cũng đào ra được một người ưu tú như Kí Thế Ưu, nói đùa nếu Kí Thế Ưu có thể trở thành vợ của thằng con, ông tâm lý không những chẳng có kháng cự, ngược lại cảm thấy không tệ lắm. Nói tóm lại, nếu Kí Thế Ưu là con dâu ông thì ông đúng là rất có phúc.

Dù sao A Đình là con của ông, nếu có được một tình nhân tốt bên cạnh cũng đỡ được hòn đá đè nặng trong lòng, cho nên bây giờ chỉ cần mỗi lần ông gọi cho Kí Thế Ưu đến ông liền bốc điện thoại gọi luôn cho thằng con mình để nó đến trước chuẩn bị.

Chương Đình trước kia rất là ngỗ ngược, mặc kệ ông vĩnh rầu rùng mắt ra sao. Bây giờ lại ngoan ngoãn nhận sự trợ giúp của lão cha, lại còn ân cần thăm hỏi, so với bộ dạng bất hiếu lúc trước đúng là khác xa một trời một vực, đây đúng là phúc của Kí Thế Ưu mang lại.

– A Đình hả, lát mời Thế Ưu cùng ăn cơm đi.

– Dạ, ba.

Lại còn dùng khẩu hình cất tiếng cảm ơn, làm cho Chương Tùng Minh thiếu chút nữa bật cười.

Kí Thế Ưu cũng thấy bất tiện nhưng trước thịnh tình của Chương Đình cũng không thể từ chối cho nên hai người cùng đi ăn cơm. Lại thêm Chương Tùng Minh động tay động chân đặt sẵn một nhà hàng xa hoa để cho hai người có thể thưởng thức bầu không khí lãng mạn một chút.

Ông xem trên báo thấy nói nơi này là chỗ những người trẻ tuổi rất yêu thích, hi vọng thằng con nhìn thấy lão cha này vì sự nghiệp theo đuổi tình yêu của nó mà làm cho biết bao nhiêu chuyện, nó còn không lo hiểu thảo với ông thêm một chút, ít làm cho ông nổi cáu.

Hai người chạy xe đến nhà hàng, Kí Thế Ưu nhìn thấy mà nuốt không trôi, đây là nhà hàng rất cao cấp, thu nhập của y căn bản là chẳng thể đặt chân vào đây, đây là tài sản tập đoàn Tiểu Khai, chỉ có những ai mạnh gạo bạo tiền mới có thể đủ sức dùng cơm ở đây.

– Không hợp khẩu vị anh sao? Tôi nghe nói đầu bếp ở đây rất nổi tiếng đó.

Chương Đình thấy sắc mặt y không tốt, quan tâm hỏi.

– Ăn ngon lắm, chỉ là hôm nay nhiều việc nên tôi hơi mệt.

Kí Thế Ưu chậm rãi lắc đầu, sau lưng lại truyền đến ánh mắt chòng chọc, thời đại học y chung qui cho rằng đó vốn là do mình đa tâm, nhưng bây giờ y biết rõ, đó chính là do ánh mắt Vũ Văn Liệt Tinh không cách nào tự khống chế.

Trong nhà hàng xa hoa, Vũ Văn Liệt Tinh cũng đang đưa hôn thê bên tập đoàn Thiên Kim đến đây dùng cơm, vừa vận ngồi ngay sau lưng y, ánh mắt người sau lưng làm y giống như đang có một mũi nhọn ghim thẳng vào lưng.

– Thế Ưu, ba tôi ông rất thích anh đó, ông từ trước tới giờ chưa từng có thích bất kì người bạn nam nào mà tôi quen cả. Ông từng nói nếu tôi mà sống chung với người đàn ông nào thì ông ấy sẽ tự sát để tránh cho hai mắt khỏi bị ngứa.

Giọng điệu Chương Đình hết sức buồn cười làm cho Kí Thế Ưu nhin không được mà cười thành tiếng, bởi vì ấn tượng mà y biết về Chương Tùng Minh quả là người rất hào khí cùng thẳng thắn, chắc chắn sẽ nói ra những lời như thế này.

– Anh chắc cũng nghe ba tôi nói rồi. Tôi thích đàn ông. Thế Ưu, mặc dù trước khi tôi cũng quan hệ bữa bãi để làm cho ông già tức chơi, cũng quen không ít người mà biết chắc ông rất không đồng ý, nhưng mà

tôi đảm bảo tôi là người rất chung thủy, cũng là người đàn ông rất ôn nhu, anh đừng có thấy tính tình tôi nóng nảy...

Kí Thế Ưu cắt ngang lời anh ta đang nói, mỉm cười

– Tôi biết, ông chủ Chương, anh là người tốt.

Miệng y cong lên thành một nụ cười càng thêm ôn nhu, thanh âm nhưng lại mang theo chút vị đắng:

– Hơn nữa tôi cũng biết anh nhất định đối xử rất tốt với người anh yêu bởi vì anh có một người cha tốt như vậy.

Chương Đình vốn muốn nói ưu điểm của mình, nghe y nói như vậy, ngược lại mặt mũi đỏ bừng

– Nói thật là, ông già tôi có thể chịu đựng tôi nhiều năm như vậy, ông ấy đúng là người cha rất tốt, ngẫm lại nếu chính tôi sinh ra một đứa con ngỗ ngược giống như mình, tôi vừa sinh ra chắc đã đem nó đi câu sấu để sau này tránh cho mình một kiếp nạn.

Anh ta tự giấu nói làm cho Kí Thế Ưu cười khúc khích, Chương Đình cũng cười ha ha sáng khoái, bởi vì đề tài đều xoay quanh Chương Tùng Minh, mà Chương Tùng Minh lại là một con người rất thú vị, cho nên càng nói lại càng mắc cười, Kí Thế Ưu vốn là con người không có quá nhiều hứng thú nhưng cũng một câu trước tiếp câu sau lăn ra cười, ăn cũng được nhiều hơn một chút.

Chương Đình đại khái nhìn ra y có phản ứng, lại càng hoa chân múa tay kể chuyện, giả bộ bộ dạng lão cha Chương Tùng Minh của mình làm cả hai cười to, đến mức bồi bàn phải lại nhỏ giọng nói bọn họ đừng làm ảnh hưởng đến khách khác dùng cơm thì Chương Đình mới đứng đắn lại được một chút, bất quá Kí Thế Ưu thì cười đến đau hết cả bụng.

– Tôi không biết những chuyện gây cười trước kia của ông già lại có thể giúp tôi kết giao bạn gái đó.

Kí Thế Ưu không khước từ cũng không phụ họa, sau khi ăn xong trà được đưa lên, uống xuống một ngụm hồng trà cảm giác rất ôn nhuận. Uống xong cảm giác cũng rất tốt.

– Thế Ưu, anh không thích bị đàn ông theo đuổi sao?

Thấy y một mực im lặng không lên tiếng, Chương Đình có chút khiếp đảm mà hỏi. Anh ta cả đời này đều là phổi to gan lớn, muốn gì liền làm không cần quan tâm tới hậu quả, nhưng mà từ khi gặp được người đàn ông mà mình ngưỡng mộ trong lòng lại đột nhiên trở nên nhát gan, sợ Kí Thế Ưu trả lời một câu “Không được, cảm ơn!”

– Tôi vừa mới chấm dứt một đoạn tình cảm, còn cần một ít thời gian.

Hai con mắt Chương Đình lờ lờ sáng, đây có phải là ý tứ Kí Thế Ưu muốn nói y cũng không chán ghét anh ta theo đuổi y, chính mình cũng có chút cơ hội?

– Thế Ưu, tôi nói thật, anh nghe xong cũng đừng để ý, nếu anh buông tay chuyện anh với người kia, nhất định trong đó đã có chuyện, tôi chỉ muốn nói, cho dù anh có đưa ra điều kiện khó khăn tới mức nào, tôi cũng sẽ muốn được theo đuổi anh. Đương nhiên lão cha tôi cũng sẽ giúp cho tôi.

Chương Đình nói xong còn kèm thêm một nụ cười, làm cho Kí Thế Ưu cũng cười theo.

Y biết y cùng Vũ Văn Liệt Tinh không có tương lai, hơn nữa y thật sự rất thích ông lão Chương Tùng Minh này, Chương Đình cũng là người rất được yêu thích, nếu như chỉ là bạn bè, hai người bọn họ cũng rất không tình nguyện vứt bỏ mối quan hệ đó; nếu làm tình nhân, Chương Đình chắc chắn là một người tình rất tốt, rất nồng nhiệt, hay cười, hoạt bát lại có can đảm biểu hiện cảm giác của anh ta.

Anh ta và Vũ Văn Liệt Tinh là những người cá tính hoàn toàn bất đồng.

Ánh mắt phía sau càng thêm sắc bén, mỗi lần tiếng cười của Chương Đình nâng cao, thì lập tức cảm giác lạnh như băng đâm lên người lại càng sâu, Kí Thế Ưu không có dừng khí quay đầu lại nhìn, cũng không có lí do để quay đầu lại.

Vũ Văn Liệt Tinh đang muốn đi trên con đường riêng của anh, mà y thì không nên trở thành chướng ngại của anh. Vũ Văn Liệt Tinh như vậy sẽ rất thống khổ, bởi vì anh không thể vứt bỏ được cảm giác đối với mình.

Chấm dứt tất cả thôi, không nên khoét sâu hơn thống khổ của hai người.

– Ông chủ Trương, tôi ăn no rồi, chúng ta có thể đến nơi khác không?

Biết rõ Vũ Văn Liệt Tinh đang nhìn nhất cử nhất động của y, nhưng y vẫn nắm lấy tay Chương Đình, chặt đứt những cảm tình như tơ nhện quấn quanh giữa y với Vũ Văn Liệt Tinh. Chương Đình hiển nhiên thụ sủng nhược kinh, anh ta trả lời cũng cà lăm:

– Uh, được, được, tôi nghĩ một lát nữa, một lát nữa muốn mời... muốn mời đến chỗ kia... một nơi rất vui.

Anh ta hưng phấn vội vã tính tiền, vội vã hộ tống Kí Thế Ưu lên xe, mang theo bộ dạng vui vẻ đến cực điểm.

Ánh mắt đêm sau lưng đã dời đi, Kí Thế Ưu thở phào nhẹ nhõm, y ngay cả khi bước qua dãy bàn của Vũ Văn Liệt Tinh cũng không có dừng khí nhìn Vũ Văn Liệt Tinh một cái – cho dù chỉ là một cái liếc mắt với người mà y yêu thương nhất. Bởi vì y biết, tận mắt nhìn thấy anh cùng người phụ nữ tựa như trời sinh ra một đôi kia sẽ tạo cho y không biết bao nhiêu thương tổn cùng thống khổ, đó là con đường mà Vũ Văn Liệt Tinh đã chọn rồi.

Gió nhẹ phất qua bên tai, y vén những sợi tóc đã quá dài ra sau tai, vuốt nhẹ đầu vai từng bị Vũ Văn Liệt Tinh trong cơn ghen cắn bị thương, vết thương nơi đó giờ đã lành không còn lưu lại chút dấu vết nào.

Sẽ có một ngày cũng giống như vết thương này đã lành lại, y nhất định cũng sẽ không còn đau lòng nữa, mặc dù không biết cần bao nhiêu lâu, nhưng mà sẽ có ngày đó, nhất định có, y nhất định sẽ quên được những nỗi đau cùng thống khổ mà Vũ Văn Liệt Tinh đã gây ra cho con tim y, mà Vũ Văn Liệt Tinh cũng sẽ quên được tình ái điên cuồng của anh với y.

Sẽ có một ngày, một ngày biến tất cả kí ức trở thành những dấu vết không còn quan trọng.

Kí Thế Ưu đến khuya mới trở về nhà, Chương Đình đề nghị đi pub, nhưng mà Kí Thế Ưu không thích những chỗ đó, thành ra bọn họ đi dạo quanh thành phố, chỗ này một chút, chỗ kia một tẹo tốn cũng không ít thời gian, cho nên đến khi Chương Đình đưa y trở về nhà cũng đã là mười hai giờ đêm rồi.

Y uể oải lấy chìa khóa mở cửa, khi đóng cửa lại bởi vì bên trong chỉ toàn là bóng tối, y không chú ý trong phòng còn có thêm một người.

Y cất chìa khóa vào trong túi xách, trong lúc xoay người một thân thể cao lớn đã đứng bên cạnh y.

Y kinh hô một tiếng, người đàn ông kia đã chế trụ lưng y, dùng môi phong bế tiếng kinh hô, nụ hôn quen thuộc của người mà y luôn hoài niệm làm cho y lập tức biết người kia là Vũ Văn Liệt Tinh.

Nhiệt liệt mà cuồng bạo, cơ hồ muốn trút xuống tất cả nhiệt tình cho y, làm cho Kí Thế Ưu hốc mắt chứa đầy nước mắt, Vũ Văn Liệt Tinh hôn như đang cắn nuốt hết thảy, như thể đang trong cơn yêu điên cuồng, anh như thế nào có thể nghĩ rằng chỉ cần thời gian trôi qua thì kí ức sẽ trở nên mờ nhạt?

– Anh ghen ghét đến mức muốn giết người đàn ông kia!

Ngữ khí bạo lệ lại tràn ngập đổ kị, làm cho Kí Thế Ưu mềm yếu lẫn run sợ không động đậy được, Vũ Văn Liệt Tinh rít giọng:

– Vừa nghĩ đến người đàn ông kia có thể có được em, anh không thể chịu được, anh tối nay cũng chỉ muốn nhìn em, nhớ đến mùi hương cơ thể em, nhớ đến nét tươi cười cùng tiếng rên rỉ của em có bao nhiêu là thoải mái.

Anh cứ thế tỉ tê bộc bạch làm cho y ban đầu còn có động tác cự tuyệt lại thành ra tiến sát vào trong lòng Vũ Văn Liệt Tinh, hai tay run rẩy dò xét vào trong áo của anh, vuốt ve thân thể nóng rực của anh.

Vũ Văn Liệt Tinh thở ra hơi thở nóng rực, anh gần như là xé bỏ áo của y, rồi đến quần, ôm y đến bên giường để cho chân y chỉ vừa chạm đất liền vụng bưng hai cánh mông trắng nõn, đem nam căn sớm nhiệt trường đâm mạnh vào trong cơ thể y, cảm nhận tư vị mềm mại ở trong đó.

Kí Thế Ưu sau lưng cứng ngắc, không có thời gian vuốt ve động khẩu mềm mại, nhưng bởi vì khát vọng Vũ Văn Liệt Tinh mà cũng tự động ẩm ướt, Vũ Văn Liệt Tinh nắm lấy eo y, cuồng bạo xỏ xuyên quất tống, làm cho y không ngừng phát ra tiếng rên rỉ

– Liệt Tinh,... uhm...uhm...

Hai tay y trong khoái cảm vô thức vươn lên bị Vũ Văn Liệt Tinh tóm lại, sau đó lại tiếp tục đem cả người y đưa vào hư vô, làm cho y có thể ngửa đầu khẽ gọi, sau đó lại một lần, một lần tiến lên, cả cái giường rung lên, Vũ Văn Liệt Tinh trong tim y chính là cuồng bạo như vậy.

– Thế Ưu, Thế Ưu, Anh yêu em. Anh yêu em biết bao nhiêu, em có biết không? Nếu anh có thể lựa chọn, anh muốn cả đời này vĩnh viễn không rời khỏi em.

Theo động tác cuồng bạo, Vũ Văn Liệt Tinh cũng như không khống chế được tiếng lòng của mình, Anh khàn cả giọng nỉ non bên tai Kí Thế Ưu, anh chính là không được lựa chọn con đường sống, mới có thể đối đãi với Kí Thế Ưu như vậy.

Động tác cắm vào càng lúc càng nhanh, Vũ Văn Liệt Tinh điên cuồng hét lên thành tiếng, Kí Thế Ưu cùng anh đồng thời phóng ra nhiệt hỏa bắn tung tóe thấm ướt cả tấm chăn mỏng.

Y cả người vô lực, được Vũ Văn Liệt Tinh ôm lại, trong mắt đọng đầy nước mắt vui sướng. Y nghe được, y nghe được Vũ Văn Liệt Tinh nói anh có bao nhiêu thương y rồi, một câu thương này y đợi bao nhiêu năm qua, mặc dù không hiểu tại sao Vũ Văn Liệt Tinh luôn không chịu nói ra, nhưng mà y hôm nay rốt cuộc cũng đã nghe được rồi làm cho y có chết cũng không còn gì nuối tiếc...

– Em cũng yêu anh, Liệt Tinh...

Y vươn hai tay vòng quanh cổ Vũ Văn Liệt Tinh, nước mắt vui mừng nóng hổi lăn dài xuống cổ Vũ Văn Liệt Tinh, Vũ Văn Liệt Tinh thở gấp gấp, hạ thân anh lại trường lên, mà nước mắt của Kí Thế Ưu làm cho trái tim anh nóng lên như bị lửa thiêu, càng đập càng bùng lên mạnh mẽ, đốt tới mức anh căn bản không có cách nào khống chế, anh chẳng thể nào nghĩ được nếu chính mình không có Kí Thế Ưu thì có thể sống được ra sao.

Không có Kí Thế Ưu thế giới của anh chỉ tồn tại những mảng màu đen trắng, tất cả những điều tốt đẹp và ấm áp cũng chẳng chạm được đến trái tim anh; nhiều tiền thì sao, giàu có thì sao, chỉ cần mất đi Kí Thế Ưu tất cả đều trở nên không còn ý nghĩa.

Anh nâng hai chân Kí Thế Ưu lên vòng lấy thắt lưng mình, cái eo nhỏ phía trước rơi thật sâu vào bộ vị ấm nóng, Kí Thế Ưu cả người chịu kích thích mà cả người phát run dịu ngoan động lòng người, anh không muốn bất kì người đàn ông nào nhìn thấy nét mê người này của Kí Thế Ưu.

– Anh không muốn đem tặng em cho bất kì người đàn ông nào!

Anh oán hận chính mình tại sao buông tay với Kí Thế Ưu.

Kí Thế Ưu hôn lên môi anh

– Vậy thì cứ yêu em là tốt lắm rồi.

– Anh nghĩ cũng không muốn bất kì người nào có thể nhìn thấy bộ dạng của em lúc này.

Kí Thế Ưu yêu thương vuốt ve vàng trán lấm tấm mồ hôi của anh, khóc nói:

– Em cũng chỉ có duy nhất một mình anh.

– Anh yêu em, Thế Ưu, từ thời đại học anh đã yêu em rồi, anh không thể có được em, anh cũng không muốn người đàn ông khác có được em, anh là tên đàn ông lòng dạ hẹp hòi, hèn hạ hạ lưu. Bởi vì anh biết có bao nhiêu người đàn ông muốn yêu em, vừa nghĩ đến người khác có thể có được em, anh liền chịu không được.

Kí Thế Ưu ôm sát lấy anh, để cho hai người có thể cảm thụ được nhịp đập trong lòng đối phương có bao nhiêu mãnh liệt, y muốn để cho Vũ Văn Liệt Tinh biết khoảnh khắc hai người tương liên vốn là duy nhất.

– Anh đã sớm có được em rồi.

Vũ Văn Liệt Tinh cười, nhưng mà trong đáy đôi mắt sáng như tinh quang đó nháy mắt mất đi những tia sáng rực rỡ, ngược lại càng trở nên thâm thúy. Động tác của anh giữa hai cánh môn Kí Thế Ưu trở nên kịch liệt mãnh liệt, mỗi một lần đâm vào đều đưa đến chỗ sâu nhất, anh tựa như không chịu nổi sự mềm mại bên trong mà thở dài, định rút ra rồi lại muốn nhanh hưởng thụ cảm giác vây hãm chặt chẽ bên trong mà lại điên cuồng rong ruổi.

Hai chân Kí Thế Ưu quấn chặt lấy lưng anh, thắt lưng y được đỡ lên cao, cao trào làm cho lí trí y mê muội, y tiết rất nhiều lần, thẳng cho đến khi cả người mệt mỏi, Vũ Văn Liệt Tinh cũng làm cho đến tận khi không thể bắn được nữa mới nằm ngã vào bên cạnh y.

Nhưng mà cánh tay anh gắt gao ôm lấy y, không cho y rời khỏi người mình, Kí Thế Ưu cũng ôm chặt anh. Y biết Vũ Văn Liệt Tinh không phải chỉ bị hành hạ bởi chuyện của cha anh mà còn vì rất nhiều chuyện khác nữa.

Những chuyện đó là gì y không biết, chỉ biết là Vũ Văn Liệt Tinh so với y càng thương y hơn, cũng bởi vậy mà chịu rất nhiều dày vò, chỉ là anh không nói ra nguyên nhân cho y biết.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Bọn họ chưa từng ôm nhau mà ngủ thẳng đến hừng đông, sau một đêm phóng túng, đến khi tỉnh lại cũng đã là giữa trưa. Vũ Văn Liệt Tinh sắc mặt xám như tro tàn đứng dậy, nhặt lấy quần, mặc áo chemise vào, sự yếu đuối đêm qua đã không còn thấy nữa. Y ngồi trên giường nhìn nhất cử nhất động của anh, Vũ Văn Liệt Tinh mang theo vẻ mặt hận không thể chết được đối với chuyện đã làm.

– Đừng để cho tôi vào nhà, tất cả những gì tôi nói tới qua đều là nói dối, sau này nếu thấy tôi đứng trước cửa thì lập tức nói tôi rút đi.

Anh nói như nã pháo không ngừng, tất cả lời nói đều là muốn gạt bỏ sự kiện ngày hôm qua với Kí Thế Ưu.

– Đừng mà.

Kí Thế Ưu chậm rãi cắt lời.

Sắc mặt Vũ Văn Liệt Tinh hết sức âm trầm, anh xoay người đối diện với y, phun ra những lời tổn thương y

– Ba tháng nữa tôi sẽ kết hôn, cô dâu là ai tôi không cần nói em cũng biết rồi.

Kí Thế Ưu nước mắt chứa chan mỉm cười

– Em sẽ chờ anh.

Vũ Văn Liệt Tinh cố gắng đứng thẳng, lời lẽ càng trở nên cực đoan, nhưng mà toàn thân anh một tia mềm yếu vụt lóe lên:

– Em không cần chờ tôi.

Kí Thế Ưu cười bi thương mang theo sự kiên định:

– Em sẽ chờ anh, chờ anh nói cho em biết tại sao.

Vũ Văn Liệt Tinh há miệng muốn nói, đột nhiên cửa phòng bị đập bung. Một người phụ nữ năm mươi mấy tuổi đứng trước cửa nhìn bọn họ, Kí Thế Ưu *** ngồi trên giường, Vũ Văn Liệt Tinh quần áo xộc xệch, đêm qua bọn họ hai người làm cái gì dùng đầu ngón chân cũng có thể hiểu rõ ràng.

Vũ Văn Liệt Tinh vừa nhìn thấy người phụ nữ này, sắc mặt xám tro thoáng chốc trở nên âm trầm, anh quay đầu lập tức ra tay, hung hăng giáng lên mặt Kí Thế Ưu một cái tát, mắng to:

– Mày là một thằng gay thối tha, lần sau đừng để tao nhìn thấy mày.

Cái tát rất mạnh, Kí Thế Ưu bị đánh thiếu chút nữa thì té lăn ra khỏi giường, Vũ Văn Liệt Tinh sau khi đánh xong, trên mặt liền trở nên lo lắng lại lập tức nghiêng rằng ngoảnh mặt đi, cường chế chính mình không nên làm ra bất kì hành động mềm lòng nào.

Bạch Trân cũng chỉ lạnh nhạt nhìn qua cảnh này, nói:

– Định diễn kịch cho ai xem, A Tinh, tại sao không nghe lời mẹ nói, anh thích tên đàn ông này. Theo nó thậm thụt như ăn trộm là sợ mẹ làm thịt nó sao?

Vũ Văn Liệt Tinh đến trước mặt bà không giống như một người đàn ông đã hai mấy gần ba mươi tuổi mà như một đứa trẻ nhỏ, anh lập tức quì xuống trước mặt bà nhận sai, nói tất cả đều là do mình quá mức hồ đồ mới có thể cùng một người đàn ông lên giường.

– Mẹ, con nhất thời hồ đồ, tối hôm qua con uống rượu, tên đồng tính chết tiệt này câu dẫn con, con say quá nên mới làm ra chuyện ngu ngốc này.

Bạch Trân vốc người nhỏ nhắn, rất đẹp, nhưng nét cười của nàng lại mang theo sự âm trầm lãnh khốc:

– Anh chỉ là nhất thời hồ đồ sao? Chẳng phải anh đã nhìn chằm chằm nó từ thời đại học, mặc kệ sự tình lớn nhỏ gì đều phải cho anh biết, nó đi làm anh liền mua lại cái công ti chẳng kiếm ra được bao nhiêu tiền kia, ngay cả phòng trọ của nó anh cũng muốn mua với giá cao gấp đôi giá thị trường để nó ở, hay cho anh còn định Kim ốc tàng kiều, mẹ thấy anh hồ đồ cũng nhất thời ghê vậy đó.

Mỗi một câu nói ra đều đại biểu bà ta đều đã sớm tra ra rõ ràng, sắc mặt Vũ Văn Liệt Tinh theo đó cũng càng ngày càng tái nhợt. Bạch Trân nhìn Kí Thế Ưu, Vũ Văn Liệt Tinh bộ dáng muốn ngăn cản nhưng lại không dám nhúc nhích.

Khóe miệng Kí Thế Ưu bị đánh sưng lên, nhìn thấy bà ta ngày một tới gần, mặc dù người rất đẹp nhưng mà Kí Thế Ưu vẫn cảm thấy không rét mà run, giống như là quái vật với cái mồm giống như chậu máu đang đứng trước mặt y, trước tiên là đùa chơi rồi sẽ đem y ra xé xác, xé nát ra thành từng mảnh vụn.

– Ánh mắt anh so với thằng cha mình kém hơn rất nhiều, cha anh ít ra cũng chọn được mặt hàng thượng đẳng cho dù đó cũng chỉ là một con cẩu tạp chủng.

Bạch Trân nói xong liền quay đầu, hình như Kí Thế Ưu căn bản không có gì đáng xem, chẳng khác nào thứ rác rưởi, cho dù đem vứt đến xó xỉnh nào đó cũng chẳng có gì phải đáng tiếc, cũng chẳng tạo nên bất kì cản trở nào.

– Mặc quần áo vô rồi đi làm, tối nay còn phải đưa con nhà người ta đi xem áo cưới, anh đừng quên chuyện này.

Bà phân phó tất cả, hết thấy giống như là gió êm biển lặng. Sau khi bà rời đi trong phòng không có lấy một tiếng động, sắc mặt Vũ Văn Liệt Tinh biến thành màu đen, anh kéo Kí Thế Ưu lại, dùng đá lạnh chườm lên vết sưng, vội mặc quần áo cho y rồi lúi lúi lên xe, anh hoàn toàn không đưa ra bất kì lời giải thích nào, chỉ là sắc mặt đen sì, giống như là bọn họ đang phải đối mặt với chuyện sinh tử.

Kí Thế Ưu không biết anh muốn đi đâu, chỉ biết anh ra sức nhấn ga, xe chạy vùn vụt qua những con đường y không biết tên đến một nơi xa lạ, vừa đến một trung tâm vui chơi tổng hợp, Vũ Văn Liệt Tinh liền lúi lúi vào thang máy, anh đứng trước một phòng khách sạn bấm chuông liên hồi, cánh cửa mở ra liền thấy Tiêu Trung Hòa.

– Liệt Tinh, con chịu đến gặp chúng tôi rồi sao?

Hàm ý hình như bọn họ cũng đã lên liên lạc với Vũ Văn Liệt Tinh, Vũ Văn Liệt Tinh cũng không muốn gặp bọn họ, chỉ gật đầu qua loa hỏi:

– Ba tôi đâu?

Kí Thế Ưu còn muốn kinh ngạc hơn so với Tiêu Trung Hòa:

– Ông ta không phải cha anh?

Vũ Văn Liệt Tinh trả lời:

– Không phải, ông ta là em cùng cha khác mẹ với mẹ anh, là cậu của anh, tình nhân của ông ta mới là cha anh – Vũ Văn Chung.

Kí Thế Ưu bây giờ mới biết Bob mới là cha ruột của Vũ Văn Liệt Tinh, nhưng mà sao ông ta lại như rất lạnh nhạt với Vũ Văn Liệt Tinh, tới giờ vẫn chưa thấy đi ra.

Còn nhớ lần trước ăn cơm chung, Vũ Văn Chung chỉ ăn cho có, có lẽ ông ta không có biểu hiện điều mà ông ta quan tâm, cho nên Tiêu Trung Hòa mới bực mình bởi nhìn không thấy bất kì biểu hiện nào là quan tâm đến Vũ Văn Liệt Tinh cả.

Vũ Văn Chung ngồi ở bên trong, cho dù thấy Vũ Văn Liệt Tinh đang rất hoảng hốt bối rối nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi, lại thấy mặt Kí Thế Ưu sừng vù lên cho dù đã chườm nước đá nhưng vẫn không khỏi thì lập tức biết chuyện gì đã xảy ra làm cho Vũ Văn Liệt Tinh cho dù không muốn cũng phải chạy tới gặp ông.

– Con là thằng ngốc sao? Đóng kịch trước mặt A Trân, con là muốn nó nhanh chết một chút?

Giọng Vũ Văn Chung trầm thấp, liếc mắt một cái cũng đoán ra được mới rồi Vũ Văn Liệt Tinh đã làm ra chuyện gì. Kí Thế Ưu hoảng sợ nhìn quanh ba người đàn ông ở đây, Tiêu Trung Hòa cầm một cái khăn bọc đá muốn y ngồi xuống để ông ta chườm cho mặt bớt sưng, sau đó liền im lặng không hé răng nói bất kì lời nào đứng ở một bên.

Vũ Văn Liệt Tinh vẻ mặt hoảng loạn đứng ở một chỗ khác, Vũ Văn Chung lắc đầu nói:

– Ngu, ngu xuẩn! Ít nhất cũng phải đánh nó phải đưa đi cấp cứu thì may ra A Trân mới có thể tin tưởng.

Vũ Văn Liệt Tinh rống giận:

– Đó là cách mà các người lúc trước đã làm, bây giờ còn ai làm được nữa.

– Không ai làm như vậy, vậy con đem người tới đây làm cái gì?

Ngữ khí Vũ Văn Liệt Tinh trầm trọng:

– Tôi muốn ba đưa em ấy ra nước ngoài, không bao giờ cho em ấy trở lại Đài Loan nữa.

– Vậy con ngay từ lúc đầu không trêu chọc nó thì giờ đã chẳng có việc gì rồi, mẹ con là loại người như thế nào con còn không biết hay sao?

Ý tứ chỉ trích của Vũ Văn Chung lan tràn nồng nặc.

Vũ Văn Liệt Tinh trả lời đầy mỉa mai:

– Vậy ba lúc đầu tại sao vẫn dây dưa với cậu, bà ta lúc trước đối phó với ông ta như thế nào chẳng lẽ trong lòng ba không để ý sao?

Vũ Văn Chung trong chốc lát nói không thành lời, Tiêu Trung Hòa giảng hòa nói:

– Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Liệt Tinh, con cũng nói rõ ràng chút để còn tìm cách giải quyết.

Giọng nói Tiêu Trung Hòa dịu dàng làm cho Vũ Văn Liệt Tinh rất cuộc nhẹ giọng nói:

– Tôi muốn hai người đưa em ấy rời khỏi đây, vĩnh viễn không quay lại Đài Loan nữa.

– Vô dụng thôi, cô ấy là con của Bạch Hổ, mặc dù nhiều năm qua không có làm những chuyện khuất tất nhưng cô ta có thể lực riêng, chỉ cần một cú điện thoại, ai có thể thoát đi?

Vũ Văn Chung gạt phăng, Vũ Văn Liệt Tinh không tin nói:

– Nhưng mà cậu ở nước ngoài nhiều năm như vậy cũng không có việc gì.

– Không có việc gì là bởi vì cha đây đã chặt đứt một chân cam đoan, hơn nữa còn đem tất cả thế lực trong Bạch Hổ giao cho cô ta, hơn nữa cô ta lẳng ngược Tiêu Trung Hòa cũng đã tạm hài lòng rồi, cô ta không

tin cha sẽ muốn một người chỉ còn thoi thóp. Hơn nữa cô ta ép Trung Hòa phải đổi sang họ mẹ, đoạn tuyệt tất cả quan hệ với Bạch gia, cha với Trung hòa mất đi tất cả mới có thể cùng một chỗ như hôm nay.

Vũ Văn Liệt Tinh đâm mạnh vào tường, Kí Thế Ưu càng nghe càng kì quái, y muốn mở miệng, Tiêu Trung Hòa nhìn y lắc đầu. Ông ta đi đến bên Vũ Văn Liệt Tinh, vòng tay ôm lấy hai vai anh.

Vũ Văn Liệt Tinh chật vật nói nhỏ

– Bây giờ phải làm cái gì đây? Tôi không biết phải làm cái gì bây giờ? Tất cả đều là tôi sai, tôi tại sao lại làm mọi chuyện ra như thế này...

– Không có việc gì đâu, cha con chỉ định hù dọa một chút thôi, mẹ con mấy năm qua tính tình cũng ôn hòa nhiều rồi, tôi thấy bà rất thương con, nhất định sẽ không để con phải thương tâm đâu.

– Cô ta càng quan tâm Liệt Tinh thì đứa nhỏ kia càng không sống được, chính nó trong lòng cũng biết cho nên mới sống chết đem người kia tới chỗ này xem có hay không còn một con đường sống. Đừng xem Liệt Tinh như con nít ba tuổi mà lừa gạt, cũng đừng coi thường những thủ đoạn ác độc của A Trần, mạng sống của tôi cô ta còn xem chẳng ra gì, cô ta còn đem em hành hạ sống không được chết không xong, Liệt Tinh là do một tay cô ta nuôi lớn, cô ta rất kì vọng vào nó, đứa nhỏ kia sống không được rồi.

Vũ Văn Chung một bên lạnh nhạt nói, Tiêu Trung Hòa trừng mắt liếc ông một cái, muốn ông nói ít một chút.

Ba người bọn họ lại tiếp tục bàn bạc, cuối cùng y ngay cả Vũ Văn Liệt Tinh cũng không gặp lại, Tiêu Trung Hòa đã đến nhà y lấy hộ chiếu, muốn đưa y ra nước ngoài.

Y trong lòng muốn cự tuyệt, Tiêu Trung Hòa thế nhưng lại lắc đầu:

– Chị A Trần rất hiếu thắng, chị ấy kế thừa tất cả suy nghĩ của mẹ, nếu không thể thắng thì chính là kẻ bại trận cho nên chị ta không cho phép bị thất bại. Lúc trước tôi và Bob cùng một chỗ phải ném không biết bao nhiêu kinh nghiệm xương máu.

Tiêu Trung Hòa nói không nhiều lắm, nhưng mà trong lời nói Kí Thế Ưu dần dần biết được lo lắng của bọn họ. Ông ngoại của Vũ Văn Liệt Tinh vốn là trùm xã hội đen rất nổi danh, ông ta muốn Vũ Văn Chung làm con rể, Vũ Văn Chung cự tuyệt không được, sau đó lại bị phát hiện ông với Tiêu Trung Hòa yêu nhau, Tiêu Trung Hòa phải ăn rất nhiều đau khổ, suýt chút phát điên, cuối cùng Vũ Văn Chung phải giao ra tất cả thế lực trong tay, chặt đứt một chân mới có thể mang Tiêu Trung Hòa tha hương.

– Việc này thật sự rất khó nói, nhưng mà cậu có thể theo chúng tôi được hay không thì phải xem chị A Trần có để cho cậu ra nước ngoài hay không, phải cắt đứt tất cả liên lạc với Liệt Tinh may ra mới có thể để cho cậu một con đường sống.

Tiêu Trung Hòa nói ra lo lắng trong lòng ông ta, hoàn toàn không giống khi ông ta đối với Vũ Văn Liệt Tinh nói ra thật nhẹ nhàng, có thể thấy được ông ta chủ yếu là muốn an ủi Vũ Văn Liệt Tinh, những gì Vũ Văn Chung nói mới là sự thật.

Mà từ ngày đó y cũng không gặp lại Vũ Văn Liệt Tinh, Tiêu Trung Hòa an ủi y, nói Vũ Văn Liệt Tinh là thật sự yêu y mới có thể không liên lạc với ý, nếu có duyên với nhau, bọn họ nhất định một ngày nào đó cũng sẽ có thể bên cạnh nhau.

Đó là duyên phận của hai người, liên tiếp chặt đứt rồi nối lại, cứ dây dưa như thế một lần lại một lần bề gãy rồi hàn gắn chẳng biết đã bao nhiêu lần.

Lúc này đây còn có thể quay lại lần nữa hay không? Hay là vĩnh viễn cắt đứt ở đây?

Hai tháng sau,

Vũ Văn Liệt Tinh nhận được một cú điện thoại quốc tế, sau khi nhận được điện thoại đến hơn năm phút trôi qua trong đầu anh chỉ toàn là trống rỗng, tay anh đâm nát cả vách tường, lao về nhà nhào đến chỗ Bạch Trần gầm rú, anh điên loạn rít gào:

– Tôi đã nói với mẹ tôi sẽ không bao giờ liên lạc với em ấy, tôi sẽ kết hôn, tại sao em ấy lại bị tai nạn xe mà chết? Tôi cái gì cũng làm theo ý của mẹ, tại sao mẹ không cho em ấy một con đường sống, mẹ muốn giết người ta vậy chẳng thà giết tôi đi, mọi chuyện không liên quan đến em ấy, là tôi ép buộc người ta lên giường với tôi, cũng ta tôi câu dẫn người ta, em ấy cái gì cũng chưa từng làm, là tôi cưỡng bức em ấy phải ở bên cạnh tôi.

Bạch Trân vẻ mặt lạnh nhạt, hình như xem anh giống như con nít ranh không hiểu chuyện đang ăn vạ.

– Mẹ không biết anh đang nói cái gì, thằng đàn ông hèn hạ kia chết ở nước ngoài thì liên quan gì đến chuyện nhà chúng ta, anh có cần giống như chó điên mà kêu gào với mẹ như vậy không?

– Em ấy không phải là thằng đàn ông hèn hạ, em ấy là Kí Thế Ưu.

Vũ Văn Liệt Tinh gào lên.

– Nó tên là gì cũng chẳng sao, bởi vì nó chết rồi, cái đứa phá hoại cuộc đời anh đã chết rồi, anh cũng trở về làm người bình thường đi.

– Bình thường? Cái gì gọi là bình thường? Chỉ vì tôi yêu Kí Thế Ưu cho nên tôi trở thành bất thường sao?

Không còn bất kì thuận phục nào như trước kia, Vũ Văn Liệt Tinh vì Kí Thế Ưu nhẫn nại nhiều năm như vậy cũng không phải muốn đổi lại kết cục tan nát này.

Bạch Trân ngữ khí càng thêm nghiêm khắc mà đáp lại:

– Anh nói anh làm theo ý của mẹ, anh nói anh sẽ kết hôn, nhưng mà anh không an phận, ngay cả con gái nhà người ta cũng biết mà rất không vừa lòng, mặc dù tập đoàn chúng ta không thiếu tiền, nhưng mà có hậu phương hùng hậu làm chỗ dựa cũng là chuyện tốt, anh sau này nên biết mẹ làm gì cũng là vì muốn tốt cho anh.

– Tôi không nên làm như vậy, tôi muốn Kí Thế Ưu trở về, nếu sớm biết rằng kết cục sẽ như hôm nay, tôi dù phải tự sát ngay từ thời đại học cũng không muốn làm hại đến em ấy.

Vũ Văn Liệt Tinh vừa thống khổ lại vừa tự trách, nếu sớm biết như thế, anh ngay từ đầu nhất định sẽ không làm ra những chuyện này, tại sao chính mình không thể khống chế được để làm ảnh hưởng đến Kí Thế Ưu. Mỗi năm trôi qua chỉ cần vừa nhìn thấy y trái tim lại càng hỗn loạn, cảm tình cũng càng điên cuồng, càng dần chính mình phải nhẫn nại, lại càng không thể buông tay với Kí Thế Ưu.

Anh lại lần nữa dây dưa với Kí Thế Ưu, ngay cả khi Kí Thế Ưu muốn đi Canada làm việc anh muốn muốn đem y giữ lại, hết thấy đều là tội của mình, là anh gây ra cục diện ngày hôm nay cho Kí Thế Ưu.

Người nói gì cũng phải kiêng kị, nghe anh đem chuyện chết sống phun ra ngoài miệng, Bạch Trân nổi giận nói:

– Anh đang nói cái gì mà chết sống ở đây, chỉ vì một đứa hạ tiện liền khiến cho chính mình chẳng khác gì xác chết chưa chôn, anh rốt cuộc có biết xấu hổ hay không! Cũng chính là anh kế thừa gen xấu của thằng cha mình, mới có thể vì một thằng đàn ông mà thần hồn điên đảo đến tình trạng khó coi như vậy.

– Cha năm đó chọn cậu, chính là bởi vì mẹ trong mắt chỉ có thắng thua thành bại, không có tình yêu. Mẹ căn bản chưa từng yêu bất kì người nào, mẹ như thế nào có thể biết được tâm tình của người đang yêu? Bởi vì như vậy cha mới yêu cậu, đối với mẹ mà nói tất cả chỉ có hôn nhân vụ lợi, kết hôn với mẹ cho dù chỉ là một con chó nhưng nếu có thể làm cho mẹ đạt được mục đích thì mẹ cũng sẽ đồng ý, mẹ căn bản là không có yêu bất kì ai, lòng của mẹ cũng giống như là hố đen, cái gì cũng không có...

Trong nháy mắt, tiếng nói lạnh lạnh vang lên trong phòng, Bạch Trân hung hăng giáng xuống anh một bạt tai, cắt đứt những lời trên miệng anh, hai đám bà phát run, mắt tròn xoe. Vũ Văn Liệt Tinh vì một kẻ hạ tiện mà dám nói với bà những lời như vậy ra khỏi miệng, lại còn ngỗ ngược đối nghịch bà:

– Anh tốt nhân nên biết chính mình đang nói cái gì.

Vũ Văn Liệt Tinh xóa đi vết máu bên miệng, anh cái gì cũng thông suốt rồi. Cái tát tàn nhẫn này, Bạch Trân chưa bao giờ đối với anh động thủ chân tay, cái tát này đánh rớt tất cả nhẫn nại của anh.

– Tôi biết tôi đang nói cái gì. Mẹ không thương ba, không thương tôi, mẹ chỉ yêu bản thân mình, mẹ theo một người đàn ông không yêu mẹ, mẹ lại sinh con với người đàn ông mà mình không yêu, đều chỉ là vì củng cố địa vị của mẹ, bởi vì mẹ biết ông ngoại là người cố chấp, trong mắt ông chỉ có con trai mới là huyết thống của mình, mới có thể kế thừa sự nghiệp.

Bạch Trân dù sao cũng đã trải qua sóng to gió lớn, sắc mặt trắng bệch lập tức khôi phục tỉnh táo, bà khinh miệt nói:

– Tùy anh muốn nói thế nào, nhưng mà anh rõ ràng một chút, mặc dù anh bây giờ cảm thấy khổ sở, qua tuần sau anh sẽ thấy tốt hơn rất nhiều, qua một năm anh cái gì cũng quên đi, anh liền cảm thấy Kí Thế Ưu cũng chẳng là cái gì.

– Mẹ định tự thuyết phục mình như vậy sao?

Vũ Văn Liệt Tinh phản hận hỏi

Thanh âm Bạch Trân ôn nhu nhưng lại âm tàn:

– Không sai, là mẹ nói với chính mình như vậy, cho nên mới có được tất cả những gì mẹ muốn. Bà ngoại anh nói không sai, quan trọng là kết quả cuối cùng chứ chẳng phải là quá trình sẽ diễn ra như thế nào, Vũ Văn Chung tính ra cũng đáng mặt đàn ông, mặc dù anh ta và Tiêu Trung Hòa cùng một chỗ làm mẹ mất hết mặt mũi, nhưng mà ít nhất anh ta cũng biết điều không để cho mẹ phải thấy anh ta một lần nữa.

– Các người điên hết rồi!

– Chờ tới lúc anh quên hết thầy sẽ cảm giác được cái gì cũng đáng giá.

Tâm người thì phải sắt đá, đó là bài học kinh nghiệm được rút ra.

Vũ Văn Liệt Tinh buồn nôn đẩy cửa đi ra ngoài, anh chạy đến căn phòng Kí Thế Ưu từng thuê, nằm lên chiếc giường mà Kí Thế Ưu từng nằm qua. Khóc, hận, tự trách, nhưng làm thế nào cũng không thể mang Kí Thế Ưu quay trở về.

Oán hận chính mình không có cách nào bảo vệ Kí Thế Ưu, cũng tự trách mình làm cho Kí Thế Ưu xảy ra chuyện, ngày hôm sau anh liền đi sang Mĩ xử lý tang sự cho Kí Thế Ưu, chung qui cảm giác được hết thầy đều là hư vô, giống như đang nằm trong ác mộng.

Mất đi Kí Thế Ưu, anh không còn như người đang sống nữa, không còn biết cái gì là vui sướng, hân hoan, vui vẻ, anh đánh mất đi điều trọng yếu nhất để có thể sinh tồn rồi, mà tất cả đều không thể挽 hồi.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Qua nửa năm, Vũ Văn Liệt Tinh không báo trước đổ bệnh, tất cả kế hoạch chụp ảnh cưới phải hoãn lại, ngay cả chuyện hôn sự cũng không có khả năng tiếp tục. Chưa đến ba mươi tuổi, Vũ Văn Liệt Tinh được chẩn đoán bị căn bệnh không có thuốc chữa – Ung thư. Đây thì vô hóa chất, trung y rồi y học dân gian tất cả đều thử qua nhưng mà Vũ Văn Liệt Tinh vốn ý đã không còn muốn sống, anh nhìn thấy Bạch Trân cũng không nói chuyện với bà, cuối cùng anh gầy tới mức chỉ còn da bọc xương, bác sĩ cho gia đình đem về nhà chuẩn bị hậu sự.

Trước chuyện đại biến này, Bạch Trân qua một đêm như già đi mười tuổi, ban đầu bà cũng chỉ có một ít tóc bạc bây giờ lại đầy đầu hoa râu, thân hình càng ngày càng lộ vẻ gầy yếu, làm bà đau lòng chính là Vũ Văn Liệt Tinh cho dù sắp chết, cũng không chịu nói chuyện với bà.

– Tôi muốn chôn cùng một chỗ với Kí Thế Ưu.

Lần duy nhất và cũng là cuối cùng Vũ Văn Liệt Tinh mở miệng nói chuyện với bà cũng chỉ có một câu di ngôn này, nhưng mà anh ngay cả một cái liếc mắt cũng không chịu, Bạch Trân nước mắt chảy điên cuồng, rất hối hận khi mọi chuyện đã hỏng hết.

Vũ Văn Chung cũng biết Vũ Văn Liệt Tinh bệnh nặng, vì con mình, ông ra mặt thuyết phục Bạch Trân, để cho Vũ Văn Liệt Tinh đến nước Mỹ an dưỡng, Bạch Trân yên lặng nghe, không tỏ thái độ gì, nhưng qua ngày thứ hai, bà để cho Vũ Văn Liệt Tinh qua Mỹ, giống như muốn cho anh đến viếng Kí Thế Ưu lần cuối cùng.

Vũ Văn Liệt Tinh được chuyển đến một bệnh viện tư ở Mỹ, Tiêu Trung Hòa vừa nhìn thấy bộ dáng của anh bây giờ mà gần không được nước mắt, không biết ông ta với Vũ Văn Chung tranh cãi cái gì, Vũ Văn Chung khỏe miệng vắn vẹo không có trả lời. Nhưng mà sau khi nhập viện, Vũ Văn Liệt Tinh gặp lại một người mà anh nghĩ rằng không còn cơ hội nhìn thấy lần nữa.

Kí Thế Ưu gầy, nhưng chỉ là gầy hơn một chút, y nhìn thấy Vũ Văn Liệt Tinh trên giường bệnh thiếu chút nữa thì òa khóc, mặc dù đã nghe Tiêu Trung Hòa nói qua tình trạng rất nghiêm trọng, nhưng tuyệt đối không ngờ nghiêm trọng tới mức này.

Y căn bản nhận không ra Vũ Văn Liệt Tinh nữa, nếu không phải đôi mắt đẹp vẫn còn mang theo một điểm sáng thì y nhất định tưởng rằng trước mặt mình chính là một xác chết.

– Thế Ưu, anh... anh đang nằm mơ phải không?

Vùng vẫy muốn đứng dậy, Vũ Văn Liệt Tinh bây giờ ngay cả sức ngồi dậy khỏi giường bệnh cũng không có, nhất là trải qua một đoạn đường dài đến Mỹ, tình trạng thân thể anh càng trở nên kém hơn.

Kí Thế Ưu ngồi trên ghế kê sát giường, nắm chặt cánh tay gầy yếu của Vũ Văn Liệt Tinh khóc nói:

– Em không có chết, em vốn là đang ngồi trên chiếc xe đó nhưng phát hiện để quên đồ nên quay về lấy, sau đó chiếc xe xảy ra tai nạn nghiêm trọng. Bob nói có lẽ đây là một cơ hội tốt, cố ý nói em chết rồi, như vậy mẹ anh sẽ không gây phiền toái cho em nữa, đợi thời gian qua một chút sẽ nói sự thật cho anh hay, chỉ bất bả sợ thể lực trong tay mẹ anh cho nên vẫn không tìm được cơ hội, không nghĩ chưa kịp nói cho anh hay thì anh đã bệnh đến như vậy.

Vũ Văn Liệt Tinh cũng rơi lệ đầy mặt, cả hai ôm nhau khóc to, nhưng mà có thể còn ôm được cơ thể ấm áp của Kí Thế Ưu, trái tim vỡ vụn của anh thoáng chốc lành lặn trở lại.

Thể lực Vũ Văn Liệt Tinh không tốt, khóc xong ngay cả muốn nói chuyện cũng không mở miệng được, không bao lâu anh rơi vào hôn mê, Kí Thế Ưu vẫn ngồi lại bên cạnh anh, không chịu rời đi.

Chờ sau khi Vũ Văn Liệt Tinh tỉnh lại, cả hai liền nắm tay, mặc dù không thể nói chuyện, nhưng mà bàn tay Vũ Văn Liệt Tinh đang bao phủ lấy tay y đã mang theo hơi ấm, hình như muốn nói tâm hồn lạnh băng giờ phút này đã hoàn toàn tan chảy nóng ấm, ban đầu thăm nghĩ mau rời khỏi thân xác này sớm ngày nào sẽ sớm được gặp lại Kí Thế Ưu ngày đó, nhưng mà lúc này anh lại hận không thể sống bên cạnh Kí Thế Ưu một trăm năm, một vạn năm, tốt nhất là vĩnh viễn không bao giờ chia lìa.

– Em ở đây đăng kí học tiếng Anh, đến lúc đó anh đừng có mà nói tiếng Anh của em kém cỏi, chỉ có thể đi bán cái kia.

Vũ Văn Liệt Tinh cười ha ha, trong tiếng cười nhưng lại mang theo nước mắt. Những gì Kí Thế Ưu nói chính là anh trước kia nổi điên với ý định đi Canada của Kí Thế Ưu mà nói lời châm chọc chối tai, nói tiếng Anh Kí Thế Ưu kém cỏi tới Canada ngoài bán thân thì còn biết làm cái gì.

Kí Thế Ưu hai mắt cũng rưng rưng, áp hai tay anh lên môi hôn khẽ khàng.

– Đợi anh khỏe lại, em sẽ cùng anh đi du lịch khắp nước Mỹ.

Rõ ràng Vũ Văn Liệt Tinh bệnh đến mức này, lại còn là bệnh nan y, nhưng mà ngữ khí Kí Thế Ưu lại giống như anh chỉ đang cảm sốt chóng mặt, mà Vũ Văn Liệt Tinh cũng liều mạng gạt đầu.

Vì Kí Thế Ưu, anh nguyện ý sốt sốt; vì Kí Thế Ưu, cho dù điều trị gian nan như thế nào anh cũng chấp nhận, chỉ cần có thể cùng Kí Thế Ưu bên cạnh nhau, cho dù phải chịu thống khổ như thế nào cũng đều trở thành tư vị ngọt ngào.

Kí Thế Ưu đọc rất nhiều sách về cách chăm sóc người bệnh, y toàn tâm toàn ý chăm Vũ Văn Liệt Tinh, có lẽ là do dụng tâm của y có kết quả, hoặc là do Vũ Văn Liệt Tinh tâm lí ham sống, bệnh tình của Vũ Văn

Liệt Tinh có chuyển biến rất khả quan.

Nghe được Vũ Văn Liệt Tinh có thể chuyển sang phòng bệnh nhân thường, thậm chí bác sĩ nói anh có thể về nhà an dưỡng, Bạch Trân lập tức bay đến nước Mĩ, Vũ Văn Liệt Tinh mặc dù vẫn còn rất gầy, nhưng mà khí sắc anh so với trước khi tới Mĩ tốt hơn nhiều lắm.

Mặc dù biết rõ Kí Thế Ưu giả chết, hơn nữa Vũ Văn Chung cũng thẳng thắn nói với bà tin tức Kí Thế Ưu vẫn còn sống, nhưng Bạch Trân cũng không có khởi binh hỏi tội, cũng không liếc nhìn Kí Thế Ưu lấy một cái, chỉ hướng hai mắt đắm lệ nhìn Vũ Văn Liệt Tinh

– Liệt Tinh, con đã tốt hơn nhiều rồi.

Biết Kí Thế Ưu không chết làm cho hận ý của Vũ Văn Liệt Tinh với bà tiêu giảm không ít, anh nói với bà

– Mấy ngày nay đều nhờ Thế Ưu chăm sóc tôi, tôi không thể không có em ấy, mẹ bây giờ có hiểu không?

Tiêu Trung Hòa nhẹ giọng nói giúp vào:

– Chị Trân, cho dù chị có bất mãn với Kí Thế Ưu cái gì, một mạng này của Liệt Tinh chính là nhờ Thế Ưu đem về, nó chiếu cố cháu rất cẩn thận. Vì Liệt Tinh, nó liền tham gia học rất nhiều khóa học làm thế nào để chăm sóc cho người bị ung thu, chị an tâm đi, chỉ cần Thế Ưu còn ở đây, Liệt Tinh nó nhất định sẽ được chăm sóc rất chu đáo.

Bạch Trân mặc dù không lên tiếng, sau đó bà mua một căn biệt thự rất yên tĩnh ở Mĩ cho Kí Thế Ưu đứng tên, để cho Kí Thế Ưu, Vũ Văn Liệt Tinh, Vũ Văn Chung và Tiêu Trung Hòa có thể ở cùng với nhau, để cho Vũ Văn Liệt Tinh có nơi yên tĩnh để an dưỡng, bà mặc dù không nói với Kí Thế Ưu một câu nhưng cũng cam tâm chấp nhận sự tồn tại của y.

Tinh dưỡng nửa năm, Vũ Văn Liệt Tinh chỉ cần đến bệnh viện tái khám theo lịch là được. Qua một năm, bệnh tình của anh cũng đã thuyên giảm hơn bảy tám phần, gần đây mỗi lần đến tái khám, bác sĩ đối với tốc độ phục hồi của anh cũng phải kinh ngạc.

Về đến nhà, Kí Thế Ưu nắm tay Vũ Văn Liệt Tinh chậm rãi dạo bước trong vườn hoa, hương hoa xuân ngập tràn, có rất nhiều hoa đều do Kí Thế Ưu tự tay trồng, phần lớn đều là những loài hoa anh mang về cho y khi y còn ở Đài Loan cùng Vũ Văn Liệt Tinh chung sống với nhau. Trong một thời gian ngắn mà có bao chuyện xảy ra, làm cho cả hai càng quý trọng những phút giây có thể ở bên nhau như lúc này.

Sợ anh mệt, Kí Thế Ưu cùng anh đi một lúc liền ngồi xuống.

– Anh xin em, anh bây giờ đã rất khỏe rồi.

Vũ Văn Liệt Tinh oán giận giống như trẻ con, nhưng mà Kí Thế Ưu vẫn rất lo lắng lấy tay chạm lên trán anh thăm chừng nhiệt độ, rót nước đưa anh uống. Hơn một năm trước nhìn thấy Vũ Văn Liệt Tinh bệnh nhìn qua chẳng khác gì người đã chết vĩnh viễn là cơn ác mộng trong cuộc đời y.

Anh cầm lấy li nước, nhưng mà tay rất không thành thật sờ mó lung tung, chính là muốn sờ tới cái mũi của Kí Thế Ưu, Kí Thế Ưu bị anh trêu ghẹo mặt mũi đỏ bừng, cũng có chút nóng giận.

– Anh đang làm gì, trong đầu chỉ nghĩ tới chuyện đó thôi sao? Bác sĩ nói...

Vũ Văn Liệt Tinh dùng chính thân thể khỏe mạnh cười trán bẻ ngược lại lời y

– Bác sĩ nói anh cái gì cũng rất tốt, anh thậm chí còn vì suy nghĩ cho em hỏi bác sĩ nếu có làm mấy chuyện kia thì có được không? Ông ta nói cũng không có vấn đề gì. Em đừng có mà nhìn anh giống như một năm trước.

Kí Thế Ưu bị anh rống ngược lại bật cười, bởi vì anh sớm đã mang bộ dạng bất mãn. Vũ Văn Liệt Tinh thật muốn ném li nước trong tay, nhưng đây là tình ý của Kí Thế Ưu mỗi sáng dậy sớm nấu nước pha trà cho anh, anh chẳng đành lòng mà lãng phí, không thể làm gì khác hơn đành phải đặt bên chân, hướng Kí Thế Ưu thể hiện sự bất mãn.

– Bác sĩ nói thật sự có thể sao?

Kí Thế Ưu có hơi chần chờ hỏi.

– Anh việc gì phải lừa em mấy chuyện này! Lại đây, Thế Ưu, mỗi ngày đều uống đủ loại thuốc bổ ngang bổ dọc, bổ trái bổ phải, ở giữa cũng bổ luôn, bổ tới mức anh mỗi lần nhìn thấy em thì bên dưới không chịu được mà phải vênh cao rất là lâu, em muốn hay không thì cũng tiện thể giúp nó bồi bổ chút xíu luôn đi.

– Kí Thế Ưu nghe những lời bại hoại này lăn ra cười, một tay đánh vào tay anh, xấu hổ cười nói:

– Em thì có thể bồi bổ cho nó cái gì? Chỉ nói lung tung thôi.

– Thì lấy nước mật của em cho nó uống, còn không thì đồ bổ của anh có rất nhiều, chờ lát nữa anh trực tiếp chia một chút cho em, em cũng hưởng sai được chút ít.

Tiếng Vũ Văn Liệt Tinh cười ngày càng thấp, Kí Thế Ưu trừng mắt liếc anh một cái, anh ngược lại rên một tiếng, bởi dưới quần anh đã có phản ứng phi thường phi thường nhanh chóng

– Lại đây, lại đây nhanh một chút đi.

Một giây sau anh liền kéo Kí Thế Ưu về phía mình, Kí Thế Ưu còn muốn giãy dụa một chút, anh kèm lại tiếng rên rỉ, nâng khuôn mặt y, cho y một nụ hôn nồng nàn. Kí Thế Ưu cũng đã nhịn hơn một năm, đắm anh được hai cái liền mềm mại ngồi vào lòng lòng, mặc cho anh liếm mát.

– Thật sự thân thể không có vấn đề gì phải không?

Kí Thế Ưu vẫn còn chút lo lắng.

– Nếu không được ân ái với em thì thân thể này mới xảy ra chuyện đó.

Vũ Văn Liệt Tinh nỉ non đầy phiền tình

Kí Thế Ưu chau mày một chút

– Em nói anh đứng đắn một chút.

– Anh nghiêm túc. Nói đứng đắn với em nha, anh phải nhấn nạt đúng là siêu cấp khổ sở, cảm giác mình sắp nổ tung tới nơi rồi. Bác sĩ kia nếu mà nói anh không được làm chuyện kia, anh nhất định cho ổng một dao cho tới khi nào nhận được đáp án mà mình muốn.

Uy hiếp của anh làm cho Kí Thế Ưu cười nói không thành lời:

– Sao lại có người dã man như anh, anh bị té núi hả!

– Anh không có bị té núi, nhưng mà nơi này thì đã dựng cao cao như núi rồi.

Vũ Văn Liệt Tinh nắm tay để y đụng vào bộ vị nóng như lửa, Kí Thế Ưu tay chạm đến nơi đang sưng to nóng rực kia, nhiệt độ cao thiếu điều muốn bỏng tay. Vũ Văn Liệt Tinh vừa hôn y vừa cởi áo ra, cắn nhẹ lên đầu nhũ nhỏ xinh.

Kí Thế Ưu phát ra một tiếng than nhẹ, tay y nhẹ nhàng lùa vào tóc Vũ Văn Liệt Tinh, tóc của anh so với trước dài hơn rất nhiều, hơi lạnh từ những sợi tóc thấm vào đầu ngón tay y, mỗi lần anh hôn lên đầu nhũ y, y liền nhẹ nhàng vò tóc anh, như muốn nói cho anh biết y có bao nhiêu thích khi anh hôn lên đó.

– Về phòng đi, vạn nhất cha anh hay cậu về thấy được... xấu hổ lắm!

– Hai người đó còn lâu mới về, để anh hôn một cái.

Vũ Văn Liệt Tinh cũng chẳng để ý quá nhiều việc, vừa ôm vừa hôn y. Y bị anh hôn đến cả người vô lực, vuốt ve cánh tay rất nhiều tình lực của anh, cũng hôn lên đó mấy cái.

Cánh tay này không còn rắn chắc như mấy năm trước, nhưng ít ra cũng đã có chút thịt, khi vừa mới đến nước Mỹ, cánh tay Vũ Văn Liệt Tinh chỉ có da bọc xương, chẳng thấy một miếng thịt nào.

– Anh rốt cuộc cũng có thêm chút thịt rồi.

Vừa nâng niu vừa trân trọng, đầu ngón tay Kí Thế Ưu nhẹ vỗ về cánh tay anh, giống như là khi vừa gặp lại anh với bộ dáng không ra hình người lúc trước.

Vũ Văn Liệt Tinh cũng biết tâm tình của y, anh thở dài nói:

– Anh cho rằng tại anh mà em bị mẹ hại chết, cuộc sống này anh cũng không biết phải tiếp tục như thế nào, đột nhiên lúc đó lại trùng hợp bị bệnh, khi bị bệnh anh một chút cũng không muốn chữa trị, anh chỉ muốn được nhanh gặp lại em, chẳng có chuyện gì còn ý nghĩa với anh khi đó...

Xúc động dâng lên trong lòng, Kí Thế Ưu biết ban đầu Vũ Văn Liệt Tinh cố tình đối xử tàn nhẫn với y vừa là vì anh không muốn thừa nhận đoạn tình cảm này, mặc khác vốn là cố kỵ thủ đoạn của mẹ anh, tâm lí anh có bóng ma, vừa muốn vừa lại không dám yêu y, nghĩ muốn buông tay với y rồi lại không cách nào ngồi nhìn y rơi vào vòng tay người đàn ông khác.

– Khi anh còn nhỏ, trong nhà lúc nào cũng có những người trong xã hội đen ra vào, mẹ anh khi đó đã là người thừa kế sự nghiệp của ông ngoại. Những năm đó phụ nữ không có địa vị, hơn nữa nếu sinh ra con gái lại càng không có địa vị, bà ngoại anh chính là sinh ra con gái cho nên vị trí của bà không cần nói tới.

– Mẹ anh ở đó có thể một tay nắm quyền chính là dựa vào đứa con trai là anh, mà bà với cha anh đã sớm bằng mặt không bằng lòng, rồi cậu với cha lại yêu nhau, từ trước khi mẹ và cha kết hôn thì bọn họ đã có quan hệ rồi, chỉ là khi đó Bạch Hổ muốn ông làm con rể, ông không có cách nào cự tuyệt, bởi vì chỉ cần cự tuyệt là cắt đứt đường sống của cả nhà, thế lực của Bạch Hổ khi đó rất lớn.

Kí Thế Ưu bình thần nghe, Tiêu Trung Hòa không muốn nói nhiều về chuyện cũ, Vũ Văn Chung càng ít đề cập tới hơn, nhưng mà chấp nói những chuyện rời rạc của hai người có thể biết Bạch gia không thể coi như một gia đình bình thường.

Kí Thế Ưu ngón tay nhẹ vỗ về lên mi mắt anh, vân vê đôi chân mày đang cau lại. gia cảnh Kí Thế Ưu rất đơn thuần, chưa từng xảy ra những chuyện phiền phức này nọ, nhưng mà Bạch gia khi đó thanh danh rất lớn, nhất định sẽ có những chuyện ngổn ngang bên trong.

– Vậy anh với mẹ nói gì trong điện thoại?

Kí Thế Ưu biết mấy ngày hôm trước Bạch Trân có gọi điện hỏi thăm tình hình của Vũ Văn Liệt Tinh, Vũ Văn Liệt Tinh cũng chỉ nói sơ về tình trạng của mình, sau đó cũng hàn huyên thêm vài câu về cuộc sống ở Mỹ.

– Mẹ anh nói mẹ nhờ hơi con, ở cái thời mà phụ nữ chỉ có thể dựa vào việc có con mà tranh đoạt cơ hội tự chứng tỏ, thì yêu hận liền trở thành chuyện dư thừa. Ông chủ gia đình muốn người gả cho ai thì người chính là bị gả cho người đó, thích thú hay thương yêu rồi cũng sẽ làm cho chính bản thân phải chịu hành hạ mà thôi.

Từ chuyện Bạch Trân mà nói, nhất định giống như thở dài không nói, cũng không trách được cá tính của bà hiện tại sao lại trở nên độc đoán.

– Ông ngoại anh chắc rất độc tài.

– Uh, khi anh còn nhỏ, chỉ cần ông ngoại anh đứng ra thì chưa từng có người nào có dũng khí nói thêm một câu, ông chính là người đàn ông như vậy.

Nói một hồi dài, Kí Thế Ưu cứ có cảm giác câu kết luận có gì đó lạ lạ, y hỏi một chuyện

– Nghe mẹ anh nói chuyện đó, cảm thấy hình như chính bà cũng thích một người, chỉ là bất đắc dĩ mới phải gả cho cha anh.

Vũ Văn Liệt Tinh gật đầu nói:

– Là một người đàn em trong bang hội, sau người đó chán ghét việc suốt ngày đánh giết nên rời khỏi xã hội đen về quê làm ruộng, mẹ anh từ đó cũng không còn liên lạc nữa.

Kí Thế Ưu yên lặng nghe, ngón tay còn lại mơn trớn trán Vũ Văn Liệt Tinh, biết được tình sử của Bạch Trân, Vũ Văn Liệt Tinh vẫn còn lấy làm kinh hãi.

– Anh hỏi bà lúc ấy sao không trốn đi với người kia, bà nói người kia cũng có đề nghị như vậy, nhưng bà không chịu, nếu cùng nhau trốn đi, nếu Bạch Hổ biết thì bọn họ đều không ai sống được, hơn nữa thế lực của Bạch Hổ lúc đó rất lớn, bà chỉ có một con đường để lựa chọn.

Nhớ đến Bạch Trân tuy không giận mà uy, nhìn ra được bà vốn là một người phụ nữ lợi hại, nhưng mà khi ấy phải dứt bỏ đối với bà đó cũng là một loại hành hạ.

– Hoàn cảnh của mẹ anh phải theo những người đàn ông như vậy mà lớn lên, cũng trách không được bà mạnh mẽ như vậy, như là miễn nhiệm với tình yêu.

Vũ Văn Liệt Tinh vui mặt vào ngực y nói:

– Bà bây giờ nhu hòa hơn nhiều, trước kia người xung quanh đừng mong mà có thể làm trái lời của bà. Cũng bởi vì bà đã sống qua tuổi trẻ như vậy, cho nên bà mới nói cho anh biết, tất cả mọi chuyện đã vượt qua hết rồi.

Kí Thế Ưu ôm chặt đầu của anh, hôn lên tóc anh, cảm nhận hơi thở của anh

– Mẹ anh bây giờ cũng khoan dung hơn rất nhiều rồi.

– Uh, sau khi anh bệnh nặng, bà cũng nhận ra nhiều điều. Tâm tính bây giờ nhu hòa hơn rất nhiều, hơn nữa với những chuyện trước kia cũng rất áy náy, bà cũng muốn bù đắp. Bà để em đứng tên căn biệt thự này để có thể bày tỏ sự xin lỗi của mình. Hình như bà với người kia cũng gặp lại nhau rồi, cách đây một hay hai tháng gì đó. Người kia lúc đó đang làm ruộng, lúc nhìn thấy bà thiếu chút nữa đem vật dụng ném xuống chân mình.

Vũ Văn Liệt Tinh miêu tả lại quá mức buồn cười, Kí Thế Ưu bật cười, đề tài ban đầu thật nghiêm túc nói một hồi sao càng lúc càng có xu hướng thành kể chuyện cười thể này.

– Vậy là tái hợp rồi sao?

Kí Thế Ưu ngọt ngào hỏi. Lần trước mẹ Vũ Văn Liệt Tinh đến đây nhìn thấy y thì thoáng gật đầu, xem ra đó cũng là một hành động nhận thức y.

– Mẹ anh nói lúc bà còn trẻ vì chính mình rồi vì anh mà tạo nghiệt rất nhiều, bà cảm thấy bản thân cũng không có tư cách ở cùng anh.

– Mẹ anh vẫn còn rất trẻ mà, nói bà cũng đừng nghĩ ngợi nhiều.

Vừa nghĩ đến Bạch Trân cả đời đa đoan, trong lòng bà không chừng cũng rất khổ sở, bởi vậy cá tính mới trở nên cay nghiệt.

Thanh âm Vũ Văn Liệt Tinh buồn bực nói:

– Anh cũng muốn nhìn xem bộ dạng người đàn ông kia tròn méo ra sao, có thể làm cho mẹ anh nói những lời như vậy thì nhất định người đó làm cho tâm bà rất loạn, chỉ là bà đang cố áp chế tâm tình của mình, không chịu nói ra lời thật lòng.

Vũ Văn Liệt Tinh thở dài một hơi:

– Có lẽ bọn anh thật sự là mẹ con, nghĩ lúc đầu anh đối với em cũng giống như vậy, càng thích em thì lại càng đối xử tàn nhẫn. Cho dù sau này ở chung với nhau, sợ bà có thể tìm tới chỗ đó, nên cho dù là nửa đêm cũng nhất định phải rời khỏi em mà về nhà, anh đối với em thật là tệ hại, em còn có thể yêu anh, anh đúng là một người rất may mắn.

– Tự tạo áp lực cho bản thân không tốt chút nào, sẽ dễ sinh bệnh. Hơn nữa anh cũng không phải người xấu, anh chỉ là không biết phải nhìn nhận đoạn tình cảm này như thế nào.

Vừa mới nói xong, Vũ Văn Liệt Tinh liền bế bổng y lên, làm cho y trong không trung hơi lay động, sợ đến hết lên.

Vũ Văn Liệt Tinh trưng ra vẻ mặt tươi như hoa:

– Đúng vậy, anh bây giờ đã biết phải kiềm chế bản thân đúng là không tốt. Thế Ưu, em cũng đã nói như vậy rồi, cho nên em hẳn là không phải đối ha.

Tay anh đặt trên bắp đùi mình, bắt đầu vuốt ve bên ngoài lớp quần ngắn cách. Kí Thế Ưu bị anh khiêu khích toàn thân nóng lên, trong lỗ mũi thở hử ra hơi thở nóng rực, dù sao lâu như vậy không có làm, chính

mình thật sâu cũng có biết bao nhiêu là khát vọng với Vũ Văn Liệt Tinh, chỉ là trước đây lo lắng cho thân thể anh, thành ra cũng phải chịu đựng.

– Liệt Tinh, bác sĩ thật sự nói có thể phải không?

Kí Thế Ưu bất an hỏi thêm một lần, Vũ Văn Liệt Tinh cặp mắt trắng dã nói:

– Có thể, nếu em có thể đem anh ra hút khô được cũng không thành vấn đề.

Mặt Kí Thế Ưu cũng đỏ lên, y ra sức đánh một cái lên tay trái anh nói:

– Anh lại nói bậy bạ gì đó! Cái gì mà hút khô hử, nói khó nghe quá đi.

– Được, vậy thì để anh hút khô em cũng được.

Sau khi Vũ Văn Liệt Tinh bị bệnh gặp lại y, tựa hồ như đã dẹp yên được tất cả lo ngại, anh bây giờ toàn tâm toàn ý muốn trân trọng Kí Thế Ưu, chăm sóc cho đoạn tình cảm chẳng thể chặt đứt này.

Kí Thế Ưu hít sâu, Vũ Văn Liệt Tinh chỉ bằng một động tác đem quần y kéo xuống, ngón tay nhẹ nhàng đùa bốn nơi nào đang dựng thẳng, ướt át của y, đôi môi lại liếm cắn lên đầu nhũ làm cho y cả người không.

– Mật của Thế Ưu thật là ngọt.

Vũ Văn Liệt Tinh liến chất lỏng dinh dưỡng của Kí Thế Ưu rỉ ra trên tay mình, Kí Thế Ưu mặt đỏ tới tận mang tai, hết lần này đến lần khác hạ thân liên tiếp bị anh đùa bốn, lại ngẩng đầu càng cao, chảy ra mật dịch cùng mùi vị *** mĩ.

– Nơi này anh thật lâu chưa có chiếu cố tốt.

Một cánh tay lặng lẽ hướng ra sau cánh môn hoa y sờ qua sờ lại, tại cửa động khẩu bôi lên một ít thuốc bôi trơn lạnh lạnh chuẩn bị, đem ngón tay xuyên thấu vào cơ thể, Kí Thế Ưu ngửa đầu thở ra những hơi nặng nề, mặc dù không phải rất đau, nhưng dù sao rất lâu cũng không có làm chuyện này, chung qui cảm giác động tác đâm vào rất kích thích.

– Thật chặt, lâu lắm không cùng một chỗ, cho nên mới trở nên chặt như vậy.

Hôn lên vành tai Kí Thế Ưu một cái, Vũ Văn Liệt Tinh ngữ khí khàn khàn, ngọt ngào hơn mật nói:

– Sau ngày mỗi ngày đều phải làm chứ không sẽ chặt quá ngay cả dùng tay cũng chẳng thể vào được.

Kí Thế Ưu trừng mắt liếc anh một cái, nhưng mà thái độ thông dong an nhàn của Vũ Văn Liệt Tinh liên biến mất, bởi vì tay Kí Thế Ưu nắm lấy hạ thân của anh, hơn nữa còn chậm rãi di chuyển lên xuống làm cho anh như đang ngồi trong kho đạn. Kí Thế Ưu dùng cả hai tay để vuốt ve, sờ mó loạn cả lên, nếu còn sờ nữa chắc chắn anh sẽ bắn ra hết.

– Chờ một chút, Thế Ưu, chờ một chút...

Anh vội vàng nói dừng lại, Kí Thế Ưu ngược lại càng vùn về nhu tình như nước, làm cho thất lực anh cũng run lấy bấy, Kí Thế Ưu ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng.

– Được rồi, chúng ta nói lại chuyện hồi tối hôm qua.

– Chuyện? Chuyện gì?

Anh bị nhào nặn sáng khoái cả thể xác lẫn tinh thần, hai mắt đăm đăm, ngay cả tiếng nói chuyện cũng run rẩy ko trọn vẹn. Kí Thế Ưu mỗi lần vùn về, thất lực anh trong tiềm thức lại đẩy lên một cái, hận không thể dùng bộ vị kia xoa dịu tinh thần kích động của anh.

– Chính là Chương Đình cùng cha anh ta muốn đến chơi nói chuyện với em.

Kí Thế Ưu qua Mĩ, Hồ ca, Ngụy Phách Uyển đều đến thăm y, Vũ Văn Liệt Tinh cũng không phản ứng gì, nhưng mà y nhắc đến Chương Gia, Vũ Văn Liệt Tinh sắc mặt tự nhiên tối sầm, chết cũng không chịu cho Chương gia bước vào cửa.

– Không... Không được, tên kia rất mê luyện em, tuyệt... tuyệt đối không được.

Vũ Văn Liệt Tinh căn bản là một thùng giấm chua rất to, cho dù Kí Thế Ưu có nói với anh bao nhiêu lần, y đã nói rõ với Chương Đình, nói y và người yêu trước đây đã quay lại với nhau. Chương Đình trong điện thoại mặc dù cười ha ha nhưng rõ ràng cũng rất mất mát.

Chương Tùng Minh biết chuyện cũng chỉ có thể thở dài nói con mình không có phúc hưởng, nhưng mà cảm tình của bọn họ dành cho Kí Thế Ưu vẫn sẽ không thay đổi, nếu như có mở rộng thị trường sang Mỹ, nhất định sẽ đến chơi với Kí Thế Ưu.

Kí Thế Ưu đương nhiên nói được, nhưng mà Vũ Văn Liệt Tinh tâm lý vẫn còn vướng mắc đối với việc Chương Đình theo đuổi Vũ Văn Liệt Tinh trước đây. Tuần tới Chương gia sẽ qua Mỹ, Kí Thế Ưu muốn nói với Vũ Văn Liệt Tinh một chút, nghĩ không ra Vũ Văn Liệt Tinh chuyện gì cũng chiều y, nhưng lại kiên quyết không chịu để cho Chương Đình đến đây gặp y.

– Bọn họ cũng là bạn của em, em gặp họ thì có gì không tốt, anh tại sao không chịu nói lý như vậy?

Kí Thế Ưu tức giận, cố ý dùng lực nhào bóp Vũ Văn Liệt Tinh một cái, Vũ Văn Liệt Tinh thiếu chút nữa là phun ra. Anh đặt móng ngồi lên ghế, thở dài thổ lộ tiếng lòng

– Anh bệnh hơn một năm, vạn nhất em vừa thấy Chương Đình thân thể mạnh mẽ trắng kiện, kết quả lại muốn đi theo anh ta thì sao?

Anh vừa đang muốn hôn lên đầu nhũ Kí Thế Ưu, lại bị Kí Thế Ưu một phát đẩy ra. Kí Thế Ưu tức giận đến đỏ mắt, không để cho anh ôm nữa, quơ quần áo che lại thân thể.

– Em trong mắt anh hóa ra rẻ mạt như vậy? Đàn ông vừa kêu sẽ theo họ lên giường, thấy thân thể cường tráng của họ thì liền động tình?

Vũ Văn Liệt Tinh biết máu ghen của mình rất lớn, anh ngượng ngùng giải thích nói:

– Ý anh không phải như vậy.

– Ý anh đúng là như vậy. Em nếu là loại người đó, thời điểm năm ngoái khi anh ra như vậy em đã sớm chạy theo Chương Đình, chẳng cần hầu hạ anh suốt một năm làm cho mình vừa mệt vừa mất sức rồi mới gọi Chương Đình tới để có thể hồng hạnh vượt tường.

Kí Thế Ưu thật sự giận rồi, y kéo quần áo che người rồi đi thẳng về phòng, Vũ Văn Liệt Tinh vội vàng mặc lại quần, chạy theo sau y xin lỗi.

– Xin lỗi, Thế Ưu, anh nói sai rồi, sau này anh sẽ không bao giờ như vậy nữa. Đừng giận mà, Thế Ưu...

Anh đuổi theo vào phòng, thấy Kí Thế Ưu lôi vali bắt đầu tống quần áo vào trong đó, làm cho Vũ Văn Liệt Tinh thiếu chút nữa thì bị hù chết. Kí Thế Ưu hướng về anh rống giận:

– Em là đứa ăn quen nhịn không quen, em về nước tìm đàn ông khác, anh không cần phải đề phòng em như phòng cướp khiến cho mình lúc nào cũng mệt mỏi.

Lời đe dọa này đem Vũ Văn Liệt Tinh đổ ra một thân mồ hôi lạnh, Kí Thế Ưu một năm qua đối với anh có bao nhiêu là nỗ lực, thể hiện Kí Thế Ưu yêu thương anh sâu đậm bao nhiêu. Anh nói những lời này, làm cho Kí Thế Ưu giận dữ cực độ, bởi vậy phác tác càng thêm mạnh mẽ.

– Thế Ưu, xin lỗi.

Kí Thế Ưu hoàn toàn không muốn nghe anh giải thích, chỉ lo gom quần áo, Vũ Văn Liệt Tinh hít sâu một hơi, anh run một chút ngã ngồi xuống đất, lại còn cố ý kéo cho cái ghế đổ theo, ban đầu về mặt Kí Thế Ưu chỉ toàn là tức giận lập tức tan biến, một giây sau chạy vội đến bên người anh, ánh mắt tràn ngập sự lo lắng:

– Làm sao vậy? Liệt Tinh?

– Ngực anh đột nhiên đau quá.

Vũ Văn Liệt Tinh giả mù sa mư kêu đau đớn, sờ cũng chẳng sờ lên ngực mình mà lại dựa vào ngực Kí Thế Ưu, Kí Thế Ưu lập tức dìu anh lên giường, sau đó òa khóc.

Y tự trách nói:

– Em đang làm gì vậy, cũng không phải là không biết tình trạng của anh, lại chỉ vì một câu nói mà nổi xung lên. Xin lỗi, Liệt Tinh. Em, tại em không chịu được anh cho rằng em lúc nào cũng có thể tùy tiện lên giường với người đàn ông khác, em yêu anh như vậy, tại sao anh lúc nào cũng nói lời hoài nghi em?

Vũ Văn Liệt Tinh sau khi mất kiểm soát, anh chỉ muốn mãi liệt chữ lấy người này, anh lo lắng Kí Thế Ưu tốt như vậy sẽ càng ngày càng bị nhiều người phát hiện.

Trời ạ, anh thật là một kẻ lòng dạ hẹp hòi mà.

Nhưng mà nói gì đi nữa, Kí Thế Ưu quả thật là rất hoàn mỹ không cần phải chịu đựng những vũ nhục cùng hoài nghi này, anh cũng ôm chặt Kí Thế Ưu thấp giọng nỉ non.

– Xin lỗi, Kí Thế Ưu, Anh sau này sẽ không bao giờ nói như vậy nữa. Em chào đón Chương Gia, vậy thì một nhà giả trẻ bọn họ có đến cũng không sao. Anh yêu em, Thế ưu, anh chỉ là rất yêu em. Sau này anh sẽ chú ý không nói những lời như vậy nữa.

Kí Thế Ưu thút thít, lặng lặng dụi đầu vào lòng Vũ Văn Liệt Tinh

– Em yêu anh, Liệt Tinh, xin anh tin tưởng vào nó, đừng nên hoài nghi.

Vũ Văn Liệt Tinh thủ thủ ân hận nói, khiến cho Kí Thế Ưu cũng nói áy náy, hai người lẳng lẳng ôm nhau trong phòng, rất nhanh phía dưới Vũ Văn Liệt Tinh ngày càng nóng mà dựng đứng lên, anh thống khổ nói:

– Thế Ưu, phía dưới anh đau quá, anh có thể ôm em không?

Kí Thế Ưu do dự:

– Không được, anh mới rồi đột nhiên ngã xuống, không thể làm mấy chuyện kích thích này được.

Vũ Văn Liệt Tinh hung hăng cắn mạnh lên môi mình, thật sự là cả đời thông minh lại cũng có lúc ngu ngốc mà, không biết nhẫn nại qua bao lâu mới có thể làm cho Kí Thế Ưu thả lỏng, để anh có thể ân ái với y một chút.

– Nhưng mà anh rất khổ sở. Thế Ưu, chúng ta chỉ làm một chút thôi cũng được mà...

Anh gần như cầu xin.

Kí Thế Ưu nhỏ giọng nói

– Em có đọc sách, trong sách nói nói nếu có nhu cầu lúc đang bệnh thì có thể làm như thế nào. Liệt Tinh, nếu anh nhịn không nổi để em làm giúp anh.

Không kịp nghĩ có tốt hay không, Kí Thế Ưu đã tự chui sâu vào trong mền, sau đó kéo quần anh xuống, trong ngực anh chấn động phát ra tiếng kêu khổ.

Oài, chính mình tại sao lại có thể ngu ngốc như thế. Kí Thế Ưu yêu anh như vậy, vì anh mà tình nguyện làm tất cả những chuyện này, như thế nào có thể theo người đàn ông khác. Cả người anh thoải mái phát run, sau này anh nhất định sẽ càng nâng niu Kí Thế Ưu, để cho Kí Thế Ưu vĩnh viễn không bao giờ phải thương tâm vì gắn bó với anh.

Đương nhiên, còn phải tìm cách làm như thế nào gạt Kí Thế Ưu chịu lên giường với anh, chỉ là lần tới không thể xài chiêu ngắt xiếu này nữa, nhất định phải nghĩ chiêu mới mau thôi.

Ngón tay Kí Thế Ưu tinh tế xoa nắn nơi đó, làm cho Vũ Văn Liệt Tinh trên mặt chảy tràn mồ hôi, suy nghĩ cũng bắt đầu rối loạn. Chờ cho đợt sóng này qua được một chút, đầu anh giờ đây hoàn toàn không thể hoạt động, chỉ lo hưởng thụ khoái cảm do Kí Thế Ưu mang lại.

Chờ chuyện này trôi qua, anh sẽ càng yêu càng yêu Kí Thế Ưu, làm cho chính mình vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ nói ra những lời thương tổn Kí Thế Ưu nữa.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/liet-tinh-luyen-nguyet>